

Jamsai

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ชมบุหลิน

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ยังดีหน้าซื่ออีกนั่นแหละ! แก่หลอกฉัน หลอกให้เชื่อใจ ให้ฉันทำทุกอย่างเพื่อแก...
ที่แท้แกมันก็แค่ไอ้ผู้ชายสารเลว คอยดูเถอะ ฉันจะทำลายแก ฉันจะทำทุกทางเลยละ
สาบานได้!!"

ชายหนุ่มผงะ แต่ยังไม่พยายามเอ่ยอย่างใจเย็น

"หมายความว่าไง เรื่องอะไรนี่ถึงต้องทำลายผมด้วย"

หญิงสาวไม่ได้ตอบด้วยคำพูด เธอแสดงความเคียดแค้นผ่านสายตา ชายหนุ่ม
รู้ทีเดียว่าหากมีอาวุธ อีกฝ่ายคงไม่ลังเลเลยที่จะลงมือทำร้ายเขา

"คนอย่างแกฉันขอสาปแช่งให้ไม่มีทางสมหวัง และอย่างแรกที่ฉันจะทำวันนี้
ตอนนี้ คือทำลายงานแต่งงานของแกกับนางบัวให้พินาศ แกจะไม่มีวันได้แต่งงานกับ
นางบัว!"

ภาพ รัก ลวง

ชมบุคลิก เยียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2645-8

ภาพประกอบ N E O 6 i A M / Shutterstock.com
Oleksii Lubiagin / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พิมพ์

กระดาษหนามลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เปิดมาพบกับหน้านี้แน่นอนว่า LOVE ก็มีนิยายสนุกๆ มาฝากทุกท่าน เช่นเคยค่ะ

หนังสือที่อยู่ในมือผู้อ่านทุกท่านคือผลงานจาก 'ชมบุหลัน' ซึ่งเป็นอีกนามปากกาของ 'สิปปสังข์' ผู้เขียนเรื่อง 'ความรักขึ้นทางทิศตะวันออก' นั่นเองค่ะ

หากใครชื่นชอบความรักขึ้นทางทิศตะวันออก เลิฟรับรองเลยว่าจะไม่ผิดหวัง กับนิยายโรแมนติก-ดราม่าที่บอกเล่าถึงความรัก ความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ และยังคงไว้ด้วยประเด็นทางสังคมที่ชวนให้ตระหนักและนึกคิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการตัดสินผู้คนจากภาพลักษณ์ภายนอก การกลั่นแกล้ง การล่วงละเมิดทางเพศ และปัญหาภายในครอบครัวอย่างที่ปรากฏในเล่มนี้แน่นอน

อนึ่ง ในเรื่องนี้มีประเด็นทางสังคมที่ค่อนข้างรุนแรง การกระทำดังกล่าวนั้น ผิดทั้งในแง่ของกฎหมายและในแง่ของมนุษยธรรม ทางสำนักพิมพ์จึงต้องติดคำเตือน 18+ ไว้บนปกหลังเพื่อให้ผู้อ่านทุกท่านใช้วิจารณญาณในการอ่านร่วมด้วย

'ภาพ รัก ลวง' เล่าเรื่องราวของผู้หญิงสองคนที่มีจุดกำเนิดคล้ายคลึงกัน แต่เส้นทางชีวิตของทั้งคู่ั้นแตกต่างราวฟ้ากับเหว 'บงกช' ถูกขนานนามว่าเป็นนางฟ้า ขณะที่ 'ดุสิตา' ถูกตราหน้าว่าเป็นนางมาร จาก ภาพ ที่ผู้คนมองเข้ามายังตัวของพวกเธอ การต่อสู้ด้วยภาพลักษณ์ครั้งนี้ทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งถูกตัดสินและต้องเจ็บปวด เพราะภาพเหล่านั้น ลวง ให้หลายคนหลงเชื่อ 'ภัทรยศ' รุนที่ผู้ก้าวเข้ามาห้ามศึกของผู้หญิงสองคนในอดีตก็เช่นกัน และนั่นก็ทำให้เขาเองถึงเลที่จะ รัก

แล้วเธอจะสามารถพิสูจน์ได้หรือไม่ว่าตัวตนที่แท้จริงของเธอนั้น ไม่ใช่ภาพลวงตา ส่วนเขาจะกล้าพอที่จะมองข้ามภาพเหล่านั้นแล้วก้าวเข้าไปรับและมอบความรักให้กับเธอได้หรือไม่ หากพร้อมแล้วเลิฟขอเชิญผู้อ่านทุกท่านร่วมไปหาคำตอบกันได้ในหน้าถัดไปเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เป็นเพราะไปนั่งชมพระจันทร์เต็มดวงที่เกาะเสม็ดจนเกิดตกหลุมรักดวงจันทร์ขึ้นมา ชมบุหลันเลยคิดซื้อชมบุหลันเอาไว้ โดยตั้งใจว่าหากเป็นนักเขียนเมื่อไร จะขอใช้ชื่อนี้เป็นชื่อนางเอกนิยายสักเรื่อง

แต่ในความเป็นจริง หลังได้ลงมือเขียน ชมบุหลันกลับเอาชื่อชมบุหลันไปตั้งให้กับตัวละครนิสัยแปลกประหลาดแถมยังมีตาข้างเดียวในงานเขียนเรื่องสั้นแทน แล้วยิ่งพออาจารย์ที่สอนการเขียนเรื่องสั้นในวันนั้นถูกใจตัวละครนี้ถึงขั้นยกให้เป็นผลงานเด่นด้วย ชมบุหลันเลยถือเป็นฤกษ์ดี เปลี่ยนใจนำชื่อนี้มาเป็นนามปากกาตัวเองเสียเลย

นับจากวันที่เอาชื่อตัวละครแปลกพิลึกมาตั้งเป็นนามปากกากระทั่งถึงวันนี้ ชมบุหลันได้เขียนนิยายมาสิบกว่าปีแล้ว โดยมีผลงานไม่มากเท่าไร เพราะมัวเอาเวลาที่จะเขียนหนังสือไปเลี้ยงแมว ท่องเที่ยว และตระเวนกินของอร่อย จนระยะหลังหน้าเลยชักกลมเหมือนพระจันทร์เข้าไปทุกที...ซึ่งถือเป็นเรื่องดี เพราะพอคิดถึงพระจันทร์เต็มดวงเมื่อไร ชมบุหลันก็เพียงแค่ส่องกระจก ไม่ต้องนั่งเรือไปถึงเกาะเสม็ดอีกต่อไป

หากต้องการติดตามผลงาน พูดคุยเรื่องแมว แนะนำร้านขนมกับร้านเนื้อย่าง สามารถติดต่อชมบุหลันได้ตามช่องทางเหล่านี้ค่ะ

Facebook : ชมบุหลัน ลิปปี้สิงห์

Instagram : chombulan

Twitter : @chombulan

ชมบุหลัน

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ชายหนุ่มหน้าตาคมคายในชุดเจ้าป่าวแบบทักซีโกลอบถอนหายใจยาว หลังจากต้องยืนถ่ายภาพไปนับร้อยรูป กระทั่งเมื่อยล้า ผืนยิ้มอีกต่อไปไม่ไหว เขาจึงกระซิบบอกหญิงสาวสวยข้างกาย

"พักก่อนแป๊บนึงได้มั๊ยครับ พี่อยากเข้าห้องน้ำ"

ผู้สวมชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์พยักหน้า เธอปล่อยแขนจากคนรัก แต่ไม่ได้เดินไปด้วยกัน เลยไม่ทันสังเกตเห็นสีหน้าของเขาว่าอ่อนล้า ทั้งยังแสดงความกังวลถึงเรื่องบางเรื่องอย่างเห็นได้ชัด ส่วนชายหนุ่มพอผลออกมาได้ก็ก้าวเร็วจากชายหาดสู่ห้องน้ำภายในโรงแรม เขาหลักประทุด้วยความโล่งใจมากทีเดียวที่ได้อยู่ตามลำพังเสียทีแม้เป็นแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ก็ตาม ทว่าไม่กี่วินาทีต่อจากนั้นความสบายใจของเขากลับต้องถูกทำลายลงอย่างราบคาบด้วยฝีมือของหญิงสาวอีกคน...คนที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับเจ้าสาวของเขาตลอดชีวิต

ดุสิตาจ้องชายหนุ่มอย่างอาฆาต เธอตะโกนด่าทอหลังถูกถามว่า มาทำอะไรในห้องน้ำชาย

"ยังตีหน้าชื่ออีกงั้นหรอ! แก่หลอกฉัน หลอกให้เชื่อใจ ให้ฉันทำทุกอย่าง

เพื่อแก...ที่แท้แกมันก็แค่ไอ้ผู้ชายสารเลว คอยดูเถอะ ฉันจะทำลายแก
ฉันจะทำทุกทางเลยล่ะ สาบานได้!!"

ชายหนุ่มผะ แต่ยังไม่ยอมเอ่ยอย่างใจเย็น

"หมายความว่าไง เรื่องอะไรนี่ถึงต้องทำลายผมด้วย"

หญิงสาวไม่ได้ตอบด้วยคำพูด เธอแสดงความเคียดแค้นผ่านสายตา
ชายหนุ่มรู้ที่เดียวว่าหากมีอาวุธ อีกฝ่ายคงไม่ลังเลเลยที่จะลงมือทำร้ายเขา

"คนอย่างแกฉันขอสาปแช่งให้ไม่มีทางสมหวัง และอย่างแรกที่ฉัน
จะทำวันนี้ ตอนนี่ คือทำลายงานแต่งงานของแกกับน้องบัวให้พินาศ แกจะ
ไม่มีวันได้แต่งงานกับน้องบัว!"

"คิดเหอะว่าจะทำแบบนั้นได้ง่ายๆ..."

ชายหนุ่มได้กลับด้วยความโกรธจัด เขาไม่มีวันยอมให้ใครมาล้ม
งานแต่งงานเด็ดขาด ดังนั้นพอตุลิตาทำท่าจะออกไปทำลายทุกสิ่งเหมือน
อย่างที่ลั่นวาจา เขาก็คว้าแขนรั้งหญิงสาวเอาไว้โดยเขาก็ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ
ทั้งคู่ยืนยุดฉุดกระชากกัน กระทั่งแจกันตรงเคาน์เตอร์ห้องน้ำตกแตก
เศษแจกันแหลมคมกรีดลงบนแขนของเขา เลือดที่ไหลรินได้เปลี่ยนให้
ชุดเจ้าบ่าวสีขาวเประเปื้อนไปด้วยสีแดงฉาน

"ช่วยด้วยครับ! ช่วยด้วย! มีคนทำร้ายผม"

ชายหนุ่มพุ่งออกจากประตูห้องน้ำเพื่อร้องขอความช่วยเหลือ เขา
ล้มลงตรงลิโอบบี้ ชี้นิ้วพร้อมตะโกนโหวกเหวกด้วยความหวาดกลัวระคน
เจ็บปวดบอก รปภ. ว่าใครคือผู้ทำร้ายตน

ขณะตัวการทำลายชีวิตชายหนุ่มพรวดพราดออกมาจากห้องน้ำ ตุลิตา
เล็กลั่นหันรีหันขวางท่าอะไรไม่ถูกและไม่รู้จะหลบหนีไปทางไหน กระทั่ง รปภ.
สองคนวิ่งตรงเข้ามา ฉับพลันนั้นเธอก็ตัดสินใจวิ่งไปทางด้านหลังโรงแรม
หวังเอาตัวรอดจากสถานการณ์เลวร้ายไปได้

ทุกอย่างวุ่นวาย คนเห็นเหตุการณ์ต่างกรี๊ดร้องเสียขวัญ บ้างตื่นตระหนก

วิ่งหนีเพราะคิดว่าเกิดเรื่องร้าย ฝ่ายหญิงสาวรีบใช้ประโยชน์จากความซุ่มซ่อนในการหลบหนี ซึ่งเธอทำได้สำเร็จ ดุสิตาสามารถหลบพ้นจากกลุ่ม รมภ. ไปได้อย่างไม่น่าเชื่อราวกับมีเวทมนตร์พรางตาหายวับไปจากที่เกิดเหตุ
...แล้วหลังจากเหตุการณ์โกลาหลวันนั้นก็ไม่มีใครพบเห็นดุสิตาอีก

บทที่ 1

สิบปีก่อน

ดวงหน้าหวานละมุนนั้นชวนมอง ยิ่งพอเจ้าตัวคลี่ยิ้มยิ่งทำให้บรรดานักศึกษาชายหลายคนที่แอบมองอยู่ถึงกับเคลิบเคลิ้มไปกับดวงตาไร้เดียงสาแสนสดใส บ้างเพื่อพึมพำกับเพื่อนว่าอยากเป็นพี่รหัสคนที่หญิงสาวกำลังพุดคุยและมอบของบางอย่างให้ ส่วนบางรายถึงขนาดเหลียวหลังมองตามตาละห้อยเมื่อร่างบอบบางก้าวผ่านไป

พื้นอาณาเขตซุ้มที่นั่งของพวกรุ่นพี่ซึ่งอยู่กระจายตรงบริเวณด้านหลังตึกคณะบริหารธุรกิจ เฟรชชีสาวผิวพรรณขาวผ่องไว้ผมยาวดำสลวยผู้อยู่ในชุดเสื้อนักศึกษาขนาดพอดีตัวกับกระโปรงพลีตยาวเกือบถึงข้อเท้าจึงเดินกลับมายังซุ้มที่นั่งของเพื่อนนักศึกษาปีหนึ่งเอกการตลาดที่ตั้งอยู่ด้านหน้าตึกเรียนสูงห้าชั้น เธอหยิบบางอย่างจากถุงกระดาษแจกแก่เพื่อนๆ ที่เรียนกลุ่มเดียวกัน กระทั่งก้าวถึงโต๊ะตัวสุดท้ายซึ่งอยู่ใต้ต้นคูณ

"ขนมจ๊ะ"

บงกชวางกล่องขนมสองกล่องลงบนโต๊ะไม้ตัวยาว หนึ่งในสี่คนที่นั่งอยู่ชะโงกหน้าเข้ามาดู

"อะไรวะบัว"

คนถามคือชายหนุ่มรูปร่างผอมสอมแว่นสายตา เพื่อนผู้หญิงหน้าสวย ตัวใหญ่ไว้ผมยาวที่นั่งข้างกันจึงพูดชัดขึ้น

"บัวบอกอยู่ว่าขนม หูหนวกหรือไงไอ้แก๊ง" พัชรีใส่คำแนะนำให้ชื่อเล่นของอิทธิราวสนิทสนมมานานทั้งที่เพิ่งรู้จักกันได้เพียงเดือนเดียว

"รู้แล้วน่าจะรู้ว่าขนมแต่แค่ว่ากรูว่าขนมอะไร" อิทธิบอก ฝ่ายคนยืนตรงหัวโต๊ะซึ่งเป็นคนนำขนมมาให้เพื่อน ๆ จึงเปิดปากกล่องกระดาษออก

"บลูเบอร์รี่สพายจะแก๊ง"

อิทธิมองบลูเบอร์รี่สพายขนาดเท่าฝ่ามือในถาดฟอยล์ไม่ทันบอกว่า น่ากิน เพื่อนคนผมสั้น รูปร่างเพรียวซึ่งนั่งอยู่คนละฝั่งก็ชิงพูดก่อน

"น่ากินจังบัว" มินตรามองชีสของโปรดพลางกลืนน้ำลาย "ขอกินเลยได้มั๊ย"

"ได้สิ เราเอามาให้กินนี่นา" บงกชหัวเราะซ้ำ

ทั้งสามคนไม่รอช้าหลังเจ้าของขนมอนุญาตต่างพากันแย่งคว้า ช้อนพลาสติกตักขนมเข้าปากและเพียงกลืนคำแรกอิทธิก็ถึงกับชูนิ้วโป้ง

"ดีลิเชียส!"

"อร่อยจังเลยบัว" มินตราเห็นด้วยกับอิทธิ "ซื้อจากร้านไหนนะ วันหลังเราจะไปซื้อบ้าง"

บงกชก้มหน้า ทัดผมยาวเข้ากับหูก่อนตอบเสียงเบาอย่างชัดเขิน

"ไม่ได้ซื้อหรอกมินต์ เราเพิ่งลองหัดทำนะ"

"เพิ่งหัดทำ!" พัชรีตาโต "ตายๆ ชาติก่อนทำบุญด้วยอะไรละคุณหนูบัว ทำไม่ถึงได้สวย รวย แล้วยังทำขนมเก่งอีก ถ้าไม่บอกว่าทำเองเราต้องนึกว่าซื้อจากร้านดังแน่ๆ"

เสียงพัชรีดังลั่น บงกชเขินจนแก้มแดงเรื่อเหมือนกลีบกุหลาบ หากไม่ทันที่นักชิมตัวโตจะยกยอต่อว่าบลูเบอร์รี่สพายของเพื่อนอร่อยกว่า

ร้านขึ้นห้างบางร้านเสียอีก เสียงหนึ่งกลับแทรกขึ้นมาในระดับความดังพอๆ กับเสียงของพัชรี

"แหงล่ะ ใครจะบอกว่าซื้อ"

ทุกคนเงยบกริบหลังได้ยินเสียงของบุคคลที่ห้า ขณะผู้นั่งอยู่ตรงด้านริมสุดของโต๊ะไม้ตัวยาวยังพูดต่อ

"ว่าไงล่ะ ซื้อมาจากไหน"

เงยบอยู่อีกไม่กี่วินาที บงกชถึงเอ่ยตอบอย่างใจเย็น

"ไม่ได้ซื้อจ๊ะนี่ เราทำเอง" บงกชสบตาดุสิตาซึ่งกำลังเบะปากใส่ตน

"เชื่อตายล่ะ" ดุสิตาพูด พอใจที่เห็นบงกชหน้าเสีย ขณะเพื่อนคนอื่นเห็นเช่นกัน

"หยุดหาเรื่องบัวได้แล้วนี่"

พัชรีออกโรงปกป้องเพื่อนคนสวยผู้บอบบางราวกระต่ายขาวตัวน้อย เพราะดูท่าแล้วนางหมาป่าอย่างดุสิตาคงต้องเจอกับนางเสืออย่างตนถึงจะเรียกได้ว่าเป็นคู่ต่อสู้ที่สูสี ดุสิตาชักสีหน้า

"หาเรื่องที่ไหน เรื่องจริงทั้งนั้นแหละ มีเหרותที่หัดทำขนมครั้งแรกก็อร่อยเหมือนร้านทำ ใครเชื่อก็โง่ตายซัก"

"อ้าว"

อิทธิกับมินตราร้องพร้อมกัน ทว่ามินตราไม่ทันขยับปากแย้ง พัทรีก็ตอบโต้ไวกว่า

"จ้า แม่คนฉลาด" พัทรีประชดแถมยังเบะปากแบบเดียวกับที่ดุสิตาเพิ่งทำใส่บงกช "แต่ถึงพวกเราจะโง่ พวกเราก็ดูออกหรือกว่าที่เธอหาเรื่องเป็นเพราะอิจฉา"

"อิจฉาอะไร" ดุสิตาขมวดคิ้ว พัทรีก็อดอิก ตั้งใจเลิกคิ้วยียวน

"ไหนเพิ่งวางท่าว่าตัวเองฉลาด แต่ทำไมเรื่องนี้ถึงคิดไม่ออก อะๆ เผลยให้ก็ได้จะได้ไม่ต้องเสียเวลาคิด" พัทรีจ้องดุสิตาเป้ง "เธออิจฉาบัวล่ะสิ

ที่มีพร้อมทุกอย่าง แถมตอนเลือกดาวกลุ่มบัวยังชนะเธออีก เธอเลยอิจฉา คอยหาเรื่องบัว"

พัชรีเฝ้าความถึงเหตุการณ์เมื่อสัปดาห์ก่อนตอนเลือกดาวเดือนของกลุ่มเรียนเพื่อเป็นตัวแทนไปประกวดดาวเดือนคณะซึ่งดุสิตายกมือเสนอตัวเองแข่งขันกับบงกชก่อนจะลงท้ายด้วยการที่เจ้าตัวแพ้คะแนนไปอย่างเฉียดฉิว หากดุสิตากลับไม่ยอมรับผลโหวตง่าย ๆ โดยให้เหตุผลว่า เพราะมีเพื่อนบางคนขาดเรียนจึงควรรอคะแนนจากเพื่อนเหล่านั้นก่อน ซึ่งขัดกับมติของผู้ออกคะแนนนั้นก็เพื่อน ๆ ในกลุ่มเรียนที่ไม่มีใครอยากเสียเวลากับเรื่องดังกล่าวอีก สุดท้ายตำแหน่งดาวกลุ่มจึงตกเป็นของบงกชเหมือนเดิม ดุสิตาเลยออกอาการหัวฟัดหัวเหวี่ยงต่อว่าทุกคนไม่ยุติธรรม

ดุสิตาถูกพรวดหลังโดนกล่าวหารุนแรง เธอตอบโต้ทันควัน

"ไม่จริง เราไม่ได้อิจฉา"

"หรือออ" พัชรีลากเสียงยาว ก่อนหันไปถามอิทธิกับมินตรา "นั่งบอกที่พูดหาเรื่องไม่ได้เป็นเพราะอิจฉาบัว เอ้า ใครเชียวยกมือหน่อยดี"

แน่นอนไม่มีใครยกมือสักคน อีกทั้งดุสิตายังได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักจากโต๊ะข้างๆ ด้วย เธอหันขวับส่งสายตาดูไปยังเจ้าของเสียงขบขันซึ่งรีบกำหน้าหลบ จากนั้นจึงหันกลับมาจ้องพัชรีที่ยังทำหน้ากวนแล้วคว่ำกระเป๋าสะพายพรวดพรวดออกจากโต๊ะที่นั่งด้วยความเจ็บใจ แต่พอถึงฟุตปารหน้าตึกไม่ทันไรก็ได้ยินเสียงนุ่มนวลกระหืดกระหอบร้องเรียก

"นั่งจ๊ะ"

"อะไร!"

ดุสิตาหันขวับตะคอกไล่จนไหล่เล็กบางของผู้ตามมาสะดุ้งเหือกบงกชซึ่งนิดหนึ่งก่อนยื่นถุงขนมออกไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ พลางส่งยิ้มให้ด้วย... ทว่าเพียงแค่ยกริมฝีปากสูง จู่ๆ ดวงตาขุ่นของดุสิตากลับแปรเป็นวาวโรจน์น่ากลัว ทั้งเจ้าตัวยังเงื้อมือสูง แล้วในเสี้ยววินาทีก่อนมือข้างนั้นจะฟาดลง

บนแก้มบงกชซึ่งกำลังหลับตาปีกลับมีอีกมือจากทางด้านหลังคว้าไวยมายัง
ข้อมือของตุลิตาเสียก่อน

มือใหญ่แข็งแรงดั่งคีมเหล็กคว้าข้อมือเล็กไว้ได้ทันท่ามกลางเสียงร้อง
ตกใจของผู้เห็นเหตุการณ์ และยังดึงข้อมือตุลิตาลงอย่างรวดเร็วพร้อมทั้ง
กระชากตัวเธอออกห่างจากบงกช

ร่างสูงเพรียวเซถลาตามกำลังแรงจนเกือบล้ม ดีว่าเจ้าของมือ
ยังจับข้อมือไว้หญิงสาวจึงไม่หกล้มหลังกันจ้ำเข้าให้ชายชี้หน้า อย่างไรก็ตาม
แม้จะสามารถช่วยไม่ให้บงกชโดนตบได้อย่างเฉียดฉิวและช่วยตุลิตา
ไม่ให้ล้มหกล้มได้แล้ว เขากลับยังไม่ยอมปล่อยข้อมือตัวการก่อเรื่อง
อยู่ดี

ตุลิตาจึงกระชากข้อมือคืนแต่อีกฝ่ายกลับบีบแน่นกว่าเดิม เธอจึง
แผดเสียงไวยวาย

"ไอ้บ้า! ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ"

หลุดคำพระเอกขี่ม้าขาวจอมสอดปร้อมกับเงยหน้า ครั้นเพ่งเห็นชัดว่า
ตัวเองกำลังดำใครก็เกิดเย็นสันหลังวาบ

พี่ริ้ว

ตุลิตาตาเลือกมองรุ่นพี่ปี่สี่ยุฒของฉายา 'ผ้าขี้ริ้ว' ที่พวกเพื่อนปีหนึ่ง
ล้อกันว่าดูกว่าพี่ว่ากั๊กทั้งหมดรวมกันเสียอีก เธอก็มลบนัยน์ตาดูต้นสีเข้ม
หมดสิ้นฤทธิ์เดชทันใด

"มีเรื่องอะไร"

ภทฤษฎสงเสียงดูก่อนยอมปล่อยมือหญิงสาวที่ตนไม่เคยเห็นหน้า
แต่จากท่าทางกลัวตนหัวหดทำให้เขาเดาไม่ยากกว่าเจ้าตัวต้องเป็นรุ่นน้อง
ในคณะบริหารธุรกิจ

ปีหนึ่ง

ได้คำตอบภายในเวลาไม่กี่วินาทีหลังสังเกตเพื่อนักศึกษากับกระโปรงสั้น

เท่าเขาตัวใหม่เอี่ยม รวมถึงกระเป๋าสะพายหนังสีน้ำตาลใบใหม่นั้นด้วย ภัทรยศมองเจ้าของผิวสีน้ำผึ้งเนียนละเอียดซึ่งค่อยๆ เงยหน้าแต่ยังไม่กล้าสบตาตนกระทั่งเห็นเครื่องหนังดงามครบทุกชิ้นบนดวงหน้ารูปไข่ของผู้ไว้ทรงผมบ๊อบสั้นเท่าคาง โดยเฉพาะดวงตาคมเฉี่ยวสวยแปลกสะดุดตาก็เกิดเอะใจว่าบางทีเฟรชชี่คนนี้อาจเป็นคนเดียวกับที่เพื่อนๆ อือฮาเล่ากันว่าแม่จะคนละแบบแต่ก็สวยสู้สีพอย กับบงกช...ส่วนนิสัยใจคองั้นกลับแตกต่างราวนางฟ้ากับนางมาร

เกิดอคติแวบหนึ่งในตอนนั้นก็ถึงข้าวลือซุบซิบเรื่องวันคัดเลือกเดือนและดาวกลุ่มของเด็กปีหนึ่งเอกการตลาดที่ภัทรยศได้ฟังจากยุทธนาอีกทีและยังรวมถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ด้วย แต่เพื่อความแน่ใจว่าไม่ผิดตัวภัทรยศจึงเปลี่ยนคำถาม

"ชื่อเล่นชื่อจริงว่าอะไร"

"นิงคะ ชื่อจริงดุสิตา"

ดุสิตาตอบเสียงอ่อยทั้งที่ในใจอยากตะโกนไล่คนตัวโตให้เลิกสอดเล็กขวางทางตนจะได้ตบบงกชให้หายแค้นเสียที ฝ่ายภัทรยศพอได้คำตอบยืนยันว่าคนที่ยืนจังก้าตรงหน้าคือนางมารตัวจริงไม่ผิดฝาผิดตัวเป็นแน่แท้เขาก็อดอกรางมادتเหมือนยักษ์แยกเขี้ยว

"มีเรื่องอะไรถึงขนาดต้องตบตีกัน" ภัทรยศถามถึงสิ่งที่เห็นตั้งแต่ตอนบงกชโดนดุสิตาตะคอก ซึ่งหากเขาไม่เดินผ่านมาพอดีปานนี้เฟรชชี่ขวัญใจรุ่นพี่คงโดนตบกลับ

"ไม่มีอะไรคะ"

"มีคะ"

บงกชกับดุสิตาตอบพร้อมกัน ภัทรยศที่ยืนขวางระหว่างกลางตรงฟุตปารชมวดคิวเหนือดวงตาเรียวสีเข้ม เขาประหลาดใจอย่างมากเพราะคำตอบของบงกชควรสลับกับดุสิตา แต่เพียงครู่เดียวเขาถึงเข้าใจว่าเหตุใด

บงกชจึงตอบว่าไม่มีอะไร ดังนั้นเพื่อไม่ให้เกิดเรื่องเขาเลยจัดการปัญหาอย่างรวดเร็วโดยไม่สนใจดุสิตาที่ตั้งท่าอธิบายเหตุผล

"ถ้าไม่มีอะไรก็แยกย้าย"

สวดวงตากลมโตบนดวงหน้าหวานใส ภัทรรยศเห็นชัดทีเดียวว่าบงกชโผล่อกอย่างเห็นได้ชัด ผิดกับอีกคนที่หลังจากอ้าปากค้างก็ถลึงตามมองเขา แต่นักศึกษาหนุ่มไม่ปล่อยให้ใครมีคำถามหรือปล่อยให้ใครหาเรื่องใครอีก เขาใช้อำนาจรุ่นพี่ยุติปัญหา

"ไปได้แล้วบัว" เสียงภัทรรยศอ่อนลง บงกชรับคำรีบหันหลังกลับข่มขืนที่นางนอนอยู่ในระยะไกลเกินกว่าอีกคนจะตามไปทำร้ายได้อีก รุ่นพี่ตัวโตเลยค่อยหันไปทางคนที่จ้องหน้าตนเขม็ง

ดวงตาสววยแปลกตาคู่นั้นฉายชัดถึงความไม่พอใจแต่ภัทรรยศไม่สนใจเขาพูด

"อย่าให้เห็นว่าลงไม้ลงมือกันอีก"

เตือนแล้วจึงถือว่าหมดธุระ ภัทรรยศก้าวไปทางเดียวกับบงกช ขณะดุสิตาเข้าใจว่าโดนข่มขู่ ดังนั้นจากที่แค้ฮึดฮัดเพราะทำอะไรบงกชต่อหน้ารุ่นพี่ไม่ได้เธอเลยไม่ยอมอีก หญิงสาวโมโหจนเลิกสนใจว่าใครเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องและใครคือคนที่คนในคณะต่างพากันกลัวหัวหด เธอก้าวเร็วๆ ตามร่างสูงใหญ่แบบนักกีฬาที่เข้าใจว่าเขาเดินหนีจนหันไปขวางหน้า

ดุสิตาจ้องหน้าตาเรียวตบโน้มน้าวมั่นอย่างไม่เกรงกลัวและตั้งใจใส่สายตาดูแคลนคนที่แต่งตัวสมกับสมญานามผ้าชีรี๊ว เธอมองเจ้าของผิวขาวแบบผู้มีเชื้อสายจีนตั้งแต่ศีรษะ ภัทรรยศไฉ่ผมยาวพอๆ กับเธอแต่เขารวบเป็นจุกหลวมทำให้ผมตกปรก้วยร่ายดูน่ารำคาญตา จากนั้นเธอไล่สายตาลงยังเสื้อเชิ้ตนักศึกษาปลดกระดุมทุกเม็ดจนเห็นเสื้อยืดลายกราฟิกสีตามอมเหมือนกับกางเกงยีนซีดขาด กระทั่งมองต่ำถึงรองเท้าผ้าใบยี่ห้อคอนเวิร์สสภาพขมุกขมูขมอมเธอก็เบะปาก หมดความเคารพต่อผ้าชีรี๊วเดินได้

"เห็นใครๆ กลัวพี่จ๋าย นี่ก็คิดว่าเพราะพี่น่าเคารพเสียอีก ที่ไหนได้ ไม่เห็นน่าเคารพตรงไหน"

เมื่อหมดความยำเกรงดุสิตาเลยกล้าแสดงฤทธิ์เดช ขณะที่ทรยศที่แรกยังตั้งตัวไม่ติดกับปฏิกิริยาที่พลิกเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ กระทั่งตั้งตัวได้เขาจึงเอ่ยเสียงเข้ม

"พูดจาให้รู้เสียมั่งว่าใครเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง"

"เรื่องนั้นรู้อยู่แล้วละคะ แต่..." ริมฝีปากบางได้รูปสยหายเหยียดออก "ในเมื่อพี่จ๋ายลำเอียงทำตัวไม่น่าเคารพ นี่ก็ไม่จำเป็นต้องระวังคำพูดอีก"

"อยากเคารพหรือไม่เคารพก็ตามใจ แต่อย่ามากล่าวหากันเรื่องลำเอียง" ภัทรยศชมอารมณ์ แต่อีกฝ่ายยังกวนอารมณ์ไม่เลิก

"กล่าวหาที่ไหน ตะกี้เห็นอยู่ว่าพี่จ๋ายเอียงกระเท่เร่"

"ยังไง"

ดุสิตาร้อง "เฮอะ" เสียงดัง "รู้หรือแกยังไม่รู้ตัวกันแน่...ที่พี่ถามนึ่งกับยายบัวไ้คะว่ามีเรื่องอะไรกันแล้วพอยายนั้นตอบไม่มี นึ่งตอบมี พี่กลับเลือกเชื่อยายบัวแถมยังชูนึ่งเรื่องไม่ให้ลงไม้ลงมืออีก"

ภัทรยศกำลังจะอ้าปากบอกว่าไม่ได้ชู แต่พูดไปเพื่อเตือนเพราะไม่อยากให้เรื่องถึงหูอาจารย์รวมถึงแม่ของบงกชต่างหากซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น คนตกที่นั่งลำบากย่อมเป็นดุสิตา ทว่าอีกฝ่ายกลับยังพูดเร็วราวกับรัวกระสุนปืนกลจนชายหนุ่มไม่มีจังหวะแทรก

"ทำไมคะ กลัวรุ่นน้องคนโปรดของพวกเขาพี่เจิบตัวหรือไงถึงได้หลบหูหลบตาเชื่อรีบบอกให้มันไปตรงอื่น แต่ที่กับนึ่งไม่เห็นพี่ถามสักคำว่ามันทำอะไรให้นึ่งถึงได้โกรธขนาดจะตบมัน"

ดุสิตาหยุดพูดโดยตั้งใจเว้นช่วงให้ถาม และภัทรยศก็ถามเพราะไม่อยากถูกกล่าวหาว่าเป็นคนลำเอียงอีก

"บัวทำอะไร"

"มันยืม"

ภทฤษฎศเล็กคิวเข้มอย่างไม่แน่ใจว่าหูผาดหรือเปล่า กระทั่งดุสิตาบอกให้แน่ใจอีกรอบ

"บัวแก้งเอาขนมมาให้หนึ่ง แล้วมันก็ยืม"

"จะบ้าเหรอ!"

รุ่นพี่ตะโกนใส่หน้ารุ่นน้องคนที่เขาเห็นว่าไม่ใช่แค่ร้ายกาจ แต่ยังบ้าบอและเพี้ยนที่สุด ขณะฝ่ายถูกหาว่าบ้าหน้าตึงสวนทันควัน

"นี่ไม่ได้บ้า บัวมันยืมให้หนึ่งจริงๆ มันยืมเหมือน..."

"ประสาท!"

ภทฤษฎศทนฟังต่อไปไม่ไหว เขาอยากจับหัวดุสิตาโขกกับต้นไม้เพื่อให้สมองเข้าที่เข้าทาง แต่ดูเหมือนคนสมองไม่เข้าที่จะไม่ยอมเลิกราง่ายๆ

"ทำไมพี่จู่ถึงไม่ฟังให้จบก่อน แล้วทำไมที่กับยายบัวพี่พูดจาเพราะแต่กับนี่มาตะคอกได้ไง คนอะไรไม่ยุติธรรม ลำเอียงชัดๆ!"

"เออ พี่ลำเอียงครับ!"

พอทำเสียงดูหน้าดู ตัวภทฤษฎศจึงไม่ต่างจากยักษ์ปักหลั่นที่กำลังแยกเขี้ยว หัวดุสิตากลับไม่ยอมหงอต่อยักษ์ใหญ่ง่ายๆ เธอขยับริมฝีปากหมายป่าวประกาศด้วยความแค้น ประจานให้คนที่เดินผ่านไปมาตรงด้านหน้าตึกคณะบริหารฯ รู้ว่าภทฤษฎศคือจอมลำเอียง คือผ้าขี้ริ้วด่าบิดี คือรุ่นพี่ที่ไม่ควรให้ความเคารพ

แต่ไม่ทันมีเสียงโถล่อออกมา ภทฤษฎศกลับเป็นฝ่ายพูดเร็วเร็วเหมือนยิงปืนกลบ้าง

"มืออย่างที่เหินบัวยืมให้เลยจะตบ เหตุผลี่เงา ใครเชื่อกี่โง่เต็มที แล้ววันหลังถ้าอยากได้ความยุติธรรมน่ะก็ โน่น ไปคณะนิติฯ ไป! แต่บอกไว้ก่อน ถ้ายังขึ้นใช้เหตุผลนี้รับรองโดนตีบส่งออกมาแน่ ถ้าถูกตีบออกมาอย่าไว้วางใจอีกล่ะว่าเค้าลำเอียงไม่ยุติธรรม แล้ววิจะตบใครน่ะอย่าใช้แต่แรง หัดใช้สมอง

คิดหาข้อแก้ตัวเข้าท่าไว้มั่ง หรือถ้าคิดไม่ออกยอมรับตรงๆ มาเลยว่าอิจฉา
ยังค่อยฟังขึ้น"

"นิ่งไม่ได้อิจฉา!" ดุสิตาควั่นอกหูหลังถูกกล่าวหาด้วยข้อหาเดิม
ถึงสองครั้ง แต่นอกจากไม่เชื่อแล้วภักทรยศยังไม่ฟัง เขาชี้หน้ารื้อน้องที่ยัง
เถียงคำไม่ตกปาก

"พี่ไม่รู้หรอกว่าเราอิจฉาบัวอะไรนักหนา แต่จะบอกให้หูตาสว่างไว้ว่า
ที่บัวตอบไม่มีอะไรเป็นเพราะเค้าไม่ยอมให้เราแก้ปัญหาต่างหาก คิดมั่ง
หรือเปล่าว่าถ้าเรื่องถึงหาอาจารย์ใครจะเป็นคนเดือดร้อนที่สุด บัวเค้าช่วยแล้ว
ยังไม่รู้ตัวอีก"

"งั้นนี่จะบอกให้พี่หูตาสว่างไว้ด้วยว่ายายบัวมันไม่ได้ช่วยนี่หรอก
มันแค่อยากสร้างภาพเป็นนางฟ้า แถมยังมีคนเชื่อเสียด้วย" มองเหยียดใส่
ภักทรศอย่างไม่เกรงใจแล้วดุสิตายังพูดเสียงดังให้พวกสอดรู้สอดเห็นที่อยู่รอบๆ
ได้ยิน "สงสัยจั่งว่าทำไมขณะนี้ถึงมีแต่คนโง่ คนฉลาดหายไปไหนกันหมด"

เกิดความสะใจหลังได้พูดออกไป จากนั้นดวงหน้าคมหันกลับมาทางเดิม
ดุสิตาเซ็ดหน้าสบดวงตาดูอย่างไม่สะทกสะท้าน ภักทรศมองรื้อน้องคนแรก
และคนเดียวที่กล้าปิ่นเกลียวกับตนแล้วเอ่ยเสียงดังเท่ากัน

"ถ้าฉลาดแล้วเป็นแบบเรา ขอยอมเป็นคนโง่ดีกว่า"

หยันตาเข้มฉายแววสะใจหลังพูดแล้วมีคนปรบมือชอบใจ จากนั้น
ภักทรศไม่เสียเวลากับเรื่องไร้สาระอีก เขาก้าวผ่านดุสิตาซึ่งกำมือแน่น
ริมฝีปากสันระริกด้วยความอับอายและเจ็บใจที่ต้องพ่ายแพ้ต่อพวกคนโง่

เพราะไม่ยอมยกยู่ใกล้พวกคนโง่ ดุสิตาจึงมายังห้องสมุด

หญิงสาวกระแทกตัวลงบนเก้าอี้ของโต๊ะตัวใหญ่ข้างหน้าต่างที่มองเห็น
สระน้ำ ดวงตาคมงามแปลกตาของผู้มีเชื้อสายมอญยังขุ่นมัวไม่ต่างจาก
ตอนมีปากเสียงกับคนในคณะ เธอหันขวับไปยังโต๊ะตัวข้างๆ เมื่อรู้สึกว่

กำลังถูกจ้างมอง ครั้นเห็นเป็นเพื่อนเรียนกลุ่มเดียวกันดุสิตาเลยจะหักทลาย แต่ไม่ทันเรียกกลุ่มเพื่อนผู้หญิงกลับชวนกันย้ายไปนั่งตรงอื่น

เหมือนโดนหยิกแรงตรงหัวใจ ดุสิตาเจ็บใจที่ถูกปฏิบัติราวตนเป็น สิ่งน่ารังเกียจ แต่เพียงครู่เดียวเธอได้เลิกให้ความสนใจต่อความรู้สึกดังกล่าว พลังลุกขึ้นเพื่อเดินทางบางคนนี้อาจทำให้รู้สึกดีขึ้น

ทิพย์วิมลคือคนที่ดุสิตามองหา เพราะชื่อนี้สาวคณะอักษรศาสตร์เป็นคนเดียวในมหาวิทยาลัยที่ดุสิตาคุ้ยด้วยแล้วสบายใจ เธอรู้จักทิพย์วิมล ตั้งแต่ช่วงเปิดเทอมคือสี่สัปดาห์ก่อนตอนมาค้นหาเรียนของนักเขียนคนโปรด ในห้องสมุดซึ่งทิพย์วิมลกำลังหาผลงานของนักเขียนคนนี้เช่นกัน เธอจึง พุดคุ้ยเรื่องหนังสือกับทิพย์วิมลอย่างถูกคอจนพอบกกันบ่อยเข้าที่ห้องสมุด จากคนรู้จักต่างคณะเลยกลายเป็นเพื่อน

พอไม่พบทิพย์วิมล ดุสิตาจึงหยิบหนังสือสอนทำขนมและนิตยสาร ฉบับใหม่เดินกลับมาตรงที่นั่งสักครู่อย่างแข็งๆ เธออ่านหนังสือและนิตยสาร ฆ่าเวลาระหว่างรอเรียนวิชาชีพชั้นในช่วงบ่าย แต่แล้วพอพลิกนิตยสารถึง กลางเล่มอารมณ์ที่เฟื่องเย็นลงกลับพลิกตัวตึงเป็นตรงข้ามอย่างฉับพลัน

ภายในอกดุสิตาร้อนรุ่มดังไฟ ความโกรธเกลียดครอบงำจนลืมตัว ขยำหน้ากระดาษที่มีภาพผู้หญิงวัยสี่สิบสามปีในชุดสูทเรียบโก้ พอรู้สึกตัว เธอรีบชักมือออกและจะปิดนิตยสาร แต่เมื่อสายตาปะทะกับหัวเรื่อง 'กฤษณา... นางฟ้าของผู้หญิง' ดุสิตากลับเปลี่ยนใจอ่านบทสัมภาษณ์ของศัตรูคู่อาฆาต

ถ้อยคำชื่นชมเยินยอโหมวกและเหรียญของมูลนิธิที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ผู้สัมภาษณ์ถ่ายทอดผ่านตัวอักษรล้วนทำให้ดุสิตา อายากอาเจียน ทั้งยังอยากโทรศัพท์ไปบอกสำนักพิมพ์แห่งนั้นเหลือเกินว่า กฤษณาไม่ใช่นางฟ้าแต่เป็นนางปีศาจต่างหาก แล้วที่เจ้าตัวเล้งถึงวีรกรรมเรื่อง เคยร่วมกับประธานมูลนิธิเพื่อช่วยเหลือพนักงานสาวที่โดนเจ้าของบริษัทใหญ่ ล่วงละเมิดทางเพศเมื่อสี่ปีก่อน เรื่องจริงก็ไม่ได้น่าตื่นเต้นขนาดนั้นเพราะ

ดุสิตาเคยดูข่าวนี้ในโทรทัศน์ ไม่เห็นว่าจะมีการฟ้องประตูปริษัทหรือมีการ
เกือบชกต่อยกับ รปภ. อย่างที่ภรรยาเล่าในนิตยสารเสียหน่อย

อ๊แม่ลูกสันดานกา

จู่ๆ ประโยคนี้ได้ผุดขึ้นมา ดุสิตายิ้มสะใจกับคำพูดของแม่ที่นานที่ปีหน
ถึงจะมีความคิดตรงกัน กระทั่งนาฬิกาข้อมือส่งเสียงเตือนให้รู้ว่าเป็นเวลาเที่ยง
ดุสิตาจึงปิดนิตยสารเพื่อเตรียมตัวไปกินข้าวและเตรียมตัวเรียนในตอนบ่าย
รวมถึงเตรียมตัวเผชิญหน้ากับบงกชคนที่เป็สาเหตุให้ตนถูกรุ่นพี่ผ้าชีว
หักหน้า...และยังเป็นคนเดียวกับลูกกา ลูกสาวของภรรยา แม่ลูกที่เคยทำให้
ชีวิตของดุสิตาพังย่อยยับ!

บทที่ 2

"ไอ้ริ้ว!"

เจ้าของฉายาผ้าชีรี้วหันตามเสียงตะโกน ครั้นเห็นคนเรียกเขาจึงผละจากชายวัยกลางคนผิวคล้ำจัด ก้าวจากด้านหน้าตึกเรียนตึกใหม่ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่กำลังก่อสร้างมาหยุดยังไต้ร่มไม้ใหญ่

"มีอะไร" ภัทรยศถามยุทธนาที่มีบึงกษมาด้วยกัน แต่เพื่อนกลับเอ๋อไปคนละเรื่อง

"คุยกับพ่อเหรอะวะ" คนตัวสูงโปร่งหน้าตาเข้าที่หมายถึงผู้ดูเหมือนเป็นหัวหน้าคนงานก่อสร้างซึ่งภัทรยศพูดคุยด้วยเมื่อครู่ ภัทรยศไม่ตอบเพราะเบื่อโดนเพื่อนรุ่นเดียวกันพูดจาทำนองนี้หลายครั้ง เขาถามอีกรอบ

"มีธุระอะไรก็รีบพูดมา"

เสียงหัวนลั่นทั้งยังติดจะตื้ออีกด้วยทำยุทธนาโวยวาย

"เฮ้ย พูดจาแบบนี้ต่อหน้าน้องบัวได้ไงวะ เตี่ยวน้องตกใจพอดี" วางมาดข่มเพื่อนเสริม ยุทธนาค่อยปลอบเจ้าของดวงหน้าหวานละมุน "น้องบัวไม่ต้องกลัว ไอ้ริ้วมันชอบพูดจาแบบนี้แหละ" ยุทธนาริบบอกด้วยกลัวรุ่นน้องคนสวยจะตกใจ จากนั้นเขาส่งเสียงดู "ไม่ใช่ธุระของกูหรอก"

เป็นธุระของน้องบัวต่างหาก"

พอคิวเข้มขมวดหากันหน้าภัทรยศจึงยังดูตุก่าเดิม บงกชเอ่ยเสียงค่อย
อย่างเกรงและกลัวรุ่นพี่

"บัวทำขนมมาฝากพี่จ้ะ"

เพราะไม่ได้สนิทสนมกับคนตัวโตท่าทางโหดบงกชเลยไม่กล้าเรียกฉายา
เธอเรียกภัทรยศด้วยชื่อเล่นจริงเหมือนอย่างรุ่นน้องคนอื่น ภัทรศยขมวดคิ้วยู่
กว่าเก่า

"เอามาฝากทำไม"

คำถามห้วนกับท่าทางห้ามห้าวที่แสดงต่อรุ่นน้องคนสวยทำยุทธนา
เกือบเซกหัวเพื่อน จากนั้นเขาเป็นฝ่ายตอบแทน

"น้องบัวทำขนมมาขอบคุณเรื่องมึงช่วยไม่ให้น้องเค้าโดนนางมารด่าตบ
เมื่ออาทิตย์ที่แล้วไง" ยุทธนาเท้าความถึงข่าวแซบที่สื่อกันให้แซด จนเมื่อกี้
เขาและเพื่อนๆ ถึงกับต้องตะล่อมถามความจริงจากบงกชจนรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

ฝ่ายภัทรศยพยักหน้าเข้าใจและไม่แปลกใจที่ใครๆ ต่างรู้เรื่องราวพิ
ระหว่างบงกช ดุสิตา รวมถึงตน เพราะมีคนเห็นเหตุการณ์หลายคน

"เรื่องเล็กน้อย วันหลังไม่ต้องเอาอะไรมาขอบคุณพี่หรอก" ภัทรศย
บอกราวไม่เห็นว่เรื่องดังกล่าวสำคัญถึงขนาดต้องมีของกำนัลตอบแทนให้
จนเห็นเพื่อนทำหน้าเหมือนอยากบีบคอเขาที่ทำให้บงกชหน้าจ๋อย ชายหนุ่ม
จึงค่อยถาม "ไหนล่ะขนม"

"เมื่อกี้บัวไปหาพี่จ้ะพี่ซุ่ม พอไม่เจอเลยฝากขนมไว้ที่พี่โป๊ยที่นั่ง
ซุ่มเดียวกับพี่แล้วจ้ะ" บงกชเอ่ยถึงรุ่นพี่ผู้หญิงปี่สี ภัทรศยขอบใจแล้วถาม

"แล้วบัวจะไปไหนกับไอ้เต้ย" ถามเพราะแปลกใจที่รุ่นน้องคนดัง
มาเดินอยู่กับเพื่อนตนอย่างไม่มีเหตุผล บงกชรีบปฏิเสธ

"เปล่าจ้ะ พอดีบัวจะไปซื้อของหน้า ม. แล้วพี่เต้ยจะไปทางเดียวกันพอดี
บัวกับพี่เต้ยเลยเดินมาด้วยกันจ้ะ"

"มึงจะไปไหน" ภัทรยศตั้งใจเค้นเพื่อน ยุทธนาอีกอึก

"กูจะไปห้องสมุด"

"ห้องสมุด? หน้าอย่างมึงเนี่ยจะไปห้องสมุด กลายเป็นเด็กเรียนตั้งแต่เมื่อไหร่วะ"

"กูตั้งใจเรียนมานานแล้วเว้ย มึงไม่รู้เอง แล้วบรรณารักษ์ห้องสมุดเค้ารู้จักทุกคน"

แหวดยุทธนามีทั้งขอร้องและขู่บังคับไม่ให้ภัทรยศพูดอะไรมากกว่านี้ ขณะอีกฝ่ายหัวเราะเหี้ย รู้ทันเพื่อนที่ทำที่เป็นเด็กเรียนเพื่อสร้างภาพ แต่เพราะไม่อยากจิกหน้ายุทธนาต่อหน้าเฟรชชีคนสวยเขาจึงเลิกพูดอะไรที่จะทำลายภาพลักษณ์คนที่สาว ๆ ทั้งในและต่างคณะบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าแท้

หากอย่างไรก็ตาม ถึงแม้ไม่พูดแต่ภัทรยศก็ไม่ลืมเอาคืนเรื่องที่ยุทธนาแกล้งตนเมื่อสักครู่ เขาจึงเข้าไปแทรกกลางระหว่างสองคนพลงโอบบ่าเพื่อน

"มึงไม่ต้องไปห้องสมุดหรอก ไปกับกูดีกว่า" คนพูดบิบบ่า ยุทธนาทำหน้าสงสัยว่าภัทรยศเข้ามาสอดทำไม แต่ไม่ทันเอ่ยอะไร ภัทรยศกลับหันไปทางรุ่นน้อง "บ๊วไปเถอะ พี่มีธุระต้องคุยกับไอ้เต้ย"

บงกชรีบทำตาม เธอส่งยิ้มให้สองรุ่นพี่ ขณะยุทธนามองตามหลังตาละห้อยแล้วค่อยทำตาขุ่นบดแชนภัทรศออกจากบ่า

"ไอ้ริ้ว ทำไม่ต้องเลือกมีธุระอะไรกับกูตอนนี้วะ"

"ใครว่ามี กูแค่อยากแกล้งต่างหาก เพราะมึงอยากแกล้งกูก่อนดิ้น" ภัทรศยักคิ้วกว่น ยุทธนาโวยวาย

"กูแกล้งมึงตอนไหน...อ้อ เรื่องที่กูทักมึงกับพ่อต่อน้าน้องบ๊วนะเหรอสบั่นกันนะไอ้ริ้ว" ยุทธนาทำเหมือนจะเตะแก้แค้น แต่โดนอีกฝ่ายชี้หน้าพูดเสียงดังไล่

"ขึ้นทำอะไรกู กูจะตะโกนให้น้องบ๊วมาดูตัวจริงของเด็กเรียนอย่างมึง" ภัทรศขู่ ยุทธนาชะงัก ต่างฝ่ายต่างมองอย่างเขินเขี้ยวไม่กี่วินาทีก็หัวเราะ

จากนั้นยุทธนาเป็นฝ่ายหันหลังเดินกลับสู่ซุ้มโต๊ะที่นั่งประจำ โดยมีภัทรยศก้าวมาพร้อมกัน ทว่าพื้นที่เขตบริเวณคณะวิศวกรรมศาสตร์ไม่ทันไรจอมสร้างภาพกลับถอนใจยาว เอ่ยขึ้นอย่างเพ้อๆ

"น้องบัวสวยวะ"

ข้าเลี้ยงเห็นนัยน์ตาหวานเยิ้มภัทรยศก็ขบขัน ปล่อยให้เพื่อนละเมอดอนกลางวันแสดๆ

"กูอยากเป็นมึงวะไอ้ริ้ว ได้เป็นฮีโร่ช่วยน้องบัวจากนางมารด้า"

"นี่ไม่เห็นดำเท่าไรหรอก อย่างแบบนั้นเค้าเรียกผิวสีน้ำผึ้ง" ภัทรยศแก้ไข ยุทธนาหยุดเดิน มองตาขวางไม่พอใจที่เพื่อนเข้าข้างนางมารที่เกือบตบนางฟ้าของเขา

"ดำเว้ย ดำมาก โดยเฉพาะใจ อ้อ แล้วยังขาลายอีกต่างหาก"

"มึงไปเห็นตอนไหนว่านี่ขาลาย"

คนช่างสงสัยซักพลางนึกถึงท่อนขาเรียวยาวที่ถ้าหากนุ่งกางเกงยีนฟิตๆ คงสวยไม่น้อย ฝ่ายคนแอบมองขารุ่นน้องอะละกลบเกลื่อนพร้อมกับเดินต่อ

"เค้าเห็นกันทั้งนั้นแหละ กูว่านะบ้านยายนี่ต้องอยู่ในสลัมแน่ๆ ถึงได้ขาลาย ซี้้อจฉา ปากจัด อยู่แต่กับพวกคนที่ชอบทะเลาะลงไม้ลงมือกัน ถึงได้จะเอาวิธีนี้มาใช้กับน้องบัวของกู นี่ถ้ายายนั่นทำให้แก่มีไสๆ ของน้องบัวเป็นรอยแม้แต่นิดเดียว กูไม่ยอมแน่"

ยุทธนากำหมัด ขณะภัทรยศอยากแย้งว่าอยู่ที่ไหนก็เป็นคนซี้้อจฉา ใช้กำลังได้ทั้งนั้น แต่เพราะไม่อยากขัดคอ เลยปล่อยให้ฝ่ายเอ่ยต่อไปเรื่อยๆ

"ดีว่าพวกเพื่อนน้องบัวตาแหลม เลื่อน้องบัวเป็นดาวกลุ่มไม่ใช่ยายนี่เลยยังทำอะไรๆ ตูตี คิดตุลีสี่ไอ้ริ้ว เกิดวันนั้นยายนี่ได้เป็นดาวขึ้นมา ภาพลักษณ์ของคณะบริหารธุรกิจคงป่นปี้ ใครเห็นคงนึกว่าเป็นหลุมดำไม่ใช่ดาว"

เมื่อเพื่อนชักวิจารณ์เลยเถิด ภัทรยศจึงเปลี่ยนเรื่องก่อนที่จะไปกันใหญ่ "บัวเอาขนมอะไรมาให้กูวะ บลูเบอร์รี่สพายแบบหนกก่อนหรือไง" ภัทรยศเอ่ยถึงขนมที่บังกชทำแจกคนในคณะซึ่งเขาเองเคยกินไปสองคำ "คุกกี้" ยุทธนาตอบแล้วประจบ "กูขอกินคุกกี้ของน้องนางฟ้าด้วยคนนะมึง"

"เออ"

อนุญาตเพราะรู้แน่ไปถึงปฏิเสธคงโดนแย้งกินอยู่ดี จากนั้นภัทรยศต้องทนฟังยุทธนาพร่ำเพ้อถึงความสวย ความรวย ความเพียบพร้อมของบังกชไปตลอดทาง

ถึงด้านหลังตึกคณะ ยุทธนารีบพุ่งไปยังโต๊ะที่อยู่ติดกับแปลงดอกไม้เล็กๆ เขากวักมือตะโกนเร่งภัทรยศเหมือนเด็กตะกละ

"เร็วสิวะไอ้ริ้ว กูอยากกินขนมแล้ว"

เจ้าของขนมสันติริชะ นึกอยากแกล้งเดินช้าๆ แต่หากทำเช่นนั้น ยุทธนาคงยิ่งส่งเสียงดังให้ขายชี้น้ำทั้งรุ่นเดียวกันและรุ่นน้องปีสองกับปีสาม ซึ่งนั่งอยู่รอบๆ ภัทรยศเร่งฝีเท้ากว่าเดิมเล็กน้อยกระทั่งถึงซุ้มที่นั่งก็บดปอยผมข้างแก้มไปด้านหลังและลูบเหงื่อขึ้นตรงหน้าผาก ขณะคนตะกละเอื้อมือคว้าขวดโหลคุกกี้ ทว่าไม่ทันจับโดน มือเล็กๆ ของคนตัวเล็กไวกผมทรงซอยสั้นกลับฟาดเพียะลงมา

"เจ้าของอนุญาตหรือยังเต้ย" ชโลธรพูดราวตัวเองเป็นแม่ยุทธนา ฟากเพื่อนนักศึกษาชายหล่อเนี้ยบตั้งแต่ศิริชะจรดเท้าซึ่งนั่งตรงกันข้ามยิ้มแล้วบอก

"ลองวิ่งมาขนาดนี้แปลว่าอนุญาตแล้วละ ไซ้มัยจุ้ย"

รุทธ์ถามเจ้าของทรงผมยุ่งที่หยุดยืนข้างชโลธร ภัทรศยพยักหน้า ยุทธนา ยกคิ้วถามให้ผู้หญิงคนเดียวของโต๊ะ จากนั้นเขารีบนั่งลงข้างลูกชายคนเล็ก

ของเจ้าสัวเจ้าของธุรกิจโรงแรมและรีสอร์ทหลายแห่ง รอคอยชิมขนมของ
รุ่นน้องคนที่ตนหมายตา

ภัทรยศหยิบโหลพลาสติกที่บรรจุคุกกี้โรยหน้าด้วยถั่วอัลมอนต์ เขากำลัง
จะดึงโบลายส์ก็อตชีสชมพูออก แต่พลันนั้นกลับสังเกตเห็นกล่องกระดาษสีน้ำตาล
ด้านหน้ารุทธ์เสียก่อน

"อะไรนะ"

"บลูเบอร์รี่ชีสพาย" รุทธ์บอก ภัทรยศพูดต่อ

"มีบลูเบอร์รี่ชีสพายด้วยรี นึกว่ามีคุกกี้อย่างเดียวซะอีก"

พูดพลางวางโหลคุกกี้ลงเพื่อเปิดฝากล่องกระดาษ ภัทรยศเห็น
บลูเบอร์รี่ชีสพายในภาตฟอยล์เหลืออยู่ประมาณเศษสามส่วนสี่ โดยเขา
ไม่ถือสาเรื่องชโลธรกับรุทธ์กินขนมก่อนโดยไม่ขออนุญาตเพราะรู้ว่ารสชาติ
ของบลูเบอร์รี่ชีสพายฝีมือบงกชอร่อยจนยากอดใจไหว ภัทรยศหยิบ
ชิ้นพลาสติกอีกคันตักขนมกิน ทว่าพอสัมผัสถึงรสชาติเขาก็ทำหน้าแปลกๆ
แต่กลับยังตักชิมอีกคำหนึ่ง

เสียงหัวเราะคิกของชโลธรทำให้ภัทรยศแน่ใจว่าไม่ใช่ขนมฝีมือบงกช
เขานึกหน้าถาม

"ขนมใคร"

เพื่อนตัวเล็กจ้องตาเพื่อนตัวโต ตอบชัดถ้อยชัดคำ

"ของนี่"

ภัทรยศหยุดกึกหลังได้ยินชื่อ ฝ่ายรุทธ์เห็นอย่างนั้นเข้าจึงเอ่ยถึง
คนที่เดินมาแจกขนมหลังบงกชไปได้ไม่นาน

"น้องเขาบอกทำเอง ตั้งใจทำมาแจกเพื่อนๆ ฟัง"

"แน่ใจว่าตั้งใจ" ภัทรยศไม่เชื่อ เขาถามผู้นั่งข้างรุทธ์ "ลองสักคำมัย
ไ้ไ้เต้ย"

ยุทรนาสายหน้าตึก มองชีสกับบลูเบอร์รี่เต็มๆ ราวคือยาพิษ

"รสชาติเป็นไงวะ" คนไม่ยากชิมถาม ภัทรยศคว่ำน้ำโป้งลง

"ห่วย รสชาติเหมือนคนทำไม่มีลิ้น"

"แรงไปน่าจู้" รุทธ์แย้งและกำลังจะเตือนให้ลดเสียงวิจารณ์ แต่เขากลับโดนยุทธนาเหยียบเท้าเสียก่อน ขณะที่ภัทรยศยังคงพูดตามความจริง

"ถ้ามีลิ้นต้องเอะใจแล้วมั้งว่าขนมตัวเองไม่อร่อย บลูเบอร์รี่สพายอะไร รสหวานเลี่ยน ไม่มีความเปรี้ยวสักนิด หรือช่วงนี้มะนาวแพงเลยไม่ใส่น้ำมะนาวลงไป เอ้า ก็ยังดีกว่าที่ไม่เอาน้ำส้มสายชูมาใส่แทน ไม่งั้นคงพิลึกน่าดู แต่จะว่าไปถึงไม่ใส่น้ำส้มสายชูก็อย่ากินเลย ทั้งดีกว่าเพราะรสแปลกแบบนี้ น่าจะทำผัดสูตร ขึ้นกินต่อมีหวังท้องเสีย...ไปยมียาแก้ท้องเสียเปล่า เราขอเม็ดหนึ่งกินป้องกันไว้ก่อน"

แม้รู้ว่าเพื่อนพูดประชด แต่ชโลธรยังทำท่าจะหยิบยาจากกระเป๋าให้จริง ๆ ทว่าไม่ทันเปิดกระเป๋าเสียงจากทางด้านหลังก็ทำเธอสะดุ้ง

"แล้วพี่ไปยมียาแก้ปากเสียมั้ยคะ จะได้ให้พี่จู้กินไปพร้อมกันเลย"

ทั้งคู่หันขวับ ชโลธรหน้าเฉือน ส่วนภัทรยศดูแปลกใจมากกว่าตกใจ เมื่อเห็นเจ้าของบลูเบอร์รี่สพายยืนอยู่ด้านหลัง ดุสิตาขยับตัวไปใกล้ จ้องเขาด้วยแวตาวาวโรจน์ มือกำหนังสือนิยายที่ลืมไว้ตรงโต๊ะข้างๆ แน่น

ฝ่ายภัทรยศไม่สะทกสะท้านต่อแวตาน่ากลัวแม้แต่น้อย ทั้งยังขยับไปใกล้ ดุสิตาเช่นกัน เขาสนใจใช้รูปร่างสูงหนาข่มขวัญ จ้องกลับด้วยสายตาดุติ้นชนิดต่อให้เป็นเพื่อนผู้ชายตัวสูสีกับเขาก็ต้องยอมถอย

แต่ดุสิตากลับไม่ยอมเขยื้อนหนีแม้แต่น้อย แถมโบหน้าคมงามยังแหงนเชิด ดวงตาสวยแปลกเติมไปด้วยแวตาเหมือนนางเลื้อยร้ายที่พร้อมสู้เขายิบตา

แล้วในชั่ววินาทีที่รู้ว่าการปะทะกันหนนี้ดุสิตาจะสู้ตาย มุมปากข้างหนึ่งของภัทรยศจึงยกสูง...เปล่า เขาไม่ได้ยิ้มเหยียด แต่ยิ้มเพราะสนุกที่กำลังจะได้ยั่วโมโห บั่นหัวให้ดุสิตากลายเป็นตัวตลกในสายตาทุกคน เขาจะต้อง

สั่งสอนรุ่นน้องจอมแสบตรงหน้าให้จดจำเสียที่ว่าอย่าได้บังอาจก่อปัญหาและอย่าได้รีปิ่นเกลียวกับรุ่นพี่อีก

"มีถึงสองเม็ดมัยโปย" ภัทรยศถามชโลธรที่ไม่อยากร่วมศึกระหว่างเด็กปีหนึ่งกับรุ่นพี่สี่ ผิดกับยุทธนาที่อยากกระโดดร่วมวงด้วยเต็มที่เพราะเหม็นหน้าดุสิตาเป็นทุนเดิม

"เอาทำไมตั้งสองเม็ดวะไอ้ริ้ว จะกินเองเม็ดนึงแล้วให้น้องเค้ากินแก้ปากเสียเม็ดนึงหรือไง" ยุทธนาช่วยเปิดสังเวียน ภัทรยศตอบเสียงดัง

"ใครว่ากินเอง กูอยากให้น้องเค้ากินทั้งสองเม็ดต่างหากจะได้เลิกปิ่นเกลียวปากกลักรุ่นพี่สักที"

"อ้อ พอรุ่นน้องพูดไม่ดีกับรุ่นพี่เรียกปิ่นเกลียว แล้วที่รุ่นพี่วิจารณ์รุ่นน้องเสียๆ หายๆ เรียกอะไรคะ"

"วิจารณ์เสียหายตรงไหน ของไม่อร่อยก็บอกไม่อร่อย ต้องให้บอกอร่อยหรือไง"

"ไม่จริง พี่รุทธ์ชิมแล้วยังบอกเลยว่าขนมของนี่อร่อย"

ดุสิตาด้านหัวชนฝา เธอกับภัทรศมองไปยังบุคคลที่โดนกล่าวอ้างพร้อมกัน ครั้นรุทธ์อีกอัก ภัทรศก็ทำหน้าที่ทำตาทวนชนโมโห

"โถๆ แม่คุณ พี่รุทธ์เค้าเป็นผู้ดี เป็นคนสุภาพ พูดเพื่อรักษามารยาทหรือก ไม่รู้ตัวหรือไง"

"งั้นพี่จ้อยเป็นคนเถื่อนงั้นสิ ถึงกินของนี่แล้วไม่อร่อย พวกลิ้นไม่ถึงไม่มีรสนิยม"

รุ่นน้องคนเดียวในบริเวณนั้นเหยียดเยาะใส่ภัทรศท่ามกลางพวกรุ่นพี่ทุกชั้นปีที่เริ่มซุบซิบแอบพนันกันว่างานนี้ใครจะแพ้ ใครจะชนะ

"งั้นคนแถวนี้คงไร้รสนิยมกันหมด เพราะไม่มีใครบอกอร่อยสักคน"

"ไม่จริง!" ดุสิตาไม่ยอมเชื่อง่ายๆ เพราะตอนมาแจกขนม รุ่นพี่บางคนยังชมฝีมือเธออยู่เลย ภัทรศมองไปรอบๆ และเขาเห็นแต่ละคนออกอาการ

เดียวกันกับบุรุษ ซึ่งดูลีตาเห็นเช่นกัน

"อุบล" ภักทรศกยกมือปิดปาก อุทานเป็นภาษาอังกฤษ "ทำทางจะเป็นเรื่องจริงแล้วละน้องจ๋า ยอมรับเถอะเนอะว่าขนมเรามันห่วย"

ภักทรศกยื่นหน้าพูดคำว่า 'ห่วย' ใส่ดวงหน้าคมที่แต่งจัดด้วยความอับอาย หลังถูกตำประจานราวขนมของตนคือของสกปรกน่ารังเกียจทั้งที่เธอตั้งใจทำมาให้ทุกคนกิน ตัวของหญิงสาวสั่นทึ่ม ความคับแค้นอัดแน่นจนพุ่งระเบิดออกมา

"ไอ้พี่จู้บ้า! ไอ้คนล้าเอียง! เรื่องอะไรมาหาว่าขนมนี้ห่วย ตัวพี่เองนั่นแหละที่ห่วย ไม่ใช่ขนมนี้"

ประโยคนั้นทำเอาคนรอบๆ ครางฮือ ด้วยไม่นึกว่าเฟรชชีปีหนึ่งจะหาญกล้าตำทอผู้ไม่ใช่แค่ตัวใหญ่ แต่ยังใหญ่คับมหาวิทยาลัย ขณะที่ภักทรศกไม่ได้สนใจต่อคำตำแถมแต่น้อยเพราะอะไรบางอย่างมากกว่า

คิวเหนือดวงตาดูขมวดเย็นแป๊บเดียวค่อยคลายออก ภักทรศกเหยียดริมฝีปาก

"เดี่ยวล้าเอียง เดี่ยวไม่ยุติธรรม เป็นอะไรมากเปล่าน้อง อาทิตย์ก่อนพี่บอกแล้วไม่ใช่หรอว่าถ้าอยากได้ความยุติธรรมให้ไปคณะนิติฯ หรือถ้ายังไม่เจอก็ไปโนนเลย ศาลโคฟงของเปาบุ้นจิ้น"

ภักทรศกพูดกวน ดูลีตาสวนเร็ว

"นี่อยากไปหาเปาบุ้นจิ้นเหมือนกันแหละคะ จะได้ใช้เครื่องประหารหัวสุนัขประหารคนบางคน เสียตายแถวนี้ไม่มี ไม่นั่นคงได้ใช้แล้ว"

"ทำไมจะไม่มี ในปากเราก็มียูตัวนี่นั่นไง ไม่คายออกมาละจะได้เอามาทำเครื่องประหาร"

"บ้า! เรื่องอะไรมาหาว่านี่ปากหมา"

"อ้าว ตอนแรกนึกว่ามีตัวเดียว ที่ไหนได้มีตั้งหลายตัว ดีเลย จะได้ทำเครื่องประหารหลายๆ เครื่อง"

"ในปากพี่จ๋ายนั่นแหละที่มีหมา ไม่ใช่ปากนี่"

กางเล็บข้างที่ไม่ได้ถือหนังสือ ดุสิตานึกในใจว่าหากภักทรยศพูดอะไรออกมาอีกคำเดียว อีกแค่คำเดียวเท่านั้นละ เธอจะตะกุกหน้าเขาให้ละ แต่ลงท้ายเธอไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะมีร่างสูงยืนขึ้นและพูดขัดเสียก่อน

"พอเถอะจ๋าย คนมองหมดแล้ว อีกอย่างนายเป็นรุ่นพี่จะต่อปากต่อคำกับรุ่นน้องทำไม เสียชื่อเปล่าๆ"

รุทธ์เอ่ย ภักทรยศเหลือบมองเพื่อนแวบหนึ่ง ขณะยุทรนาทำมือทำไม้ส่งสัญญาณไม่ให้สนใจเพราะคนดูอย่างเขากำลังสนุก

"นั่นสิ พอเหอะจ๋าย" คราวนี้ชโลธรช่วยพูดอีกคน เธอถูกจากโต๊ะไปหาดุสิตาที่ยืนตัวสั่นเต็มแล้วกระแอมเบาๆ "นั่งไปห้องน้ำเป็นเพื่อนพี่หน่อยสิ"

ชโลธรไม่รอคำตอบ เธอออกแรงดึงแขนรุ่นน้องจนทั้งคู่ห่างออกไปแล้ว ดุสิตาหันขวับมาฝากแวตอาฆาต ภักทรศกียกไหล่ท่ามกลางเสียงร้องเฮของพวกที่พนันฝ่ายเขา แต่พอนั่งลงเสียงหัวเราะชอบใจของยุทรนาที่กำลังขู้นิ้วโป้งกลับทำให้ภักทรศเริ่มรู้สึกแปลกจนต้องมองไปรอบๆ

กระทั่งพบว่าไม่ใช่เพียงยุทรนาที่หัวเราะแต่ยังมีอีกหลายคน ภักทรศจึงชักไม่แน่ใจว่าที่ตั้งใจทำให้รุ่นน้องตัวสั่นกลายเป็นตัวตลก สุดท้ายแล้วเขาเองกลับต้องกลายเป็นตัวตลกของเพื่อนและรุ่นน้องในคณะด้วยหรือเปล่า

ปกติในตอนเย็นภักทรศมักมีนัดเล่นกีฬากับเพื่อนคณะเดียวกันและต่างคณะ แต่วันนี้หลังมีปากเสียงกับดุสิตาจนกลายเป็นเรื่องซุบซิบโจษจันภายในเวลาอันรวดเร็วเขาเลยยกเลิกนัดทั้งหมดเพราะไม่อยากจะตอบคำถามหรือฟังคำพูดกระเซ้าถึงเหตุการณ์ดังกล่าวให้เสียอารมณ์

นักศึกษาหนุ่มลงจากรถเมลล์ปรับอากาศ เดินเข้าซอยหนึ่งร้อยเมตร จึงถึงบ้านที่มีต้นบานบุรีเลื้อยอยู่ตลอดแนวรั้วยาว พอไขกุญแจผ่านประตูรั้วเข้าไปภักทรศจึงเห็นรถยนต์จอดอยู่สองคัน เขาเดินผ่านพลางมองอย่างสังเกตุ

พบว่า เป็นรถของคนไม่รู้จัก

ภักทรยศวางหน้าเฉยเมยหลังคนขับรถของรถยนต์คันหนึ่งมองมา เขาไม่พูดอะไรกับชายในชุดซาฟารีแล้วก้าวเข้าบ้านตึกสองชั้นที่สร้างมาตั้งแต่ก่อนตัวเองเกิดแต่สภาพทั้งภายในและภายนอกยังแข็งแรงสวยงามเพราะได้รับการดูแลอย่างดี

ภักทรยศเดินผ่านหน้าห้องรับแขก ได้ยินเสียงพ่อคุยกับแขกอย่างเป็นกันเองตลอดออกมา เขาไม่แน่ใจว่าแม่ร่วมสนทนาอยู่ด้านในด้วยหรือไม่ กระทั่งไปถึงห้องครัวเพื่อหาน้ำดื่มจึงพบแม่นั่งหันหลังคุยโทรศัพท์มือถืออยู่ตรงโต๊ะกินข้าวตัวเล็ก

สตรีผมสั้นผิวขาววัยสี่สิบหกปีในชุดเสื้อผ้าลาลองสีอ่อนตัดเย็บอย่างดี เหลียวมองเมื่อได้ยินเสียงเปิดตู้เย็น จากนั้นได้กรอกเสียงบอกปลายสายที่เป็นฝ่ายโทรมา

"เธอก็หยุดร้องไห้ก่อน ส่วนเรื่องนี้น้ำจะลองคุยกับเกียรติดู แต่อย่าไม่รับปากนะว่าจะได้เรื่องหรือเปล่า"

ปลอบอีกเล็กน้อยแล้ววางสาย ฐมนถอนใจยาว หันร่างกายที่เริ่มออกตัวมเล็กน้อยมาทางบุตรชายคนเดียว

"ทำไมวันนี้กลับเร็วล่ะจ้ะ" แม่ถามลูกที่กำลังยกขวดน้ำดื่มอึกๆ เนื่องจากปกติลูกมักกลับบ้านตอนหนึ่งถึงสองทุ่ม ภักทรยศวางขวดลงบนโต๊ะกินข้าว ไขว่แม่ก่อนเป็นฝ่ายถามกลับ

"ใครมาบ้านครับแม่ แล้วเมื่อไหร่แม่คุยโทรศัพท์กับใคร"

เสียงตุทำฐมนนึกถึงทรงเผ่าตอนหนุ่ม เธอค่อนข้างมั่นใจว่าพ่อกับลูกชายช่างเหมือนกันไม่มีผิดตรงที่ชอบคาดคั้นเวลาเห็นอะไรไม่ชอบมาพากล

"เพื่อนเก่าเค้ามาเยี่ยมพ่อ" ฐมนตอบเพียงคำถามแรก เอ่ยถึงกลุ่มเพื่อนของสามีที่เมื่อกี่ต้นต่อนับอยู่ด้วย แต่เพราะมีโทรศัพท์ด่วนเข้ามา จึงต้องขอตัวออกจากห้องรับแขก ภักทรยศแสดงสีหน้าดูถูก

"มาเยี่ยมคนป่วย หรือมาประจบ? หรือมาของานเหมือนเพื่อนเก่าคนก่อนๆ ครับ?" ภัทรยศประชดจนโดนแม่ปรามด้วยสายตาให้เบาเสียงลง

"มาเพราะอะไรก็ช่างเถอะ ยังไงพวกเค้าก็มีน้ำใจมาเยี่ยมพ่อ"

"มาเพราะผลประโยชน์ทั้งนั้น แต่เอาเถอะ ยังไงพ่อชอบอยู่แล้วเวลามีใครเลียแข้งเลียขา"

"จู้ย" คราวนี้ไม่ใช่แค่ปรามแต่ณัฐมนยังตำหนิเสียงเข้ม "อย่าพูดถึงพ่อแบบนี้ พ่อไม่เคยชอบให้ใครทำแบบนี้ แม่เองก็ไม่ชอบ แต่ทำยังไงได้ เขามาถึงบ้าน เราก็ตองต้อนรับ" เสียงแม่อ่อนลงพลงบอกต่อมา "ไปสวัสดีเพื่อนพ่อสิ พวกเค้าพูดอยู่ว่าอยากเจอจู้ย"

ริมฝีปากหยักหนายกสูงข้างหนึ่ง ภัทรยศรู้หรือว่าเพื่อนพ่ออยากผูกไมตรีกับตนเหมือนคนอื่นๆ ที่เคยเจอมานับไม่ถ้วน อย่างเสียรายหนึ่งที่เคยพบเขาตอนเรียนมัธยมปลาย เจ้าตัวถึงกับโอ้อวดว่าทำสนิทสนมราวเขาคือลูกหลานญาติสนิททั้งที่เพิ่งพบหน้าครั้งแรก ทว่าพอมารู้จักตอนเขาเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง อีกฝ่ายกลับมองเหยียดปฏิเสธว่าไม่รู้จัก

ตอนแรกภัทรยศรู้สึกโกรธ แต่พอคิดได้ว่าเหตุการณ์นั้นให้ผลดีมากกว่าเนื่องจากทำให้เขาไม่ต้องคอยฟังคำพูดยอเลี่ยนหูกับการแสดงที่ดูฝืนเหลือทน เขาจึงตั้งใจเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อตัดความน่ารำคาญใจ โดยมีพ่อมองการกระทำของเขาด้วยความรำคาญตา

"เพื่อนพ่ออยากเจอ แต่พ่อคงอายุไม่ยากให้ใครเจอจู้ยหรือแม่"

แม่หนนี้ไม่ได้ประชด แต่คนเป็นแม่ฟังแล้วกลับรู้สึกว่าการลูกชายกำลังประชดพ่ออยู่ดี

"พ่อไม่เคยอายุหรือ แต่จู้ยรู้ดีว่าพ่อไม่ชอบเรื่องไว้มวยาว มันดูไม่สุภาพ ไม่หล่อด้วย"

"ไม่หล่อ ไม่สุภาพก็ต้ออกแม่ ไม่มีใครกล้ายุงกับจู้ยด้วย"

ภัทรยศนึกขอบคุณเสียคนที่ตนเพิ่งนึกถึงเมื่อสักครูซึ่งตอบรับคำทักทาย

ของนักศึกษาที่เนื้อตัวเลอะเทอะจากการรับน้องด้วยสายตาดูถูกจนทำให้เขาค้นพบวิธีการของคนบางประเภทออกจากชีวิต ณัฐมนสันติศรีชะไม่เห็นด้วยกับคำพูดพาลงมองเส้นผมรุ่มร่ายข้างแก้มลูกชายที่หลุดจากจุกเล็กๆ ด้านหลัง

"ผมยาวแล้ว ตัดเสียทีเถอะ พ่อจะได้เลิกบ่นเสียที"

"บ่นเยอะๆ สิดี แม่จะได้ไม่เหงาใจ จุ้ยจำได้นะว่าแม่เพิ่งพูดเรื่องพ่อมัวทำแต่งงานจนไม่มีเวลาคูญกับแม่"

"เหงาไม่กลัว แม่กลัวพ่อเห็นผมจุ้ยแล้วโกรธจนความดันขึ้นมากกว่า" ณัฐมนเอ่ยถึงโรคประจำตัวของสามีที่เป็นเหตุให้ต้องหยุดพักตามคำสั่งหมอ "อ้อ ไม่ใช่แค่ตัดผม กางเกงยีนก็บรองเท้าต้องซักด้วย...แม่รู้หรอคะที่จุ้ยไม่ซักไม่ใช่เพราะเป็นคนสกปรก แต่เพราะอยากแกล้งให้พ่อขวางหูขวางตา"

แม่บ่นอย่างรู้จักนิสัยดีอื้อฉาว ฝ่ายลูกชายทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้แถมยังเปลี่ยนเรื่อง

"เมื่อไหร่แม่คุยกับใครอยู่ครับ"

ทั้งที่ลูกเฒ่าเฒ่าไม่ยอมตอบเรื่องผมเผ้าเสื้อผ้า แต่นัฐมนคร้านจะบ่นเรื่องที่พูดมาหลายปี เธอจึงยอมเปลี่ยนเรื่อง

"เมียเกียรติโทรมาฟ้องเรื่องเกียรติดิดผู้หญิงคนใหม่"

"เรื่องเดิม" ภทยศเห็นอายน่ายและโมโหเรื่องแม่ต้องคอยตามแก้ปัญหาเดิมๆ ของเกียรติชัย ลูกชายของป้าที่เสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งแม่เจ้าตัวจะมีอายุมากกว่าเขาห้าปี แต่กลับทำตัวเหลวไหลไม่เป็นไฉ่เป็นพวยและที่หนักคือเรื่องเจ้าชู้มีเมียเรี่ยราด

"แม่ไม่ต้องช่วยพูดหрок พูดไปก็เท่านั้น ยังไงพี่เกียรติก็น่ามีเมียใหม่อยู่ดีอีกอย่าง เมียคนนี้เป็นคนแย่งพี่เกียรติมาจากเมียคนเก่าไม่ใช่หรอ" ภทยศเอ่ยเขาจดจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าภรรยาคนปัจจุบันของลูกพี่ลูกน้องชื่ออะไร

"ไม่ได้หрок แม่รับปากแล้วว่าช่วยพูดกับเกียรติก็น่าพูด แต่จุ้ยไม่ต้องห่วง แม่ออกตัวไปว่าไม่รู้จะทำให้เกียรติกลับบ้านได้หรือเปล่า"

เสียงณัฐมนอ่อนล้า ภัทรยศนั่งลงข้างแม่ บีบมือให้กำลังใจเพราะรู้แม่ไม่ได้หวังแค่เรื่องเกียรติยศกับเมีย...แต่ยังมีอีกเรื่อง

"แม่อยากเอาพู่แพรมาเลี้ยง" ณัฐมนเอ่ยเรื่องที่เคยบอกลูกกับสามีหลายครั้ง "สงสารเด็ก ต้องเปลี่ยนแม่เป็นว่าเล่น ยังดีที่เกียรติเป็นผู้ชายขึ้นเป็นผู้หญิงแล้วพู่แพรต้องเปลี่ยนพ่อบ่อยๆ แม่ไม่ยอมแน่"

แม่ไม่เคยเห็นด้วยที่หลานชายเปลี่ยนนรธาบ่อยๆ แต่ณัฐมนยังพยายามมองในแง่ดีเพราะคิดว่าอย่างไรเสียการที่พู่แพรอยู่กับแม่เลี้ยงย่อมดีกว่าอยู่กับพ่อเลี้ยง ขณะที่ภัทรยศเข้าใจถึงความกังวลของแม่เพราะเดี๋ยวนี้มักมีข่าวพ่อเลี้ยงข่มขืนลูกเลี้ยง ทว่าอย่างไรในความคิดของเขาก็ไม่ได้เห็นด้วยกับแม่ทั้งหมด เพราะไม่ว่าพู่แพรจะอยู่ในความดูแลของผู้หญิงหรือผู้ชายย่อมไม่แน่ใจทั้งนั้น ภัทรยศมองสีหน้าไม่สบายใจของแม่ พลางนึกถึงหลานสาวหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักวัยสิบขวบซึ่งเขาเองไม่เคยรู้ว่าใครเป็นแม่ของเธอเพราะเกียรติชัยเล่าแค่ວ່າวันหนึ่งผู้หญิงที่เคยนอนด้วยอุ้มพู่แพรมาให้แล้วบอกเป็นลูก ครั้นพอตรวจดีเอ็นเอว่าตรงกันเกียรติชัยก็รับมาเลี้ยงเพราะอีกฝ่ายไม่ต้องการพู่แพร

"ลองคุยกับพี่เกียรติอีกครั้งมั้ยครับ"

"แม่คิดอย่างนั้นอยู่ แต่คงไม่ยอมตามเคย...แม่ละไม่เข้าใจจริงๆ ตัวเองมัวติดผู้หญิงจนไม่มีเวลาอยู่กับลูกแท้ๆ"

"พี่เกียรติคงรักพู่แพรเหมือนกันครับ อีกอย่างถ้าให้พู่แพรมาอยู่กรุงเทพฯ พี่เกียรติคงเห็นว่าไกลเกินไป"

"ไม่เห็นไกล นั่งเครื่องบินแค่ชั่วโมงเดียวเอง" ณัฐมนนึกถึงจังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือตอนบน "แต่ช่วงเถอะ ถึงเกียรติไม่ยอมยกพู่แพรให้แม่เลี้ยงตอนนี้ แต่แม่วางแผนไว้แล้วว่าอีกหน่อยจะบอกให้เกียรติส่งลูกมาสอบโรงเรียนที่กรุงเทพฯ ถ้าสอบได้ เกียรติคงต้องยอมให้พู่แพรมาอยู่กับแม่"

ณัฐมนวางแผนการในอนาคตไว้เสร็จสรรพ จากนั้นยุติเรื่องราวของ

เกียรติชัยและลูกสาวไว้เท่านี้ ดวงตางามบนใบหน้าอ่อนกว่าวัยหลายปี
มองของที่ลูกชายวางไว้บนโต๊ะ

"จួយซื้อคุกก็มาจากไหน น่ากินเชียว"

"ไม่ได้ซื้อครับ มีคนให้มา"

พอหลุดปากภรรยาจึงรู้ว่าพลาดเต็มเปา เพราะแม่รีบขยับนั่งหลังตรง
ออกอาการตื่นเต้นขึ้นมาทีเดียว

"ใครให้ ผู้หญิงหรือผู้ชาย"

"ผู้ชาย น้องรหัสของจួយครับ"

โกหกเนื่องจากไม่อยากให้แม่รู้เรื่องตนแสดงตัวเป็นฮีโร่ช่วยสาวมา
จนสาวสวยคนนั้นมอบคุกก็เป็นของขวัญตอบแทนน้ำใจซึ่งจะยิ่งทำให้ถูกชัก
ไปกันใหญ่ ญัฐมนทำหน้าที่ผิดหวังกับคำตอบแม่รู้สึกแปลกที่ผู้ชายให้คุกก็แก้กัน
ก็ตามที่

"ลูกเมื่อออกจะหล่อ ทำไมถึงไม่มีสาวคนไหนสนใจ"

ภรรยาขี้มึง เขาไม่รู้แม่ทุกคนในโลกมักเห็นลูกตัวเองหน้าตาดีเหมือน
อย่างแม่เขาหรือเปล่า

"หล่อของแม่ แต่สาวๆ คนอื่นเขาไม่เห็นว่าเป็นหล่อนี่ครับ"

"ลองตัดผมเผ้าให้เรียบร้อย รับรองสาวๆ ตามเป็นพรวน"

"ที่พูดมาทั้งหมด เพราะจะหลอกให้ลูกตัดผม?"

ญัฐมนหัวเราะเมื่อโดนรู้ทัน เธอจับเส้นผมลูก

"เชื่อแม่สิ ลองแค่จួយเปลี่ยนทรงผม รับรองสาวๆ ที่ไม่เคยมอง
ต้องมองเหลียวหลังแน่...จะว่าไป ยิ่งโตจួយยิ่งเหมือนพ่อนะ โดยเฉพาะตอน
ทำหน้าดุเสียดๆ แม่เห็นแล้วคิดถึงตอนโดนพ่อดุสมัยยังทำงานเป็นเลขาฯ"

ญัฐมนหวนนึกถึงตอนพบสามีที่ทำงานในบริษัทเดียวกันซึ่งทรงเผ่า
มีอายุมากกว่าถึงหนึ่งรอบ เธอเลยยิ่งกลัวเขาเหลือเกิน กระทั่งพบว่าที่ตน
โดนดุบ่อยเป็นพิเศษเกิดจากความสนใจในตัวสาวน้อย ญัฐมนก็เกิดตกหลุมรัก

เจ้านายรูปหล่อจอมเขี้ยบไปแล้วเช่นกัน

ภทฤษฎศปล่อยให้แม่ระลึกถึงความหลังโดยไม่ขัดอะไร แต่ณัฐมนกลับคิดว่าลูกไม่ชอบเรื่องถูกนำไปเปรียบเทียบกับพ่อซึ่งนับวันยังเป็นไม้เบื่อไม้เมา ขัดแย้งตั้งแต่เรื่องแต่งตัวจนถึงเรื่องเรียนที่ลูกชายขัดใจพ่อ ไม่ยอมเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์และยังมีเรื่องจุกจิกอื่นอีกโดยเธอต้องคอยรับหน้าที่เป็นตัวกลางประสานความสัมพันธ์ของคนที่หัวตื้อเหมือนกัน ไม่มีผิด

จากนั้นณัฐมนเลียบอกว่าพ่อลูกเหมือนกันอย่างไร แล้วหยิบคุกกี้อัลมอนต์จากชวดโหลที่ลูกชายหมุนเปิดฝาให้และเพียงกัดชิมคำแรกก็ออกปากชม

"อ้อร่อย น่องรหัสลับซื้อจากร้านไหนนะ" ณัฐมนหยิบโหลคุกกี้ขึ้นมาพลิกหาชื่อร้านแต่ไม่พบ ภทฤษฎศจำเป็นต้องโกหกอีกรอบ

"เอ่อ...เห็นว่าที่บ้านเค้าทำเองครับแม่"

"ฝีมือดี ขนาดทำเองยังอ้อร่อยเหมือนร้านที่แม่เคยซื้อ...จริงสิ แม่ขอแบ่งคุกกี้ไปเสิร์ฟแขกได้มั๊ย"

ลูกชายไม่ปฏิเสธเพราะคุกกี้มีเยอะเกินกว่าเขาคนเดียวจะกินหมด กระทั่งแม่นำคุกกี้แบ่งใส่จานนำไปให้แขก ภทฤษฎศจึงหยิบคุกกี้อัลมอนต์ชิ้นหนึ่งขึ้นมาพาลงนึกถึงตอนยุทธรนาอะอะโว้ยวายด่าว่าเขางกหลังจากเขาเกิดเปลี่ยนใจไม่ยอมแบ่งขนมของบงกชให้ชิม

และพอกัดกินคำแรกภทฤษฎศเกิดความรู้สึกชื่นชมต่อฝีมือทำขนมของบงกช ทั้งคุกกี้ และบลูเบอร์รี่สพาย

บลูเบอร์รี่สพาย...

จู่ๆ ภทฤษฎศกลับนึกถึงบลูเบอร์รี่สพายรสชาติไม่ได้เรื่องอีกถาด และไม่ใช่แค่นึกถึง ชายหนุ่มยังรับรู้ได้ถึงรสหวานประหลาดยังปลายลิ้น เขาวางคุกกี้ลงอย่างหมดอารมณ์กินต่อทั้งยังหน้าชาขึ้นมาอีกรอบเมื่อสัมผัสได้ถึงรสชาติความอับอายหลังต้องกลายเป็นตัวตลกให้คนในคณะหัวเราะเยาะขบขัน

อย่างที่เขายากให้ดูสิตาขายหน้า

พอเขาต้องตกอยู่ในฐานะเดียวกับหญิงสาวขึ้นมาจากสนุกจึงไม่สนุก และเขายังละอาย...ละอายในฐานะที่ตนเป็นรุ่นพี่ชั้นปีสูงสุดแต่กลับรังเกียจรุ่นน้องปีหนึ่ง ทั้งๆ ที่ถูกที่ควรคือวางเฉยไม่ต่อปากต่อคำ ซึ่งหากเขาเลือกนิ่งเฉยเสียตั้งแต่ที่แรกคงไม่ต้องหัวเสียที่หลังกับเสียงหัวเราะ เสียงล้อของยุพธนา รวมถึงจากคนอื่นๆ

แต่เอาเถอะ ถึงพลาดหนหนึ่งก็ไม่จำเป็นต้องมีหนที่สอง ภัทรยศคิดอย่างนั้นพลางสัญญากับตัวเองว่านับจากนี้เป็นต้นไปแม้ดูสิตาทำอะไร ขว้างหูขวางตามากแค่ไหนเขาจะไม่ยุ่งและจะอยู่ให้ไกลจากรุ่นน้องผู้มีดวงตาสวยแปลกมากที่สุด

บทที่ 3

ภทฤษฎศทำได้อย่างที่สัญญาไว้กับตัวเอง เขาไม่ข้องเกี่ยวกับดุสิตาอีกเลย ตลอดหนึ่งเทอม ขณะอีกฝ่ายเลิกมอม เลิกพูด เลิกเฉียดกรายใกล้บริเวณที่เขาอยู่ ซึ่งชายหนุ่มไม่รู้เหตุผลของดุสิตาว่ามาจากอะไร แต่ที่แน่ๆ การเรียน การทำรายงาน รวมถึงการสอบล้วนมีส่วนสำคัญมากทีเดียวที่ทำให้เขากับเธอไม่มีเวลาสนใจกันอีก

อย่างไรก็ตามแม้ไม่เกี่ยวข้องใดๆ กันแล้ว แต่ข่าวคราวของดุสิตา กลับเข้าหูของภทฤษฎศเป็นระยะราวกับเรื่องราวของเธอคือสีส่นของคณะ คือเครื่องปรุงรสเผ็ดจัดจ้านที่ถ้าหากขาดไปชีวิตประจำวันของทุกคนจะจืดชืดไร้รสชาติ

"รู้เรื่องราวรึยัง"

อรอุมาพูดเมื่อนั่งลงยังโต๊ะเลกเชอร์ภายในห้องเรียนวิชาการจัดการกลยุทธ์การตลาด ความจริงเธอเอย่กับชโลธร แต่คนหูฟังกลับเป็นยุทธานา ซึ่งนั่งอยู่ด้านหลัง

"ยัง" ยุทธานาชะงักหน้าบอก ฝ่ายคนเริ่มเรื่องซึ่งเป็นสาวสวยรูปร่างดี เอี้ยวตัวมอง สายตาคู่ นั้นแสดงความเบื่อหน่ายเพื่อนจอมสอดรู้สอดเห็น

"เรื่องงานวันเกิดอาทิตย์หน้าอะหรอ รุทธิ์ชวนแล้ว" ชโลธรเอ่ยถึงงานวันเกิดของรุทธิ์ในเดือนพฤศจิกายน อรุมาลตเสียง

"ไม่ใช่เรื่องนั้น"

"นั่นเรื่องอะไร" ชโลธรสงสัย อรุมาชยับแก้ไอ้เลกเซอร์ กวักมือเรียกให้ยูธนาโน้มศีรษะมาใกล้ๆ

"เรื่องพักหลังมีคนเห็นรุทธิ์กับนั่งอยู่ด้วยกันบ่อยๆ...และสงสัยว่าจะคบกันแล้วด้วย"

ถึงเคยสัญญากับตัวเองว่าจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของดุสิตา แต่พอได้ยินข่าวนี้ภักทรยศที่นั่งข้างยูธนาถึงกับหยุดขยับปากกา เขาไม่ได้เงยหน้า แต่พอเดาออกว่าทั้งชโลธรกับยูธนาต้องตาโต

"จริงดิ!" ยูธนาเสียงดัง อรุมาจุปากให้เงียบแล้วเล่าต่อ

"จริง เราเองยังเคยเห็นสองครั้งที่โรงอาหาร ตอนแรกนึกว่ารุ่นพี่รุ่นน้องบังเอิญเจอกัน ทำทางไม่ใช่ละ"

"มิน่า..." ชโลธรทำหน้าที่เหมือนเฟิ่งนิกบางอย่างออก "หนก่อนที่เต้ยเมาท์เรื่องนั่งกดปิดประตูลิฟต์ทั้งที่เต้ยกับน้องบัวบอกให้รอดด้วย รุทธิ์ถึงได้บอกว่านั่งอาจจะกดปุ่มผิด และยังเรื่องของน้องบัวที่หายอีก รุทธิ์ก็บอกว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิด"

"อะไรหยาอะ" ยูธนาไม่ยอมเชื่อว่าตัวเองจะตกข่าวนี้

"กระเป๋าสตางค์ของเต้ย หายไป...นั่นแหละ" ชโลธรบอกสิ่งที่เคยแอบสังเกตตอนเข้าห้องน้ำพร้อมรุ่นน้องคนดัง "ได้ยินเค้าบอกกันว่าน้องชโมยไป แต่ไม่รู้จริงหรือเปล่า"

"จริงแท้แน่นอน" อรุมายืนยันด้วยคำบอกเล่าที่ได้ฟังจากพัชรซึ่งเป็นเพื่อนรักของตน "เพราะอีกวันนั่งทาลิปสติกสีเดียวกันเป๊ะกับลิปสติกแท่งใหม่ของน้องบัวที่หายไป แล้วพอถูกถาม นิ่งก็รีบนัดว่าลิปสติกของตัวเองที่เพิ่งได้มา แหม อะไรจะบังเอิญมีลิปสติกแท่งใหม่พร้อมกัน อีกอย่าง

อย่างนั้นนะเธอจะมีปัญญาซื้อของแพงใช้"

ทุกคนเห็นด้วยเพราะประเมินจากการแต่งตัวของดุสิตาล้วนเห็นชัดว่าเป็นของโหลราคาถูกคนละครดกับข้าวของของบงกชจึงไม่มีทางเลยที่จะมีของดีราคาแพงใช้

"เรื่องยังไม่จบแค่นั้น" อรุมาทำท่าโกรธแค้นราวสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของตัวเอง "ยายนึ่งยังร้ายกาจ หว่าน้องบัวใส่ร้าย โธ่เอ๊ย อย่างน้องบัวจะใส่ร้ายใครได้ ต่ำเป็นหรือเปล่ายังไม่รู้เลย อ้อ พอเพื่อนง โม่โม่เรื่องนึ่งต่อว่าน้องบัว น้องบัวยังช่วยแก้ตัวแทนนึ่งด้วยซ้ำว่าคงเป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ เพราะวันไปซื้อลิปสติกเจอกับนึ่งที่ห้างด้วย"

"โธ่ น้องบัว น้องนางฟ้าของพี่ ของตัวเองโดนขโมยยังช่วยแก้ตัวให้นางมารดาอีก" ยุทธนาสงสารบงกชจับใจ จากนั้นเขาส่งเสียงแข็ง "ยังจิงนางมารดาก็รอดตัวสิ"

"รอดหวุดหวิด" อรุมาหัวเราะหึๆ "แต่พอรอดแล้วยังไม่วายก่อนขอذن้องบัวว่าสร้างภาพทำตัวเป็นแม่พระ"

"อ้าว" ชโลธรหน้าเหลือ "ว่าแต่รุทธิไม่รู้เรื่องนี้หรือไง ทำไมถึงยังคบนึ่งเป็นแฟนอีก ถึงหน้าตาสวยมาก แต่ชี๊ขโมยแบบนี้ไม่น่าคบหรอก"

"เพราะรุทธิโง่ไง ผู้หญิงสวยๆ ดิจิ เยอะแยะไม่เอา ดันไปเอาคนแบบยายนึ่ง"

อรุมาเบะปาก ขณะที่ชโลธรกับยุทธนาเพ็งนึกออกว่าอรุมาเคยเป็นฝ่ายรุกจีบรุทธิตอนปีหนึ่ง แต่โดนฝ่ายชายปฏิเสธ หากอย่างไรทั้งคู่เห็นด้วยกับเรื่องเพื่อนรูปหล่อพอรววยไม่ฉลาด ทั้งยังเป็นคนมองโลกในแง่ดีเกินไปจนกลายเป็นตามไม่ทันเล่ห์กลของดุสิตา

"ยังจิงวันเกิดรุทธิ นึ่งก็ต้องไปด้วยสิ" ชโลธรเปรย ยุทธนายักไหล่

"แหงอยู่แล้ว ไ้รุทธิคิดอะไรของมันวะ จู๋ จะพาขโมยเข้าคุกหาสนิดีละ..." ยุทธนากระทุ้งศอกใส่คนที่ยังก้มหน้าก้มตาเขียนหนังสือ "ฟังอยู่

หรือเปลวอะไรเร็ว"

"ไต้ยีน" ภัทรยศตอบ ขณะยูธนาียีตอกพุดเสียงเข้ม

"วันเกิดไธร์ธ ภูเก็ตมึงไปเล่นเกมจับหัวขโมยกัน"

หนนี้ภัทรยศเงยหน้า แสดงสีหน้าให้รู้ว่าไม่เอาด้วย

"ไม่เอา ภูเก็ตชอบเล่นเกม"

"มึงต้องเล่น" ยูธนาียีบังคับ จากนั้นหันตามองเพื่อนที่ทำหน้าบูดบึ้ง
"กูรู้มึงไม่อยากจะกับนี้ แต่งานนี้ไม่ยุ่งไม่ได้วะ เพราะรุธเป็นเพื่อนกลุ่มเรา
เราต้องปกป้องเพื่อนให้พ้นจากมนตร์ดำของนางปีศาจ"

"กว่ามึงอยากหาเรื่องนี่เพราะต้องการแก้แค้นแทนน้องบัวมากกว่า"

ไม่เพียงภัทรยศที่รู้ทัน ชโลธรกับอรอุมาก็ด้วย ยูธนาหวัระเหะๆ
แก้แค้น

"เออน่า เพื่ออะไรก็ช่างเถอะ แต่ยังไม่งานนี้มึงเลี้ยงไม่ได้" ยูธนาหวัระ
เรื่องที่เพื่อนหลีกเลี้ยงการเผชิญหน้ากับดุสิตามาตั้งแต่เทอมก่อนเช่นกัน
แววดาเขาเด่นริกก ในตอนเอ่ยต่อมา "หนนี้กูขอหนักกว่าหนก่อน เอาให้
นางมารน็อกหมดฤทธิ์เสียที...ถ้าไม่เห็นแก่กูก็เห็นแก่รุ่นน้องเราเถอะอะไรเร็ว
ไหนๆ พวกเราใกล้เรียนจบแล้ว ถ้าไม่ปราบการบ้ายนี้ไว้มีหวังคณะเรา
ได้เข้าสู่ยุคมืดแน่"

ยูธนาหวัระ ภัทรยศขยับปากจะบอกว่าตนไม่ใช่มือปราบมารเพราะฉะนั้น
อย่าได้ลากเข้าไปเกี่ยวข้องกับ แต่ไม่ทันปฏิเสธ อาจารย์ได้เข้ามาในห้องเรียน
เสียก่อน เรื่องราวของดุสิตาจึงจบลงเพียงเท่านั้น

วันเกิดของรุธปีนี้เป็นเปลี่ยนสถานที่จัดงานจากร้านอาหารบุฟเฟต์
มาเป็นที่บ้าน สาเหตุมาจากรุธไต้ยีนเป็นคนหนึ่งเปรยเรื่องอยากกิน
อาหารซีฟู้ด เขาจึงเกิดความคิดอยากให้เพื่อนๆ ปิ้งย่างอาหารทะเลสดๆ
ด้วยกัน เพื่อจะได้มีเวลาพูดคุยหยอกล้ออย่างเต็มที่เนื่องจากอีกไม่กี่เดือน

ทุกคนจะเรียนจบแล้ว

ภักทรยศมาถึงหน้าคฤหาสน์สีขาวหลังใหญ่ในตอนสี่โมงเย็น เขาสวมเสื้อเชิ้ตลายสก๊อตแขนยาวสีเขียวเข้มตัดสลับด้วยสีดำกับกางเกงยีนตัวใหม่ ส่วนในมือไม่ได้ถือของขวัญมาด้วยเพราะชโลธรอาสาเป็นคนจัดการเรื่องของขวัญ โดยรวบรวมเงินจากคนมาร่วมงานวันเกิด

แหงนมองประตูอัลลอยสูงตระหง่าน ภักทรยศตกกริ่งที่อยู่ใกล้กับประตูเล็กแล้วรอแม่บ้านเปิดให้ แต่แม่บ้านไม่ทันปรากฏตัวเขาก็ได้ยินเสียงรถจอดจากด้านหลัง

เป็นรถยนต์หรูสีดำที่ภักทรยศรู้ว่าใครนั่งอยู่ด้านหลังคนขับ เขาพยักหน้ารับไหว้รุ่นน้องที่เพิ่งลงจากรถและส่งคนขับว่ากลับเมื่อไรจะโทรเรียก

"สวัสดีค่ะพี่จ๋ย"

หญิงสาวในชุดเดรสสีส้มชมพูขับผิวขาวผ่องทักทายคนตัวโตหน้าดูในจังหวะที่หัวหน้าแม่บ้านรูปร่างท้วมเปิดประตูให้พอดี ทั้งคู่ก้าวสู่พื้นที่ร่มรื่นกว้างกว่าสองไร่ ทางด้านซ้ายก่อนถึงคฤหาสน์ภักทรยศเห็นแม่บ้านอีกสองคนกำลังวุ่นอยู่กับการเตรียมเตาปิ้งย่างที่ข้างสระว่ายน้ำ

"ยังไม่มีใครมาเหรอครับ"

"ยังไม่มีสักคนเลยคะ มีแค่คุณจ๋ยกับคุณ" หัวหน้าแม่บ้านหมายถึงบงกช "เด็กๆ ยังเตรียมของไม่เสร็จเลยคะ ยังไงเชิญรอด้านในห้องรับแขกก่อนนะคะ"

ภักทรยศตอบรับและกำลังจะถามถึงคนในครอบครัวเพื่อน แต่บงกชถามอย่างมีมารยาทแทนเขาเสียก่อน

"คุณพ่อคุณแม่พี่รุทธ์อยู่บ้านหรือเปล่าคะ พี่จ๋ยกับบัวจะได้ไปสวัสดี"

"คุณผู้ชายไม่อยู่คะ ออกไปข้างนอกกับคุณรัตน์ คุณริน" หัวหน้าแม่บ้านเอ่ยถึงพี่สาวคนโตและพี่สาวคนรองของรุทธ์ "ส่วนคุณผู้หญิงอยู่คะ เตียวป้าเรียนท่านให้หะคะ"

บอกพาลงส่งยิ้มให้เพื่อนของลูกชายคนเล็กของเจ้าสัว จากนั้นแม่บ้าน

เดินนำสู่คุกหาสน์ที่ไม่ได้หุหุหุเพียงภายนอก การตกแต่งภายในก็หุหุหุหุ
ในสไตล์ยุโรป กระทั่งถึงห้องรับแขกแม่บ้านได้เชื้อเชิญภัทรยศกับบงกช
นั่งคอยตรงโซฟาแล้วขอตัวออกไป

ไม่นานสตรีวัยกลางห้าสิบที่ยังคงงามสง่าทั้งรูปร่างหน้าตาได้เดินเข้ามา
ภายในห้องรับแขก แขกผู้มาเยือนลุกพร้อมกันแล้วสวัสดีแม่ของรุทธ์

"ทำทำเป็นงานเป็นการเชียวจ้ะ คนกันเองทั้งนั้น นั่งลงเถอะ" รัชนิกร
ซึ่งอยู่ในชุดกรุยกรายลายดอกไม้สดใสบอกพลางมองหญิงสาวหน้าตาสะสวย
ผิวพรรณเนียนผ่องที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน "มีแฟนกับเค้าเสียทีนะเรา
แม่เนี่ยว่าจ้ะจะเป็นพวกหวงความโสดแบบยายรัตนเสียแล้ว"

รัชนิกรเอื่อยยิ้มๆ นึกเอ็นดูที่เห็นแก้มสีแดงเรื่อขึ้นมา ภัทรยศรีบแก้ไข
ความเข้าใจผิด

"ไม่ใช่ครับแม่ บงกช บัวเป็นรุ่นน้องผมกับรุทธ์ครับ เรียนอยู่ปีหนึ่ง
เอกเดียวกัน"

"ตายละ นี่แม่หน้าแดงนั้นสิ ขอโทษนะจ๊ะ" เจ้าของบ้านบอกผู้นั่งโซฟา
ตัวติดกัน บงกชหัดปอยผมยาวที่หลุดจากการรวบเข้ากับใบหู เธอพูด

"อย่าขอโทษเลยคะคุณแม่ คุณแม่ไม่ได้ทำอะไรผิด แค่เข้าใจผิด
เล็กน้อยเองคะ อ้อ จริงสิคะ หนูทำขนมมาฝากด้วย"

เมื่ออีกฝ่ายแทนตัวเองว่าแม่บงกชจึงเรียกตาม เธอขยับตัวไปหยิบ
กล่องกระดาษใบใหญ่บนโต๊ะซึ่งตั้งอยู่ด้านหน้าภัทรยศ พอรัชนิกรเปิดกล่องออก
เห็นคัพเค้กที่มีดอกไม้สีหวานดอกโตประดับอยู่ด้านบนก็เอ่ยปากชม

"น่ากิน ดินะที่หนูบ๊วยบอกก่อนว่าทำเอง ไม่งั้นแม่คงนึกว่าซื้อมา"

"หนูลองทำตามสูตรในเว็บไซต์สอนทำขนมนะคะ ส่วนลายดอกไม้
หนูทำเลียนแบบร้าน..." บงกชเอ่ยชื่อร้านขนมเจ้าดัง

"มิน่า ถึงว่าทำไมขนมถึงดูคูลๆ" ผู้พูดหยิบคัพเค้กอันหนึ่งมาดูใกล้ๆ
"เก๋จัง ทั้งสวย ทั้งทำขนมเก่ง พ่อแม่ปลื้มใจแย่...ว่าแต่พ่อแม่หนูบ๊วย"

ทำงานอะไร เปิดร้านอาหารหรือเปล่าถึงได้มีฝีมือทางนี้"

เหมือนถามไปอย่างนั้น แต่ความจริงรัชนิกรเริ่มให้ความสนใจตั้งแต่วัยเด็กสาวสวยตรงหน้าไม่ใช่แฟนภัทรยศ

"เปล่าหรอกค่ะ พ่อบัวรับราชการ ส่วนแม่ทำงานมูลนิธิค่ะ"

พร้อมกับวางขนมลงบนโต๊ะ รัชนิกรมองเพื่อนรุ่นน้องของลูกชายอย่างมีคำถาม แต่เพราะไม่อยากจะถามซอกแซกให้อีกฝ่ายรู้ตัวว่าตนกำลังให้ความสนใจเลยทำแค่พยักหน้ารับรู้ ขณะที่ภัทรยศมองออกว่าแม่ของรุทธิ์คิดอะไร เพราะเพื่อนแต่ละคนที่เคยมาคฤหาสน์หลังนี้ล้วนผ่านการถูกสอบประวัติมาแล้วทั้งสิ้น ซึ่งบางครั้งรัชนิกรเฝ้าถามตรงๆ และบางครั้งใช้วิธีมาเลียบเคียงถามกับเขาภายหลัง โดยเฉพาะพวกเพื่อนผู้หญิง รัชนิกรมักให้ความสนใจเป็นพิเศษ

"แม่บัวเป็นโฆษกมูลนิธิ...ครับ ออกทีวีบ่อยๆ แม่คงเคยเห็น"

เมื่อรู้อย่างไรคงถูกถามที่หลังภัทรยศจึงเฉยเสียเลย ส่วนพ่อของบงกชนั้นชายหนุ่มไม่เด็กแล้วถึงเพราะไม่เคยรู้รายละเอียด รัชนิกรติดตามติดหนึ่งก่อนร้องอ้อ

"คนนั้นนะเองที่ชื่อกฤษณา แม่เคยเจอในงานการกุศลสองสามครั้งแต่ไม่เคยคุยกันหรอก" พ่อรู้บงกชเป็นลูกเต้าเหล่าใครรัชนิกรยิ่งสนใจ เธอพนิจดวงหน้าสวยหวานพลางแสดงความชื่นชม "กฤษณาเป็นคนเก่งเท่าอีกต่างหาก หนูบัวเก่งและสวยเหมือนแม่นี้เอง"

เป็นอีกครั้งที่บงกชหน้าแดง เธอก้มหน้าเอ่ยเบาอย่างถ่อมตัว

"บัวไม่เก่งหรอกค่ะ สู้แม่ไม่ได้ อ้อ สู้พ่อไม่ได้ด้วยค่ะ"

ครั้งได้จังหวะ รัชนิกรจึงถามถึงพ่อของบงกช ภัทรยศเลยได้รู้ว่าพ่อของหญิงสาวชื่อพศิน เป็นข้าราชการระดับสูงในกระทรวงหนึ่งซึ่งเขาจำได้ว่าเคยมีข่าวใหญ่เกี่ยวกับเรื่องความขัดแย้งกับกลุ่มนายทุนผู้มีอิทธิพล เพราะไม่ยอมรับสินบน

ยังรู้ว่าพ่อของบงกชคือข้าราชการมือสะอาดรัชนิกรยังรู้สึกถูกชะตา เธอพูดคุยกับบงกชอย่างถูกคอ ชมเปาะถึงพินและกฤษณา โดยมีภัทรยศ นั่งฟังเงียบๆ กระทั่งหญิงสาวเล่าถึงเหตุการณ์ล่าสุดซึ่งเห็นเองกับตา ตอนแม่ลงจากรถไปกระซอกผู้ชายที่กำลังทำร้ายผู้หญิง รัชนิกรก็ตื่นตื่น รวบรวมตัวเองเป็นไทยมุงอยู่ในสถานการณ์นั้นด้วย

"แม่หนูบัวเป็นคนดี เป็นคนเก่ง และยังกล้ามาก"

บงกชยังเอ่ยอย่างนอบน้อมและถ่อมตัว

"ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ...จริงสิ บัวเคยอ่านเรื่องที่คุณแม่เป็นต้นคิด ให้ชาวบ้านเอาผักผลไม้หรือแก๊นิกมาขายในรีสอร์ตที่เขาใหญ่ฟรีๆ จนช่วยเพิ่มรายได้ให้ชาวบ้าน คุณแม่เฝ้าดีใจดีใจ และยังเก่งจังเลยค่ะ"

รัชนิกรยิ้มกว้าง ถูกกอกถูกใจหญิงสาวที่ทั้งสวยสะอาด ฉลาด และยังมาจากครอบครัวที่ดี

ดีกว่า...

ดีกว่าใครรัชนิกรไม่อยากจะนึกถึง เพราะคิดที่ไรต้องโมโหลูกชายทุกที แถมพอได้เจอบงกช เธอยิ่งโมโหและไม่เข้าใจว่าลูกตาบอดหรืออย่างไร

รัชนิกรยังยิ้มในหน้าที่ใจเริ่มเดือดปุดๆ แต่เพียงครู่เดียวก็ส่งยิ้มหวาน

"ชมกันตรงๆ แบบนี้แม่ชื่นแ่เลยหนูบัว...ว่าแต่แม่ถามตรงๆ บ้างสิว่า หนูบัวสวยน่ารักอย่างนี้มีแฟนหรือยังเอ่ย ถ้าไม่มีแม่ขอจองไว้ได้มั๊ย"

จองไว้ให้ใครนั้นไม่ต้องบอกเพราะรัชนิกรมีลูกชายอยู่คนเดียว คนที่แทบไม่ได้พูดอะไรเลยตลอดการสนทนาเล็กคิ้ว ตอนแรกภัทรยศไม่รู้แม่เพื่อนแค่อยกเล่นหรือตั้งใจ จนมาแน่ใจตอนเห็นดวงตาของอดีตนางงามเป็นประกาย เขาระแอมเมื่อบงกชออกอาการอีกอักหน้าแดง

"เจ้าของวันเกิดอยู่ไหนหรือครับแม่" ภัทรยศเปลี่ยนเรื่องถามถึงคนที่ควรได้เจอตัวตั้งนานแล้ว และคำถามนั้นทำให้รอยยิ้มรัชนิกรหายวับในพริบตา

"รุทธ์ไปรับเพื่อน"

"เพื่อนคนไหนหรือครับ" ภัทรยศสงสัยเพราะเมื่อวันศุกร์เขาไม่ได้ยินเพื่อนสักคนพูดว่าให้รุทธ์ขับรถไปรับ ทว่านอกจากไม่ตอบ รัชนี้ก็ยังบ่น

"มาเองไม่ได้หรือใจไม่รู้ถึงต้องให้รุทธ์ขับรถไปรับ นี่ก็ไปรับกันตั้งแต่เที่ยงแล้วยังไม่กลับมาเสียที"

เจ้าของบ้านส่งเสียงซุ่น จากนั้นจึงขอตัวและบอกให้ภัทรศากับบงกชทำตัวตามสบาย

แม้ผ่านไปครึ่งชั่วโมงแล้วแต่ยังไม่มีใครมาถึงสักที ภัทรยศจึงโทรศัพท์ตามยุทธนากับชโลธร ทั้งสองบอกว่ารถติดอยู่ตรงสามแยกก่อนถึงหน้าปากทางเข้าซอยบ้านรุทธ์ เมื่อเห็นว่าเพื่อนจวนมาถึงชายหนุ่มรุ่นพี่จึงชวนบงกชออกไปคอยคนอื่นตรงริมสระว่ายน้ำ

หลังออกมาด้านนอกคฤหาสน์บงกชค่อยหายใจหายคอโล่งขึ้นที่ไม่ต้องอยู่ตามลำพังกับรุ่นพี่หน้าดุในห้องรับแขก ซึ่งภัทรยศสังเกตเห็นอาการดังกล่าวเหมือนกัน ดังนั้นพอรุ่นน้องนั่งลงตรงเก้าอี้ที่แม่บ้านจัดเตรียมไว้ให้ เขาจึงตั้งใจนั่งลงยังเก้าอี้ตัวข้างๆ แทนที่จะเป็นคนละฝั่งซึ่งมีโต๊ะคั่นกลาง

แล้วพอบงกชทำเหมือนจะเขยิบเก้าอี้ออกห่าง ภัทรยศกลับส่งเสียงเข้ม "จะหนีไปไหน พี่ไม่กัตราหรอกน่า"

บงกชหน้าแหย เอ่ยเบาราวหนูกลัวยุทธสิทธิ์

"ก็พี่จួយตัวใหญ่ บัวกลัวยิ่งไม่สบายเลยจะขยับให้พี่มีที่กว้างขึ้น"

"แก้ตัว"

ภัทรยศส่งเสียงเข้มกว่าเดิมสิบเท่า ทั้งยังจ้องดวงตาโตสีน้ำตาลอ่อน ครันเห็นดวงหน้าหวานซิดเผือดเหมือนคนจะเป็นลม ริมฝีปากหนาเป็นเส้นตรงจึงแยมออกจนเห็นไรฟันขาวสะอาด ขณะบงกชมองรอยยิ้มของ

ยักษ์ใหญ่อย่างไม่ไวใจนัก

"พี่จួយี้มทำไมคะ"

"ยี้มขำเรานะลิ"

"ขำ?" คิ้วเหนือดวงตางามเลิกขึ้น "ทำไมพี่จួយี้มขำ บัว หรือมีอะไร
ติดหน้าบัวอยู่"

จับหน้าจับตาไม่พอ บงกชยังเปิดกระเป๋าสะพายเพื่อหยิบกระจก แต่
ต้องชะงักเมื่อเจ้าของเสียงคุเอ๋ยเสียก่อน

"มีคำว่าขี้บอดติดอยู่ตรงหน้าผากไง"

บงกชชะงัก เธอทำตาขุ่นเสียงขุ่น

"พี่จួយี้มแก้งบัว"

"น่าจะแก้งมัยละ ทำอย่างกับพี่เป็นยักษ์มาร ลองตะกี้ถ้าเราไม่ทำหน้า
เหมือนคนจะเป็นลม พี่ไม่ยี้มให้หรือ"

"ขอบคุณค่ะ"

เพราะไม่แน่ใจว่าโดนประชดหรือเปล่า นัยน์ตาเข้มจึงจ้องไปยัง
ดวงตากลมใส เมื่อไม่เห็นอะไรแอบแฝงในดวงตาแป๋วภัทรยศเลยสรุปว่า
บงกชเอ่ยตามประสาชื่อ

"ถ้าไม่ใช่บัว พี่คงนึกว่าโดนขอบคุณประชด"

"เอ๋? บัวไม่ได้ประชดนะคะ บัวขอบคุณพี่จួយี้มจากใจจริงๆ พี่ใจดีไม่แก้ง
บัว"

"ทำไมคราวนี้พี่ฟังแล้วรู้สึกทะแม่งเหมือนบัวประชดพี่" ภัทรยศ
จิตใจสงสัย แต่เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้คุยกับรุ่นน้องตามลำพังยาวๆ แบบนี้
เขาจึงไม่ล่วงรู้ความรู้สึกแท้จริง "ช่างเถอะ ไหนๆ บัวอุตส่าห์ชมว่าพี่ใจดี
งั้นช่วยยี้มเสียทีเถอะ คนอื่นเค้าจะได้ไม่หาว่าพี่เป็นยักษ์ใหญ่แก้งน้องเล็ก
บัวยังเป็นขวัญใจมหาชนอยู่ ชินยังไม่ยอมยี้มมีหวังพี่โดนรุมแหง"

ยักษ์ใหญ่นึกถึงยุทธนาที่คงจัดการเขาเป็นคนแรกตามด้วยชโลธร

ที่ต้องจิกกัดเขาด้วยคำพูดโทษฐานแก่งรุ่มน้องคนโปรด บงกชทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

"ไม่ยิ้มหรือคะ เพราะพี่จู้ยแกล้งบั๊กก่อนจริงง"

"นั่นไง มีเอาคืนด้วย เจ้าคิดเจ้าแค้นไม่ใช่เล่นเหมือนกันแฮะ"

ภทฤษฎุดิตตตลก แต่ดูเหมือนบงกชไม่ขบขันด้วย ทั้งแวบหนึ่งเขายังเห็นดวงตาของเธอฉายแสงวาบออกมาคล้ายไม่พอใจ ชายหนุ่มจึงจะขยับลุกไปนั่งเก้าอี้คนละฝั่งเพราะคิดว่าเจ้าตัวไม่ชอบให้มีผู้ชายนั่งใกล้ๆ แกมพูดจาหยอกแก่งทั้งที่ไม่เคยสนิทสนม และในจังหวะที่ลุกยืนประตูกุหาสน์ก็เปิดออกพอดี จากนั้นรณยนต์หุสึเงินได้เล่นเข้ามาซำๆ และไปจอดตรงบันไดหน้ากุหาสน์

"...ไปรีบนั่งจริงๆ ด้วย"

หรือตามองร่างสูงเพรียวในชุดกระโปรงสีขาวที่ก้าวออกจากประตูฝั่งข้างคนขับ ภทฤษฎีพิมพ์มาถึงสิ่งที่คาดเดาออกมาตรงเผง จากนั้นเขาโบกมือให้รุทธ์ที่หันมาพร้อมท่ามือชี้ให้เขารู้ว่าจะเข้าไปด้านในบ้านก่อน กระทั่งรุทธ์และดุสิตาหายไปภายในกุหาสน์ ภทฤษฎีจึงหันมาทางบงกชซึ่งเวลานี้ไม่ใช่เพียงไม่ยิ้มแย้ม เธอยังทำหน้าที่เคร่งเครียด

"เป็นอะไรไปบั๊ก"

เป็นเพราะน้ำเสียงเป็นห่วง บงกชอีกอักไม่นานจึงยอมเปิดเผยความในใจ

"บั๊กกลัวนิงคะ"

"กลัวทำไม นิงไม่ใช่เจ้าของบ้านเสียหน่อย" โดยไม่ต้องอธิบายเพราะภทฤษฎีเข้าใจว่าเหตุใดบงกชถึงคิดเช่นนั้น เนื่องจากเรื่องดุสิตาไม่ชอบหน้าบงกชเป็นเรื่องที่คนในคณะต่างรู้ดี "อีกอย่างเจ้าภาพเป็นฝ่ายเชิญบั๊ก นิงไม่กลัวว่าอะไรหรอก"

ภทฤษฎีลอบคนที่ถ้าหากเทียบกับดุสิตาแล้วไม่ต่างจากกระต่ายกับงูพิษ ทว่าบงกชกลับยิ่งแสดงความอึดอัดมากกว่าเดิม เธอถึงเลก่อนตัดสินใจพูด

ด้วยความวิตกกังวล

"พี่ลุ้ยอย่าบอกใครนะคะ...ความจริงพี่รุทธ์ไม่ได้ตั้งใจเชิญบัวหрокคะ แต่เพราะพี่เต้ยอยากให้บัวมางานวันเกิดด้วย พี่เค้าเลยทำที่ชวนบัวต่อหน้าพี่รุทธ์ พี่รุทธ์เลยต้องเชิญบัวตามมารยาท...บัวเลยไม่รู้จะปฏิเสธยังไง ทั้งที่บัวรู้ว่าถ้าหากมาบัวต้องเจอนิ่งแน่ๆ และนึ่งคงไม่ชอบใจจนยิ่งเกลียดที่เห็นบัวมางานวันเกิดแฟนเค้า"

เผยความในใจแล้ว บงกชค่อยถอนใจยาวพลางภาวนาว่าตนจะสามารถเอาตัวรอดจากงานวันเกิดของรุทธ์ไปได้ด้วยดี

บทที่ 4

อาจเพราะเป็นวันเกิดของคนรักและงานจัดขึ้นยังคฤหาสน์ของรุทธ์ เรื่องของดุสิตาที่บังกชกังวลจึงไม่เกิดขึ้น

เจ้าของดวงหน้าใสละมุนมองหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกันกับตน ซึ่งอยู่ในชุดกระโปรงแขนงุดความยาวเท่าเอว จากการตัดเย็บไม่ว่าใคร ย่อมดูดีกว่าชุดที่ดุสิตาสวมอยู่มีราคาไม่ก็ร่อย ยิ่งหากนำมาเปรียบเทียบกับ ชุดกระโปรงแบบหวานสีชมพูของบังกชก็จะต้องมองเห็นถึงความแตกต่างของ ราคา หากอย่างไรชุดราคาถูกสีขาวแบบเรียบๆ นั้นกลับทำให้ผู้สวมใส่ดูดี อย่างน่าทึ่ง

บังกชงใจออกมาเย็นहांๆ จากเจ้าของงานวันเกิดและคนรักซึ่ง ยืนอยู่ท่ามกลางวงล้อมของพวกรุ่นพี่ปีสี่ตรังริมสระว่ายน้ำ ทุกครั้งที่สบตา เข้ากับดุสิตาเธอจะได้เห็นรอยยิ้มเยาะซึ่งเป็นรอยยิ้มแบบที่เจ้าตัวมอมแก่เธอ โดยเฉพาะ บังกชู้เพราะพอดุสิตายิ้มให้รุทธ์หรือรุ่นพี่คนอื่นรอยยิ้มจะกลายเป็น อีกแบบ คือยิ้มทั้งปากยิ้มทั้งดวงตา

ขยับตัวอย่างอี๊ดอัดหลังดุสิตายิ้มเยาะให้อีก บังกชหันไปทางอื่นแล้ว ต้องแปลกใจเมื่อพบว่ามีคนในกลุ่มกำลังจ้องมองตนอยู่

ภักทรยศชูแก้วเครื่องดื่ม บงกชไม่รู้เขาซุทำไม เพื่อชวนดื่ม? เพื่อให้กำลังใจ? หากอย่างใดเธอแค่ตอบรับเขาด้วยรอยยิ้มเนื่อๆ จากนั้นตัวเขาหันกลับไปสนทนาต่อในจังหวะเดียวกับคนที่นั่งอยู่กับบงกชตรงใต้ต้นลีลาวดี พุดขึ้นมา

"ไปตรงนั้นกันมัยน้องบัว" ตรงนั้นของยูทธานาคือตรงที่เพื่อนๆ คณะเดียวกันและต่างคณะยืนรวมกันอยู่ราวสิบกว่าคน บงกชสันนิษฐาน

"พี่เต้ยไปคุยกับเพื่อนๆ เอะคะ ไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนบัวหรอก บัวอยู่คนเดียวได้"

"โอ้ พี่จะทิ้งน้องบัวได้ไง" ยูทธานารู้สึกผิดกับเรื่องที่เป็นคนวางแผนให้บงกชได้มาร่วมงานวันเกิดรุทธิเพราะความต้องการอยากใกล้ชิด แต่ไปๆ มาๆ เขากลับทำให้หญิงสาวกลายเป็นส่วนเกินเลยต้องแสดงความรับผิดชอบ "พี่ว่าวันนี้คงไม่กล้าแสดงฤทธิ์แก่ล้างบัวหรอก ปะ ไปกัน"

เอ่ยพร้อมกับดึงข้อมือรุ่นน้องให้ลุกขึ้น แต่อาการตกใจส่งผลให้คนที่ถือวิสาสะจับมือถือแขนต้องรีบปล่อยมือ

"ไม่ดีกว่าละ บัวไม่อยากให้เสียบรรยากาศ" บงกชถอนใจ เอ่ยด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่ยูทธานาสงสาร "...บัวไม่น่ามาเลยนะคะ มาแล้วทำให้คนไม่สบายใจ ทั้งนี้ ทั้งพี่รุทธิ แล้วยังพี่เต้ย"

"อย่างน้อยใจสิ น้องบัวไม่เคยทำให้ใครไม่สบายใจสักหน่อย กับพี่ยิ่งไม่เคย...เออสิ น้องบัวนั่งคอยตรงนี้นัก่อน เต้ยพี่ไปเอากุ้งมาเพิ่ม"

ยูทธานาตรงดิ่งไปยังเตาที่แม่บ้านสองคนกำลังปิ้งย่างอาหารทะเล เขาหยิบจานไปใหม่พลงคิดว่าจะกระซิบบอกชโลธรให้มาชวนบงกชไปรวมกลุ่มกับคนอื่น ไม่ใช่ปลีกตัวอยู่คนเดียวด้วยความกลัวดุสิตา และระหว่างคิบกุ้งแม่น้ำตัวโตใส่จานผู้ที่สามารถช่วยยูทธานาได้มากกว่าชโลธรก็ปรากฏตัว

"อิมมัยเต้ย ถ้าไม่อิม แม่จะได้ให้คนออกไปซื้อของเพิ่ม" รัชนีกรพูด

ยุทธนาเรียบบอก

"อ๋อครับแม่ อ๋อมากและอ่อยมาก"

เจ้าของบ้านยิ้มใจดี ก่อนริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปสติกสีสดจะเปลี่ยนกลายเป็นเส้นตรงเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะดังของดุสิตาที่อยู่ห่างออกไปราวห้าเมตร รัชนิกรมองหญิงสาวที่ติดแฉ่อยกับลูกชายตั้งแต่มารถึงคฤหาสน์ เห็นกิริยาแนบชิดสนิทสนมยิ่งไม่ถูกใจมากกว่าเดิม ทั้งยังพาลโกรธลูกชายที่ตาไม่มีแววเอาเสียเลย

พลันนั้นรัชนิกรหันไปทางต้นลีลาวดีเห็นหญิงสาวสวยกิริยามารยาทเรียบร้อยอ่อนหวานนั่งอยู่ตามลำพังก็ถาม

"ทำไมเตี้ยกับบัวถึงต้องแยกไปนั่งตรงนั้น" รัชนิกรเอ่ยถึงสิ่งที่ตนสังเกตเห็นมากกว่าสิบนาที่จากด้านบนคฤหาสน์ ยุทธนาอีกก็อดคิดหาคำตอบ

"น้องบัวเขินพวกรุ่นพี่นะครับ ไม่สนิทกันเท่าไรด้วยเลยไปนั่งตรงนั้น ผมเห็นน้องบัวอยู่คนเดียวเลยไปนั่งเป็นเพื่อน"

"อ้อ" รัชนิกรพยักหน้า ดูออกว่ายุทธนาสนใจรุ่นน้อง แต่จากการแอบสังเกตเห็นตอนบงกชทำท่าหวงเนื้อหวงตัวตอนโดนจับข้อมือก็ดูออกเช่นกันว่าเจ้าตัวไม่มีความสนใจรุ่นพี่ แต่สิ่งที่บงกชแสดงออกนั้นทำให้รัชนิกรถูกใจ ไม่ขวางหูขวางตาเหมือนอย่างดุสิตาที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้ลูกชายเธอจับหน้าจับตัวได้ตามสบายและยังเป็นฝ่ายเกาะแขนแน่นไม่ปล่อยอีกต่างหาก

"ชินไม่เข้าท่า แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่จะสนิทกัน" ท่าที่เป็นตำหนิเพราะไม่อยากให้เพื่อนลูกล่วงรู้ความคิด จากนั้นรัชนิกรสั่งแม่บ้านคนหนึ่งให้ไปตามลูกชาย จนรุทธ์มาถึงเธอก็จึงพูดต่อหน้ายุทธนา

"ทำไมปล่อยแขนคนเดียวละรุทธ์" แม่หันไปทางบงกช รุทธ์มองตามแล้วตอบที่อ้อๆ

"ไม่ได้ปล่อยครับแม่ น้องเค้าอยากไปนั่งตรงนั้นเอง" รุทธ์นึกถึง

ตอนกลับถึงบ้านแล้วเพื่อนๆ เริ่มทยอยเดินทางมาถึงซึ่งตอนแรกบงกช
ยังรวมกลุ่มอยู่กับคนอื่น แต่แล้วสักพักเธอก็กลับหายไป หายไปตั้งแต่เมื่อไร
เขาเองยังไม่รู้ด้วยซ้ำ

"ได้บอกแม่ว่าบัวเงิน ไม่กล้าคุยกับรุ่นพี่"

เจ้าของวันเกิดขมวดคิ้ว มองเพื่อนที่ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้และยังเป็น
คนเจ้ากี้เจ้าการบีบบังคับทางอ้อมให้เขาชวนบงกชมางานวันเกิดทั้งที่รู้อยู่ว่า
ดุสิตาต้องไม่ชอบใจ แต่เพราะไม่อยากประจานว่ายุทธนาโกหกเรื่องเงิน
รวมถึงไม่อยากให้แม่รู้ถึงสาเหตุแท้จริงที่เกี่ยวข้องกับคนรักตน รุทธ์เลย
เฉยเสีย

"จ้ะนายช่วยบอกให้น้องบัวมานั่งด้วยกันสิ"

"บอกแล้ว แต่น้องไม่กล้า" ยุทธนาพูด

"ถ้าไม่กล้า จ้ะนายอยู่เป็นเพื่อนน้องแล้วกัน และเดี๋ยวเราจะให้แม่บ้าน
คอยเอาของไปเสิร์ฟให้" รุทธ์สรุปเสียงเรียบ แต่โดนแม่คัดค้าน

"พูดแบบนี้กับแขกได้ยังไงรุทธ์ น้องเขามาวันเกิดเรา เราก็ต้องต้อนรับสิ
ไม่รู้ละ รุทธ์ต้องเป็นคนไปชวนบัว ทำตัวเป็นเจ้าภาพที่ดี"

รัชนิกรสั่ง ฝ่ายลูกชายไม่ยอมทำตาม แต่ลงท้ายต้องยอมเพราะ
ไม่ยอมมีปัญหากับแม่ รุทธ์หันไปมองดุสิตาแวบหนึ่งซึ่งเธอมองเขาอยู่พอดี
ก่อนเดินไปหาบงกชพร้อมกับยุทธนาที่ยิ้มหน้าบาน

ครั้งรุทธ์ทำตามคำสั่งแม่ บงกชจึงค่อยคลายความกังวล ลูกเดินตาม
เจ้าของวันเกิดอย่างว่างาย กระทั่งจวนถึงสระว่ายน้ำเธอถึงเพิ่งนึกบางอย่างออก
เลยหันมาส่งยิ้มหวานสดใสให้ผู้ชายอีกคนที่เดินถือจานกึ่งตามอยู่ด้านหลัง

"ขอบคุณนะคะพี่เต้ย ถ้าไม่มีพี่ บัวต้องแย่แน่ๆ พี่น่ารักที่สุดเลยคะ"

แล้วคำพูดเพียงเท่านั้นก็ทำเอายุทธนาตัวลอยราวกับกำลังเดินอยู่บน
ปุยเมฆ

พอบงกชและยุทรนา กลับเข้ามาสมทบกับกลุ่มเพื่อน ทุกสายตาดูต่างมองไปทางดุสิตาพร้อมกันราวนัดหมายไว้ ทว่าเหมือนรู้ตัวล่วงหน้า อยู่แล้วจะต้องถูกจับตามองดุสิตาเลยวงเฉย ไม่ยิ้มแย้มแต่ก็ไม่แสดงอาการจกเกลียดชังซึ่งบงกชเหมือนอย่างตอนอยู่มหาวิทยาลัย

คนโล่งใจมากที่สุดคือรุทธ์เพราะเมื่อวานดุสิตาเพิ่งโกรธจนเรื่องเขวชนบงกชมางานวันเกิดหยกๆ แถมยังประกาศด้วยว่าถ้ามีบงกชก็ต้องไม่มีเธอ แต่แล้วระหว่างปวดหัวกับเรื่องนี้ จู่ๆ ตอนหัวค่ำหญิงสาวกลับโทรศัพท์บอกว่าได้เตรียมเสื้อผ้าใหม่สำหรับใส่มางานวันเกิดเขาแล้ว

รุทธ์จึงรีบเอาใจด้วยการขับรถไปรับคนรักที่หอพักและพาไปกินข้าวกลางวัน เขาสบายใจที่ดุสิตาเลิกจนแต่ในขณะเดียวกันยังคงกังวล กระทั่งไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างที่หวัง รุทธ์แทบอยากถอนหายใจดังๆ ออกมาด้วยความโล่งอก

ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี เพื่อนๆ ต่างสนุกสนานและเอร์ดีร่อยกับอาหารทะเลที่เจ้าภาพจัดเตรียมไว้อย่างเหลือเฟือ กระทั่งหกโมงกว่าท้องฟ้าจึงเริ่มมืด อากาศเริ่มเย็น รุทธ์ชวนทุกคนเข้าไปในห้องรับแขก คุญเฮฮาเรื่องสัพเพเหระครู่หนึ่ง ชโลธรจึงถามขึ้นมา

"คราวหน้าไปต่างจังหวัดกันมั๊ย เทียวทิ้งทวนก่อนเรียนจบไง"

ทุกคนเห็นด้วยและพากันเสนอว่าจะไปจังหวัดใด แต่เนื่องจากเพื่อนผู้หญิงส่วนใหญ่ติดปัญหาเรื่องพ่อแม่ไม่อนุญาตให้ไปเที่ยวไกลๆ ส่วนบางคนติดปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย รุทธ์เลยบอก

"ไปเที่ยวรีสอร์ทที่พ่อแม่ให้ใหญ่มั๊ยล่ะ ไม่ไกล แถมยังพักฟรี สนใจหรือเปล่า"

เพื่อนตอบรับด้วยเสียงเฮ ทั้งขบขันล่งหน้าและล้อว่ารุทธ์เป็นเจ้าสัวน้อย หลังจากชนแก้วแล้วลูกชายเจ้าสัวได้บอกกับผู้หนึ่งไหลซิดกับตนบนโซฟายาว

"ไปด้วยกันนะ"

แม่เอ๋ยเสียใจแล้ว แต่เพื่อนผู้ชายคณะนิเทศศาสตร์ที่นั่งทางด้านซ้ายของรุทธ์กลับหุติไถ่ยีน

"หวานเขียวไธ่รุทธ์ ที่ชวนนึ่งไปเนี่ยจะชวนไปเที่ยวควบถ่ายรูปปริเว็ดตั้งเลยหรือเปล่า กูจะได้เตรียมกล้องไปเผื่อ เออ...จะว่าไปวันนี้แต่งชุดสีขาวสวยชะด้วย แถมยังดูมีราศีเจ้าสาวอีกต่างหาก...น้องนึ่งครับ แต่งงานเมื่อไหร่อย่าลืมพี่นะครับ เกิดพี่ต่งงานขึ้นมาให้พี่ไปเป็นคนเลี้ยงมาที่ริสอร์ทก็ย้งดี"

ดุสิตาหัวเราะคิก เขินอายท่ามกลางเสียงหยอกระเช้าซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกผู้ชาย เธอบอก

"แซวอะไรกันไม่รู้ นึ่งเขินนะคะ"

"นึ่งเขินแล้ว จันถามรุทธ์แล้วกัน มึงจะไปขอน้องเมื่อไหร่วะ หลังเรียนจบเลยเป็นไง" เพื่อนผู้ชายอีกคนพูด

"ได้ไงละ เราเรียนจบแต่นึ่งยังไม่จบนี่นา อีกตั้งสามปี" รุทธ์มองดุสิตาตาเชื่อมจนเพื่อนบางคนแกล้งทำหน้าเลียน ขณะคนเดิมเอ่ยต่อ

"จันก็อีกสามปี ดีเหมือนกัน พวกกูจะได้มีเวลาเก็บเงินใส่ซองงานแต่งมึง"

"พี่อะ แซวอีกละ นึ่งบอกแล้วไงว่าเขิน" ดุสิตาทำหน้าตาน่าเอ็นดู "...แล้วอีกตั้งนานกว่านึ่งจะเรียนจบ ดีไม่ดี ป่านนั้นพี่รุทธ์อาจเปลี่ยนใจแล้วก็ได้" หญิงสาวย่นจมูกใส่คนรักที่ยิ้มกว้างพลางบอกเสียงดังฟังชัด

"ไม่เปลี่ยนหรอกน่า"

เท่านั้นเองเสียงโห่ฮิ้วก็ดังลั่น ใบหน้าดุสิตาแดงกำ เธออายจนไม่รู้จะวางมือไว้ที่ไหนเลยหยิกเข้าที่ต้นแขนรุทธ์แค้น ขณะรุทธ์แสวง้องอัยดุสิตาตกใจปล่อยมือ แต่พอเห็นคนขี้แกล้งหัวเราะเธอก็จึงหยิกอีกรอบ

ทุกคนต่างมองภาพหยอกเอนของคู่รักด้วยความอิจฉา กระทั่งเสียงโห่ฮิ้วเจียบบง บงกชซึ่งยืนอยู่ใกล้กับภาพวาทมหาสมุทรก็พูดขึ้นมา

"ที่ริสอร์ทพี่รุทธ์มีม้าด้วยหรอคะ"

"ครับ" รุทธ์ตอบสั้น

"ดีจัง บัวชอบขี่ม้าค่ะ"

บงกชสงี่ยม เข้าใจว่าเมื่อรุตพรประกาศชวนทุกคนย่อมหมายรวมถึงตนด้วย แต่ไม่ทันชวนคุยถึงเรื่องขี่ม้า สายตาน่ากลัวของดุสิตาได้ทำให้บงกชหน้าเจื่อนรู้ว่าตัวตนคือแขกคนเดียวที่จะไม่ได้รับเชิญ หญิงสาวเฝ้าริมฝีปากพูดอะไรไม่ออกกระทั่งเจ้าของบ้านเข้ามาในห้องรับแขก

"คุยอะไรกันอยู่ เสียงดังไปถึงข้างบนเชียว" รัชนิกรเอ่ย เธอลงมาจากชั้นบนเพราะมีนัดหมายกับเพื่อนของลูกและอยากลงมาตรวจตราด้วยว่ามีใครแอบดื่มเหล้าหรือเปล่า "ว่าไงจะหนูบัว คุยอะไรกัน"

ดวงตากลมใสแสดงความแปลกใจที่รัชนิกรจะจ้องถามตน เธอแอบมองดุสิตากับรุตพรแหวหนึ่ง

"พี่รุตพรชวนทุกคนไปเที่ยวรีสอร์ทของคุณแม่ที่เขานิวยอร์กค่ะ ได้ยินว่ามีม้าด้วย"

"ใช่ อยากไปเมื่อไหร่บอกกับรุตพรมาแล้วกัน แม่จะได้ให้เลขาฯ จองทางรีสอร์ท จริงสิ ขี่ม้าเป็นกันหรือเปล่า" รัชนิกรถามเพื่อนลูกซึ่งส่วนใหญ่ไม่เคยขี่ม้า จากนั้นจะจ้องเอ่ยกับบงกชอีกครั้ง "หนูบัวขี่ม้าเป็นด้วยหรือ"

"เป็นนิดหน่อยค่ะ"

"งั้นเดียวให้รุตพรช่วยหัด"

ดวงตารัชนิกรมองลูกชายอย่างไม่แลถึงคนด้านข้าง ยุทธนานั้นถึงกับหลุดหัวเราะเมื่อเห็นดุสิตาหน้าจ้อยจนโดนชลอรรถระทุ้งคอกเตือน ขณะรุตพรพยักพยเปิดไปทางเพื่อนตัวโต

"ให้จួយหัดให้สิครับ รายนั่นขี่ม้าเก่งกว่าผมอีก"

คนตัวโตผู้กำลังอ้าปากเพื่อบับคักของบงกชหน้าเหลอ ด้วยไม่รู้วาทนกลายเป็นคนขี่ม้าเก่งตั้งแต่เมื่อไร แต่ที่แน่ๆ เขารู้ว่ารุตพรกำลังเอาตัวเองเป็นกันชนและเขาดันต้องช่วยเพื่อนเสียด้วย

"ได้สิ เดียวเราหัดให้ทุกคนเอง ราคากันเอง ไม่แพง มีประกันหัวแตก

ขาหัก ปากฉีกให้ด้วย สำหรับน้องบัว เห็นแก่หัวสวยๆ พี่แถมหมวกกันน็อกให้อีกต่างหาก"

บงกชหน้าเสีย เพื่อนคนอื่นก็เช่นกัน รัชนิกรสิ้นศรัทธา

"พูดอะไรน่ากลัว มานี่มะหนูบัว มาใกล้ๆ แม่ อย่าไปยืนใกล้ตาย"

รัชนิกรพูดพลางจูงมือหญิงสาวออกจากห้องรับแขกโดยบอกว่าอยากขอสูตรคัพเค้ก จากนั้นทุกคนพูดคุยกันต่ออย่างไม่ทันสังเกตว่ามีเพื่อนหายไปอีกสามคน จนรุ่ง เกิดไฟดับ คนที่หายไปทั้งหมดถึงกลับมาพร้อมเสียงเพลง

เสียงร้องเพลง Happy Birthday ดังขึ้นก่อนขนมเค้กจะเดินทางมาถึงในห้องรับแขกเสียอีก รุทธิ์ออกอาการเซินที่ต้องมาเป่าเค้กส่วนตัวเองเป็นเด็กชายวัยสิบขวบไม่ใช่ชายหนุ่มวัยยี่สิบสองปี แต่แล้วความรู้สึกดังกล่าวอันตรธานลับหายทันทีที่เห็นว่าใครเป็นคนประคองขนมเค้กเข้ามา

แสงเทียนเล่มน้อยส่องให้เห็นผิวหน้าแดงเรื่อของบงกช รุทธิ์ประหลาดใจ ก่อนเข้าใจเรื่องทั้งหมดเมื่อเห็นแม่เดินตามมาข้างหลังด้วยลูกชายไม่พอใจที่แม่เจ้าก็เจ้าการบังคับให้บงกชเป็นคนถือขนมเค้กแทนที่จะเป็นชโลธรหรือเพื่อนผู้หญิงคนอื่น แต่เพราะเป็นวันเกิดทั้งยังอยู่ต่อหน้าเพื่อนๆ เขาจึงจำต้องฝืนยิ้มให้หญิงสาวที่กำลังก้มหน้าและซ่อนตาขึ้นหลังเสียงเพลงจบลง

"Happy Birthday ค่ะพี่รุทธิ์"

หากเป็นเมื่อก่อนรุทธิ์คิดว่าตนเองคงหัวเราะไปกับดวงหน้าหวานละมุน แต่เวลานี้เมื่อมีดุสิตาเป็นคนรัก ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจึงเป็นความอึดอัด ชายหนุ่มเป่าเทียนแรงจนดับหมดทันที จากนั้นไฟสว่างฟุ้งพร้อมกับคำอวยพรของรัชนิกรที่มอบให้ลูกชาย

"สุขสันต์วันเกิดลูกรัก ขอให้ลูกเจริญก้าวหน้าในทุกเรื่อง โดยเฉพาะความรัก แม่ขอให้ลูกมีความรักที่ดีๆ"

รัชนิกรบอกพร้อมกับส่งยิ้มให้ลูกชายและบงกช

ดุสิตาต้องใช้ความพยายามอย่างมากทีเดียวที่จะไม่อาละวาดพังข้าวของภายในห้องรับแขก แต่กระนั้นเธอยังลืมหืมตาหลับแน่น ส่งสายตาคุ่นมัวไปยังทั้งสามคนที่อยู่ตรงหน้า

แน่นอนว่าดุสิตาได้ออกเรื่องรัชนิกรไม่ชอบขึ้นหน้าต่น ซึ่งเธอได้ออกตั้งแต่วันแรกที่พบรัชนิกรกับรุทธิในร้านอาหารที่ตนทำงานพิเศษ โดยเธอเองไม่เคยรู้สาเหตุจึงคาดเดาเหตุผลไว้ว่าอาจเป็นเพราะความจน ความดำไม่มีสิ่งร่าเริงอย่างพวกคุณหนูที่ทำให้รัชนิกรคิดว่าเธอไม่มีความเหมาะสมกับลูกชายแม้แต่หน่อย ดังนั้นเธอเลยอุตส่าห์ตัดใจถอนเงินหลายร้อยมาลงทุนซื้อชุดกระโปรงชุดนี้เพื่อให้ตัวเองดูดีมีราคาเหมาะกับภทาสันหรือและผู้ชายหุรุๆ อย่างรุทธิ

แต่ถึงขนาดลงทุนหลายร้อยกลับไม่พออยู่ดี อีกทั้งเธอยังโดนฉีกหน้าอีกต่างหาก แถมคนที่รัชนิกรใช้เป็นเครื่องมือยังเป็นคนที่ดุสิตาอาฆาตแค้น แข่งชักหักกระดูกให้ล่มจม

ส่งสายตาสังขังให้บงกชอย่างเปิดเผยก่อนค่อยรู้สึกตัวเมื่อจู่ๆ ได้ยินเสียงกระแอม ดุสิตามองหาต้นเสียง ครันรู้ว่าเสียงของเจ้ายักษ์ตัวโตที่กำลังจ้องมองตนอยู่เธอก็สับสนหน้าพริต ก่อนเอ่ยอย่างหมดความอดทน

"นึ่งไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะพี่รุทธิ"

พูดพร้อมก้าวฉับๆ ออกจากห้องรับแขก รุทธิหน้าเสียจะคว่ำแขนดุสิตาก็ทำไม่ได้เพราะถือเค้กอยู่ เขาจึงรีบวางเค้กลงบนโต๊ะ แต่ไม่ทันก้าวตาม เขากลับโดนแม่ดูให้ช่วยตัดแบ่งเค้กก่อน ฝ่ายบงกชหน้าเสียไม่แพ้กัน เธอเอ่ยเบาให้เขาได้ยิน

"ขอโทษนะคะพี่รุทธิ บัวไม่ได้ตั้งใจให้พี่กับนึ่งทะเลาะกัน"

"ไม่เป็นไรครับ พี่ไม่ได้โกรธบัว บัวสบายใจได้"

หญิงสาวค่อยยิ้มออก รับเค้กจากชายหนุ่มด้วยความสบายใจพลางกินอย่างเอร็ดอร่อย

"เกมพลิกไปพลิกมา สนุกซะม๊ัด" อรุมาเอ่ยกับชโลธรและเพื่อนผู้หญิงอีกสองคนที่ยืนอยู่บริเวณมุมน้ำในของห้องรับแขก ขณะที่พวกที่เหลือคุยเฮฮาอยู่ตรงโซฟา

"เกมพลิก? ไม่เห็นมีใครเล่นเกมเสียหน่อย" ชโลธรขมวดคิ้ว มองพวกเพื่อนผู้ชายก็ไม่เห็นใครเล่นเกมสักคน อรุมาถลอมตาอย่างเบื่อน่ายแล้วเฉลย

"เรื่องนึ่งกับน้องบัวไง ตอนแรกนี่กว่างานนึ่งชนะขาดลอยได้เจ้าชายมาครอง แต่ไปๆ มาๆ พระราชินีถึงขั้นลงมาจัดการเขียนางมารเสียกระเด็น แถมยังหาเจ้าหญิงให้เจ้าชายเองอีกต่างหาก งานนี้ห้ามกะพริบตาเพราะเราคิดว่านางมารไม่มีทางยอมแพ้เจ้าหญิงง่าย ๆ"

"พูดยังกับนึ่งกับบัวแข่งกันเรื่องฤทธิ์" เพื่อนผู้หญิงรูปร่างอวบที่มีชื่อว่า กมลวรรณพูด

"แข่งแน่นอน" อรุมามั่นใจ "เพราะแต่ไหนแต่ไรายนึ่งแข่งกับบัวทุกเรื่อง ตั้งแต่เรื่องประกวดดาว เรื่องทำขนม"

"ขนม? ตอนไหนหรือ ทำไมเราไม่เห็นเคยรู้เรื่อง" บัทมาซึ่งมีรูปร่างตรงกันข้ามกับกมลวรรณอย่างสิ้นเชิงเอ่ย ชโลธรบอก

"บลูเบอร์รี่พายนะ นึ่งเห็นบัวเอาชนะมาแจกเลยทำมาแจกมั่ง แต่ปรากฏว่า..."

"โดนจួយดำสาตเสียเทเสีย เสียตายตอนหลังจួយวางมือเรื่องนึ่งไปเสียก่อนไม่จั้นมันส์หยด" อรุมาเหลือบมองแผ่นหลังคนตัวสูงใหญ่ที่สุดในรุ่นซึ่งวันนี้แต่งตัวดูดีเป็นพิเศษ

"สรุปคือนึ่งแข่งกับบัวมาตลอดและแพ้มาตลอด งานนี้เลยต้องวัดกัน

ที่รุทธ์ แต่เราว่านะ..." กมลวรรณครุ่นคิด "รุทธ์ดูชอบนึ่งจะตาย คงไม่คบกับบัวหรอก"

"ไม่แน่หรอก" อรุมาเข้าข้างบงกชเต็มตัว "เพราะงานนี้บอกแล้วไงว่าแม่ของรุทธ์ไม่เอาด้วย อย่างว่านะ แค่มองด้วยสายตาก็รู้แล้วว่าใครดีกว่าใคร"

"แต่วันนี้สวยออก สวยมากด้วย และถ้าไม่นับตอนโมโหตะกี้" ชโลธรหมายถึงตอนบงกชถือเค้กวันเกิดเข้ามาในห้อง "เราคิดว่านึ่งปรับปรุงตัวเองดีขึ้นตั้งเยอะ ไม่วิน ไม่จิกต๋าน้องบัวด้วย ถ้าเป็นเมื่อก่อนเราว่านึ่งต้องเอาเค้กไปใส่หน้าบัวแน่ๆ"

"แหม นึ่งมันในคฤหาสน์ของรุทธ์นะจ๊ะ ถ้าอยากเป็นคุณนายก็ต้องรู้จักสร้างภาพสิ ยิ่งต่อหน้าแม่ของรุทธ์ด้วย" อรุมาเบะปาก "ว่าแต่ทำไมนึ่งถึงเกลียดบัวนัก อยากรู้จังเฮะ"

"เอ๋กับเต้ยเคยบอกเพราะนึ่งอิจฉาเรื่องบัวสวยกว่ารวยกว่าไม่ใช่หรอ" ชโลธรเอ่ยถึงสิ่งที่เพื่อนสองคนเคยบอก

"เมื่อก่อนเราเคยคิดอย่างนั้น แต่ดูเหมือนมันไม่ใช่แค่เรื่องนี้ เพราะน้องบัวหลุดปากพูดกับเราครั้งนึ่งว่าเคยเจอนึ่งตอนเด็กๆ"

ทุกคนตาโตกับข้อมูลใหม่ล่าสุดจากอรุมา กมลวรรณเร่งอีกๆ

"อะไร ยังไง เล่าซิ!"

"รู้แค่นี้แหละ เพราะพอรู้ตัวน้องบัวก็ปิดปากสนิท" คนเปิดประเด็นใหม่ยกใหญ่ ทว่าคนพูดน้อยที่สุดกลับมีข้อมูลบางอย่างที่ทำเอาทุกคนตาโตยิ่งกว่าเดิม

"เรารู้จักนึ่งปีหนึ่งคณะครุศาสตร์คนนึ่ง" บัทมาเริ่มอย่างลั้งเล จากนั้นลดเสียงลง "คนนี้เคยอยู่แถวบ้านนึ่ง แคंबอกสมัยเด็กๆ ชื่อเสียงนึ่งไม่ตีเท่าไรเพราะว่า..." คนเล่ากลืนน้ำลายท่ามกลางสายตาระหยาใคร่รู้ "นึ่งเคยขโมยของแล้วโดนจับได้...และคนจับได้คือบัว"

"ฮา!"

ทั้งสามคนที่เหลือร้องดังลั่น บัทมารีบจุปากให้ทุกคนเงียบพร้อมกับพูด
"เราไม่รู้ข้อเท็จจริงนะ แคฟังเค้าเล่ามาอีกที พวกเธอฟังหูไว้หูแล้วกัน"

แม้บอกให้ฟังหูไว้หู แต่ดูเหมือนคนฟังต่างพินิจในใจแล้วว่าเป็นเรื่องจริง
เพราะก่อนหน้านี้ดุสิตาเพิ่งมีคดีขโมยลิปสติกของบงกช ซึ่งถึงจับไม่ได้
คาหนังคาเขา หากข้อหาเดียวกับในอดีตช่วยยืนยันแล้วว่าทุกสิ่งล้วนมี
มูลความจริง และไม่ทันอรอุมาจะต้องมาถึงพฤติกรรมเหลวแหลกของดุสิตา
ซึ่งเป็นเหตุให้เจ้าตัวอาฆาตบงกช ภัทรยศก็โน้มใบหน้าลงมากลุ่มสาว ๆ

"นินทาใครกันอยู่"

"ไม่มียะ" อรอุมาร้อนตัว

"แน่ใจ? ตะกี้เพิ่งได้ยินเธอพูดชื่อเราอยู่แห้บๆ" ภัทรยศพูด

"ที่เรายังงี้ละหุติ เราไม่ได้พูดถึงจ๊ัยสักหน่อย เพราะเราไม่ใช่คนขึ้นินทา"
คนขึ้นินทาออกตัว ภัทรยศเบ้าปาก

"ถ้าเอ็งไม่ใช่คนขึ้นินทา จันโลกนี้ก็ไม่มีใครขึ้นินแล้วละ" ภัทรยศ
พูดหน้าตาเฉย ครั้นอรอุมาขยับปากจะดำ เขาก็ทำตาดูจนอีกฝ่ายหงอ

"มีอะไรเธอจ๊ัย ทำไม่ถึงเดินมาหาพวกเรา" ชโลธรเปลี่ยนเรื่อง
ตอนแรกเธอเห็นภัทรยศยังรวมกลุ่มคุยหัวเราะกับคนอื่น ๆ

"เราจะกลับแล้ว เลยจะถามว่าไอ้เต้ยอยากกลับพร้อมกันมั้ย แต่
ไม่รู้มันหายหัวไปไหน ไทโรปก็เฝ้ารับ พวกเธอเห็นเต้ยหรือเปล่า" ชายหนุ่ม
เอ่ยถึงเพื่อนที่มีบ้านอยู่ทางเดียวกัน อรอุมาหัวเราะแปร่ง

"มันคงกลับบ้านไปตั้งแต่ตอนเห็นน้องบัวถือเค้กมาให้รุทธ์แล้วละ
พูดไปยิ่งน่าสงสาร อุตสาห์เป็นมดแดงแฝงพวงมะม่วงมาตั้งนาน กลับมาหัว
คาบ้านคู่แข่งเสียอย่างนั้น แต่ไอ้เต้ยมันไม่เจียมตัวด้วยแหละ" คนขึ้นินทา
ทำท่าจะนินทายุทธนาอีกยี่ตยาวถ้าภัทรยศไม่แทรกขึ้นมาก่อน

"แล้วรุทธ์ไปไหน"

"เห็นแม่เรียกรุทธ์กับบัวขึ้นไปชั้นบนนะ ได้ยินว่าอยากให้รุทธ์กับบัว

ช่วยคันรูปรีสอร์ทมาให้พวกเราดู"

ปัทมาบอก ภัทรยศขมวดคิ้วเพราะรูปพวกนั้นหาได้ในเว็บไซต์ได้ แต่ที่รีสนี้ต้องการให้ดูรูปตอนนี้คงมาจากสาเหตุอื่นมากกว่า เหมือนอย่างตอนให้บังกชเป็นคนถือขนมเค้กแทนที่จะเป็นดุสิตาซึ่งพอเขาเห็นสายตาของคนรักเพื่อนก็รู้ว่าเธอเจ็บแค้นแค่ไหนเลยต้องแสวงกระแอมเตือนด้วยความเห็นใจ

ภัทรศยมองนาฬิกาข้อมือ ครั้นเห็นเป็นเวลาหนึ่งทุ่มกว่าเขาจึงฝากบอกกรุทน์ผ่านกลุ่มเพื่อนผู้หญิงว่าตนขอกลับบ้านก่อน

ชายหนุ่มไม่ได้กลับบ้านทันทีเพราะแวะเข้าห้องน้ำก่อน เขาออกจากตัวฤๅษณ์หลังเสร็จธุระ เดินผ่านแม่บ้านที่กำลังเก็บกวาดข้าวของตรงสระว่ายน้ำ ภัทรยศเอ่ยขอขอบคุณหัวหน้าแม่บ้านที่หิ้วถุงขยะผ่านทางตนพอดี อีกฝ่ายพูดคุยกับเขาถึงเรื่องอาหารก่อนหันไปทางสระว่ายน้ำที่ค่อนข้างมืด

"คุณจួយเห็นคุณรุทน์มั๊ยคะ"

"ได้ยินว่าอยู่ข้างบนกับแม่นะครับ"

"...ยังไม่ลงกันมาอีกเหรอ" แม่บ้านสูงวัยพึมพำ ครั้นภัทรศยทำหน้าที่ส่งสัยจึงพูดต่อ "คุณนึ่ง แฟนคุณรุทน์นะคะ เธอถามหาคุณรุทน์หลายรอบแล้ว"

ภัทรศยมองตามสายตาแม่บ้านที่มองไปตรงสระว่ายน้ำอีกครั้ง คราวนี้เขาถึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าดุสิตานั่งแกว่งเท้าในสระอยู่ตามลำพัง ความมืดและแผ่นหลังบางล่อล่อทำให้เขารู้สึกว่าเจ้าตัวดูเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า หหมดสภาพเยื่อหุ้มจงหองจนเขาเองเกิดความเห็นใจ ทั้งที่ต่างกันตามตรงเขาควรสะใจมากกว่ากับสิ่งที่เกิดขึ้นกับหญิงสาวในวันนี้...แต่เพราะอะไรไม่รู้เหมือนกันที่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกอย่างนั้น

"อ๊ย คุณรุทน์ลงมาพอดีเลย"

เหลียวไปด้านหลังตามเสียงแม่บ้าน ภัทรยศเห็นเพื่อนเดินลงบันได
คฤหาสน์ก้าวมาทางตน แล้วพอมแม่บ้านห่างออกไป รุทธิ์จึงถาม

"เห็นนั่งมัยจ๋อ"

"นั่งไ่ นิ่งเป็นผีเฝ้าสละอยู่"

รุทธิ์หรือตามองตาม นอกจากไม่ถือสาปากเพื่อน เขายังหัวเราะ

"ถ้าเจอผีสวยขนาดนี้ ก็ยอมให้หลอกวะ"

ภัทรยศกลอกตา เลียนกับคำพูดหวานหูชวนอาเจียนที่ได้ยินมา
ตั้งแต่เย็นถึงค่ำ

"เออ ขอให้ถูกหลอกจริงๆ เข้าสักวัน"

เจ้าของวันเกิดที่กำลังจะเดินไปหาคนรักชะงักเท้า บอกอย่างไม่พอใจนัก

"อย่าพูดถึงนั่งแบบนี้ นิ่งไม่ใช่คนแบบนี้ เธอไม่หลอกใคร มีอะไร
ก็แสดงออกมาตรงๆ"

คำพูดจากคนที่นานที่ปีหนจะออกอาการโกรธทำภัทรยศอึ้ง เขาค้อม
ศีรษะลงเล็กน้อย

"ขอโทษวะ ไม่ได้ตั้งใจว่าแฟนนาย...แต่ถามจริงเถอะ ชอบผู้หญิงตรงๆ
แบบนี้หรือ คือไม่ใช่ว่าไม่ดี แต่นี่มันตรงเกินไปมัยวะ"

ภัทรยศไม่ยอมพูดว่าบางครั้งความตรงของดุสิตาช่างเฉียดใกล้กับ
ความไม่มีมารยาท ขณะที่แม่แปลกใจที่โดนถามเรื่องส่วนตัว แต่ก็ยอมตอบ

"ตรงสิดี ไม่มีลบลมคมใน รู้มัยเราจับนั่งแค่สัปดาห์เดียวเอง นิ่งบอกว่า
ไม่เห็นต้องเล่นตัวเยอะ มีคนหล่อรวยอย่างเรามาชอบไม่ตกลงคบก็โง่เต็มที่"
รุทธิ์หัวเราะ สายตาเต็มไปด้วยความเอ็นดู "เราไม่เคยเจอผู้หญิงแบบนี้มาก่อน
น่ารักดี"

"น่ารักเียนะ?" คิ้วภัทรยศเลิกสูงเพราะคิดว่าคำวน่ารักไม่ได้เข้ากับ
ดุสิตาเลยสักนิด แต่ดูเหมือนรุทธิ์จะเห็นต่าง

"น่ารัก และขยันมาก นายรู้เปล่า นิ่งขอทุนเรียนเอง ทำงานเอง

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดเธอหามาจากน้ำพักน้ำแรงตัวเอง เจ๋งดี ผิดกับเราลิบลับ"

ภทฤษฎีหนึ่งฟัง พอมองเห็นความแตกต่างที่ดูเหมือนบางทีก็ลงตัวเข้ากัน
อย่างน่าประหลาด ขณะรุทธ์ยังเอ่ยต่อ

"แล้วพอเราจะซื้อของให้ก็ไม่เอา จนเราต้องยัดเยียดให้ อย่างลิปสติก
แท่งที่ทำให้มีปัญหามีเหมือนกัน" ผู้พูดเล่าถึงข่าวลือที่เชื่อว่าคนในคณะ
ต่างรู้เรื่องหมดแล้ว "เราเป็นคนซื้อให้เอง นี่ไม่ได้ขโมยจากบัว แต่แปลกนะ
ทั้งที่บัวบอกนี่ไม่ได้ขโมย แต่ทำไมคนถึงไม่เชื่อไม่รู้"

พอได้ฟังข้อเท็จจริงจากปากเพื่อน ภทฤษฎีจึงแนะนำ

"นายต้องพูดเอง ให้บัวพูดไม่ได้หรอก เพราะคนอื่นเค้ามองว่าบัว
ไม่กล้าเอาเรื่องนี่"

"เราเคยบอกนี่อย่างนายแล้ว แต่นิ่งห้ามไม่ให้พูดนะ เธอบอกใคร
ก็ปล่อยไป"

ภทฤษฎีสะอึก เพราะจะว่าไปเขาเองก็นับเป็นคนหนึ่งคนหนึ่งที่เหมือนกัน
หากไม่ทันยืนยันทตามคำแนะนำเดิม รุทธ์ก็บอกไม่บอกมือให้ดูสิตาที่หันมาทาง
หน้าคฤหาสน์ จากนั้นรุทธ์ขอตัวไปหาคนรัก ส่วนเขาขอตัวกลับบ้านเช่นกัน

ถึงป้ายรถเมล์แล้วก็จริง แต่บางอย่างยังคงรบกวนจิตใจภทฤษฎี เขา
นึกถึงเรื่องราวของดูสิตาผ่านคำบอกเล่าของเพื่อน ของรุทธ์ และจากที่ตน
เคยปะทะคารมด้วย รวมถึงในวันนี้ที่หญิงสาวดูเปลี่ยนไป จากเคยขึ้นชื่อว่า
เป็นคนเกรี้ยวกราดก้าวร้าว กลายเป็นคนยิ้มแย้มเป็นมิตร ซึ่งแม้ในวันวาน
กับวันนี้ตัวเธอจะไม่ได้แตกต่างชนิดพลิกเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ แต่
สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ภทฤษฎีประหลาดใจมากที่สุดทีเดียว โดยเฉพาะตอนเธอ
เอ่ยทักทายเขาก่อนราวไม่เคยมีเรื่องบาดหมางและยังเรื่องที่เธอสามารถ
อยู่ร่วมกับบงกชได้โดยไม่เป็นฝ่ายหาเรื่องก่อนอีก

ภทฤษฎีชื่นชมสิ่งที่ดูสิตาเป็นในวันนี้ทั้งที่เขาเองไม่รู้ด้วยซ้ำว่านั่นคือ

ตัวตนแท้จริงหรือเปล่า...รุทธ์บอกเขาว่าเธอเป็นคนตรง แต่เขาได้ยินเพื่อนบางคนแอบนินทาว่าเธอสร้างภาพ

อะไรคือภาพจริง อะไรคือภาพลวง ภัทรยศไม่อาจให้คำตอบได้ เฉากั้นที่เขาเองไม่รู้ว่าจะอะไรคือสาเหตุการเปลี่ยนแปลงของดุสิตาซึ่งเขาเดาว่าบางทีอาจเป็นเพราะความรักของเธอที่มีต่อรุทธ์

หรือไม่ก็เพราะมีคนรักอย่างรุทธ์

ภาพหญิงสาวในชุดกระโปรงสีขาวกับชุดหาล์วหลังโตปรากฏแจ่มชัดในหัว ภัทรยศคล้ายได้ยินเสียงหัวเราะแจ่มใสของเธอด้วย กระทั่งมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งเร่งเครื่องแรงจนเกิดเสียงดังลั่นถนน ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงป้ายรถเมล์จึงสะดุ้งค่อยรู้สึกตัวว่าชักให้ความสนใจต่อรุ่นน้องที่เคยเหินห่างมากเกินไปแล้ว

รถเมล์สีครีมแดงสายที่รอมมากกว่าสิบห้านาทีจอดเทียบยังป้าย ชายหนุ่มขึ้นแล้วเลือกนั่งเบาะที่นั่งเดียวเยื้องกับประตูรถ เขามองออกนอกหน้าต่างในจังหวะที่รถเมล์กำลังเคลื่อนตัวออกช้าๆ แต่พอคนขับเหยียบเบรกกะทันหัน เขาจึงหันไปทางประตู

นัยน์ตาสีเข้มแสดงความประหลาดใจหลังพบว่าใครคือคนที่วิ่งหอบขึ้นมา กระทั่งเจ้าตัวเฒ่าหน้าสบตากับภัทรยศ ดวงตาคมสว้ยแปลกตาก็มีทั้งแววประหลาดใจและตกใจ แต่เพียงครู่เดียวดุสิตาได้เมินหน้าไปทางอื่น เธอเดินไปนั่งตรงเบาะคู่ติดริมหน้าต่าง

ภัทรยศนึกเมื่อดุสิตาทำราวไม่รู้จักรักเขาผิดจากตอนอยู่ในงานวันเกิด ทั้งรู้คำตอบแน่ชัดแล้วว่าหญิงสาวสร้างภาพเก่งอย่างเพื่อนบอกจริงๆ ทว่าเพียงครู่เดียวภัทรยศได้ปล่อยความรู้สึกดังกล่าวผ่านไป เขามองแสงไฟดวงเล็กดวงน้อยยามค่ำคืน สัมผัสถึงสายลมเย็นที่กระทบหน้าหลังรถประจำทางแล่นเร็วขึ้นในช่วงที่ผ่านห้างสรรพสินค้าได้สักพัก

"อย่ามายุ่งกับฉัน!"

เสียงดังทำทุกคนเหลียวไปทางด้านหลังรถเมล์ รวมถึงภัทรยศด้วย เขาเห็นชายใบหน้าแดงก่ำแต่งตัวสกปรกซึ่งไม่รู้ว่้าขึ้นรถมาตั้งแต่เมื่อไร กำลังตอแยดุสิตา

กระเป๋ารถเมล์ที่เป็นหญิงรูปร่างเล็กเดินไปหาคนขับรถเพื่อให้ช่วยจัดการคนเมา ขณะดุสิตายืนขึ้น ตะคอกบอกให้ชายที่ตั้งใจนั่งข้างตน หลีกทางไป แต่เมื่อเจ้าตัวทำหน้าทะเล้น ยิ้มกริมอย่างน่ารังเกียจ ทั้งยังคว้าหมับที่ข้อมือบาง หญิงสาวก็ร้องกรี๊ดพร้อมร้องขอความช่วยเหลือจากคนที่ตัวเองเพิ่งเมินใส่หยกๆ

"พี่จู้! ช่วยนึ่งด้วย!"

ความจริงภัทรยศอยากแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินก่อนแล้วค่อยช่วยเหลือทีหลัง ทว่าพอหญิงสาวเบะปาก ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ แถมยังเรียกชื่อเขา เสียงดังลั่นอีกครั้ง ชายหนุ่มจึงก้าวจากที่นั่งมาหยุดข้างชายขี้เมา ใช้ร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ข่มจนร่างผอมเกร็งดูเล็กกระจ้อยร่อย จากนั้นใช้สายตาและเสียงดุตันเหยิ่มเกรียมข่มขู่

"ลุกไป"

ฝ่ายที่ยอมปล่อยมือดุสิตาตั้งแต่ภัทรยศย่างสามขุมมาหาส่งเสียงอ้อแอ้ พังไม่ได้ศัพท์ ตอนแรกชายคนนั้นไม่ยอมลุกง่ายๆ แต่พอมีผู้ช่วยวัยฉกรรจ์ ทำท่าจะเดินมาอีกคนจึงต้องยอม

"ลงไป"

ภัทรยศสั่งเสียงเฉียบอึกทั้งขึ้นัวไปทางประตู ชายขี้เมาฮึดฮัด กระทั่งผู้ที่กำลังไล่ตนกำหมัดและกระเป๋ารถเมล์ยังช่วยตะโกนไล่ ลงท้ายชายคนนั้นจึงเดินโงนงนยอกลงจากรถประจำทางและตะโกนด่าภัทรยศด้วยคำหยาบลั่นถนน

พ้นจากป้ายรถเมล์ที่คนเมาลงไปภัทรยศค่อยนั่งลงข้างรุ่นน้อง เขานึกหนักน้้าได้คนอวดดีจองหองที่ไม่ยอมเอ่ยขอขอบคุณสักคำ ทว่าพอเห็นใบหน้าที่

มือไม้เล็กบอบบางบนตักสันด้วยความกลัว จากหมั่นไส้เลยกลายเป็นสงสาร
ชายหนุ่มคิดหาวิธีทำให้คนตัวสั้นเป็นลูกนกหายตกใจกลัวครู่หนึ่ง

"ยังไม่เที่ยงคืนเสียหน่อย แต่ทำไมรถพักทองไม่มีแล้ว หรือรถพักทอง
เสีย ชินเดอเรลล่าเลยต้องนั่งรถเมล์กลับบ้านเอง"

ดุสิตาหันขวับ นัยน์ตาคมขุ่นมัว ผิดกับแววตาภักทรยศที่เด่นริวก
ชอบใจกับแผนการยั่วโมโหที่สำเร็จด้วยดี

"พี่จួយอย่ามายุ่ง"

"เฮ้ย เตี้ยไม่ให้ยุ่ง เตี้ยให้ยุ่ง ตกลงเอาใจ" ภักทรยศแก้งทำเป็น
หัวเสียบ้าง "ถ้าไม่อย่ามาให้ยุ่งจะได้ไปนั่งตรงอื่น แต่บอกไว้ก่อนถ้าเกิดเจอ
คนลวนลามอีกอย่ามาขอความช่วยเหลือแล้วกัน"

ภักทรยศตั้งท่าลุก ดุสิตาเฝ้าริมฝีปากแน่น เธอออกคำสั่ง

"พี่จួយห้ามลุก ห้ามไปไหน ห้ามทิ้งนั่งด้วย"

ฝ่ายคนตัวโตทำตามคำสั่งโดยดีพรางถามคนเอาแต่ใจ

"นั่งรถเมล์เป็นด้วยหรือเรา นี่กว่านั่งได้แต่รถแพงๆ เสียอีก" ถามเพื่อ
ชวนคุยให้หายกลัวมากกว่าต้องการคำตอบแท้จริง ดุสิตาค้อนภักทรยศ

"เป็นอยู่แล้วค่ะ...ว่าแต่พี่จួយนั้นแหละ นั่งรถเมล์เป็นด้วยหรือ"

ภักทรยศนิ่ง สบดวงตาคมที่หริ่มองมาอย่างจับผิดแล้วยักไหล่

"นั่งประจำ" ชายหนุ่มมองคนที่ทำหน้าที่ทำตาเหมือนไม่เชื่อคำพูดตน
แม้แต่เหนื่อยแล้วตั้งคำถามที่ต้องการคำตอบบ้าง "เกิดอะไรขึ้น ทำไมเราถึง
มานั่งรถเมล์"

ดุสิตาไม่ยอมตอบ เธอหันหน้าออกนอกหน้าต่าง โดยไม่รู้ตัวว่า
สีหน้าบูดบึ้งเผยทุกอย่างออกมาเกือบหมด

"ทะเลาะกับรุทธิจันลี ทะเลาะเรื่องอะไร"

ใบหน้าบึ้งตึงหันกลับมาทางเดิม เธออยากบอกว่าอย่ามายุ่งเรื่องของตน
ก็ไม่กล้าด้วยกลัวว่าหากพูดไป หนนี้คงโดนภักทรยศทิ้งเข้าจริง ๆ หญิงสาว

มองหน้ารุ่นพี่ที่ไม่เคยชอบหน้า ทว่านัยน์ตาเขากลับมีบางอย่างที่ทำให้ตัดสินใจบอกเล่าตามตรง

"ใช่ค่ะ นี่ทะเลาะกับพี่รุทธ์" เริ่มได้ทีเดียว ความอัดอั้นตันใจตลอดหลายชั่วโมงจึงพรั่งพรูออกมา "ความจริงยังไม่ทันทะเลาะหรอกค่ะ เราคุยกันอยู่ดีๆ ตรงสระว่ายน้ำ แต่พ่อแม่เรียกพี่รุทธ์ไปดูรูปปริศนากับเพื่อนๆ และยายบัวข้างในบ้าน นี่ก็เกียจตุ้ยเลยกลับบ้าน"

ปากบอกขี้เกียจ แต่ความจริงดุสิตารู้ว่าหากต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่รชนิกรคอยเอาใจบงกชโดยบงกชเองยังทำตัวไร้เดียงสาอื้ออานะฉะฉาน เธอคงหมดความอดทนกลายเป็นอย่างแม่ของตัวเองและลุกขึ้นมาตำราดจนแม้แต่รุทธ์คงขวัญหนีดีฝ่อบอกเลิกเธอทันที

ฝ่ายภัทรยศเข้าใจถึงความอึดอัดของดุสิตาที่โดนรชนิกรกั้นทุกกระบวนท่าให้ออกห่างจากลูกชาย ซึ่งยกแรกนี้แม่ของเพื่อนทำสำเร็จเสียด้วย

"รุทธ์รู้หรือเปล่านี่ออกมาแล้ว"

"จะรู้ได้ไง นี่ไม่ได้บอกใคร" ดุสิตาตอบกวน ภัทรยศถอนใจยาว เขาบอกให้หญิงสาวโทรหาคนรักที่คงเป็นห่วงตามหา แต่เธอตอบกวนกว่าเดิม

"โทรศัพท์นี่งั้นแบบตย หมด"

ภัทรยศหยิบโทรศัพท์ตัวเองยื่นให้ รุ่นน้องหัวดียังคงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เขาที่ไม่อยากเอาตัวเองไปยุ่งเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของใครจึงทำแค่พิมพ์ข้อความบอกเพื่อน แต่รุทธ์คงไม่ได้อ่านเพราะไม่ได้โทรกลับมา

"งอนมากๆ ระวังเถอะ เกิดผู้ชายไม่ง้อขึ้นมาจะจ่อย"

"ไม่ง้อก็ไม่ง้อ ไม่จ่อยด้วย"

นอกจากไม่สนคำเตือน ดุสิตายังขีดหน้าวางท่าหยิ่งยโส ภัทรยศขยับตัวเพื่อจ้องดูแววตาใกล้ๆ

"แน่ใจว่าไม่จ่อย เพราะถ้าไม่งั้นสุดก็น่าจะรู้ว่าผู้ชายอย่างรุทธ์หาไม่ได้ง่ายๆ ดีไม่ดี สำหรับเรานะ ชาตินี้คงมีคนแบบรุทธ์ผ่านเข้ามาแค่คนเดียว

ด้วยซ้ำ"

นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มสว่างวาวด้วยความไม่พอใจเมื่อโดนดูถูก แต่อย่างไรแล้วดุสิตาไม่ชอบใจเรื่องรุ่นพี่หน้ายักษ์ตัวยักษ์รู้ทันตนเกินไปมากกว่า

"ถูกคะ นี่ไม่ได้โง่ แต่ก็ไม่ใช่ของตายเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงเลยต้องทำให้พี่รุทธีรู้เสียมั่งว่าความอดทนของนึ่งมีจำกัด"

"แต่พอนึ่งหนีกลับบ้าน อาจมีบางคนชอบใจ" ภัทรยศหมายถึงรัชนิกร แต่ดุสิตาเข้าใจเป็นอีกคน

"ปล่อยให้มันชอบใจไปเถอะ เตียวพอพี่รุทธีอ้นนึ่ง มันก็จะรู้เองว่าที่ลงทุนหน้าด่านมางานวันเกิดไม่ได้ผลสักนิดเดียว"

ดุสิตาแสร้งยิ้มอย่างผู้มีชัยชนะ นึกในใจถึงเรื่องที่ตนตัดสินใจถูก เลิกโกรธจนคนรักเรื่องชวนงกขมางานวันเกิด ไม่นั่นคงไม่ได้เห็นแววตาของผู้ป่วยแพ้ ทั้งตอนนี้เธอยังวางแผนแก้เกมไว้แล้วว่าถึงวันจันทร์เมื่อไรจะสร้างให้รุทธีอ้นจ้อตนต่อหน้าทุกคน ขณะภัทรยศพอดุสิตาเอ่ยถึงรุ่นน้องคนดัง เขาก็เกิดคันปากจนถามขึ้นมา

"ถามจริงเถอะ ทำไมถึงจงเกลียดจงชังบัวนั้ เคยมีเรื่องกันมาก่อนหรือไง" ผู้พูดคาดเดาส่งๆ อีกฝ่ายนิ่งเหมือนลังเลว่าจะตอบดีหรือไม่ แต่พอนึกถึงสิ่งที่คนรักเคยเล่าถึงภัทรยศว่าเป็นคนไม่มีลับลมคมในและไม่เคยแทงใครข้างหลัง ดุสิตาจึงพยักหน้า

"ถูกต้อง"

คนที่บังเอิญตอบถูกเผงตาโต เขาเปลือยหลอดปากส่งเสียงดัง

"จริงดิ? เคยทะเลาะกันเรื่องอะไร"

"ไหนๆ พี่จุกก็เอาจก ไม่ลองเดาอีกทีละคะ"

ภัทรยศกลอกตาคุ่นคิด ลองนึกว่าผู้หญิงสวยสองคนจะทะเลาะกันเรื่องอะไรได้บ้าง แล้วบอกอย่างไม่แน่ใจนัก

"เรื่องผู้ชาย?"

"ถูกครึ่งนึงค่ะ"

"แล้วอีกครึ่ง"

"ไม่บอก"

รุ่นน้องทำท่าทางอย่างที่ว่าไม่อยากเชกหัวแรงๆ สักทีหนึ่ง ทว่าภักทรยศยังมีมารยาทพอ เขาจึงไม่ซัดไซ้ซอกแซกซึ่งทำให้ดูลึตาพอใจ

"ไม่อยากตอบกวนหรือคะนะคะ แต่เล่าไปก็ไม่มีใครเชื่อเนี่ย ดีไม่ดีจะมาหาว่านิงใส่ร้ายเพื่อนรัก น้องรักของพวกเขาอีก"

ดูลึตาอดไม่ได้ที่จะประชดพลางหวนนึกถึงสิ่งที่เรียนรู้มาตลอดหกปีที่ตอนแรกๆ ตนเคยเพียรพยายามบอกเล่าความจริงแต่กลับมีแค่แม่กับอาภาเท่านั้นที่เชื่อ ส่วนที่เหลือต่างหาว่าเธอแกล้งใส่ร้ายป้ายสีกษณะกับกงซุเพื่อเอาตัวรอด เธอจึงคร้านจะเล่าให้ใครฟังถึงเรื่องราวหลังที่ทิ้งบาดแผลขนาดใหญ่ไว้ภายในใจ

"เที่ยวพูดจาแฉะเก่งแบบนี้ ใครได้ยินเข้าเขาถึงไม่เชื่อ"

"ฉันต้องพูดยังไงคะ แบบนี้หรือเปล่า...Happy Birthday ค่ะพี่รุทธ์... บัวชอบชีม๊าละ"

ไม่เพียงเสียงหวานนุ่มนวล ดูลึตายังเลียนแบบท่าซ้อนตา ทัดผมเข้ากับหูของกงซุด้วย ส่วนภักทรยศนั้นคิดว่าถ้าหากไม่ใช่เพราะรุทธ์เพิ่งเล่าเรื่องลิปสติกให้ฟัง เขาคงหันธงไปแล้วว่าดูลึตาือนองมารร้ายเหมือนอย่างยุทธานที่ตั้งฉายาให้

"เพิ่งว่าอยู่แหม้มๆ ก็เอาอีกละ ถ้าอยากให้เห็นเชื่อเรื่องที่เรากล่าวก็หัดทำตัวให้ดูน่าเชื่อถือสิ"

"ฟังพี่จุ้ยพูดแล้ว นิงสงสัยจังละว่าความน่าเชื่อถือคือความจริง หรือความจริงคือสิ่งน่าเชื่อถือ"

ดูลึตาย้อนหน้าตา ภักทรยศชักปัดหัวกับคนช่างเล่นคำที่ทำเอาเขาเจอทางตันไปไม่ถูกเลยทีเดียวน แล้วแวบหนึ่งนั้นชายหนุ่มเกิดคิดถึงคำพูด

ของพ่อที่พร่าบ่นให้ตนแต่งตัวดูดีเพื่อจะได้ดูมีความน่าเชื่อถือ ซึ่งหากเขาเชื่อพ่อสักนิด...ป่านี้นางที่หญิงสาวอาจยอมฟังคำพูดของเขาบ้าง

"ความน่าเชื่อถือมันจำเป็น" ภัทรยศยืนย่นความคิดตน จากนั้นลองแนะนำ "ถ้าไม่อยากรู้ให้คนเชื่อเรื่องเล่าของนิง นิงควร..."

"ทำลายความน่าเชื่อถือของยายบัว"

"เฮ้ย! นั่นมันวิธีการของพวกตัวร้าย"

"นิงเป็นตัวร้ายในสายตาทุกคนอยู่แล้ว"

"เลิกประชดแล้วฟัง" ภัทรยศส่งเสียงเข้ม อีกฝ่ายที่กำลังขยับปากแย้งว่า "ไม่ได้ประชดยอมปิดปากเงียบ" "จะชนะต้องมีวิธีการที่ดีด้วย" ชายหนุ่มเอ่ยถึงสิ่งที่พ่อกับแม่สอนให้จำขึ้นใจ "ที่ผ่านมานิงไม่เคยชนะบัวเพราะบัวใช้วิธีผจญคิดว่าต้องแข่งขันกับบัวในทุกเรื่อง ซึ่งความจริงคนที่นิงควรแข่งขันด้วยมากที่สุดคือตัวเองต่างหาก"

"พูดจาเหมือนพวกตาแก่" คนที่เพิ่งปิดปากได้แป๊บเดียวก่อนจะ

"ลองฟังคนแก่แนะนำสักหน่อยเป็นไง" ภัทรยศนึกอยากหยิกปลายจมูกของคนเฒ่าปากกล้า "แข่งกับตัวเอง ทำตัวเองให้ดีขึ้น อ้อ รวมถึงนิสัยด้วยละ เลิกวิน เลิกจิกกัด หักตอนไหนให้ได้มากกว่าวันนี้ แล้วพอกลายเป็นคนเก่ง เป็นคนใจเย็นมีเหตุผล ความน่าเชื่อถือก็ตามมาเอง ที่นี้พอเราพูดอะไรคนก็จะฟังและเชื่อถือ"

"สรุปความน่าเชื่อถือคือความจริง แหม ถ้าเกิดทำได้อย่างที่จุ๊บบอกอีกหน่อยนิงโกหกอะไรก็ได้ขึ้นสิ เพราะยังงั้นคนก็เชื่ออยู่แล้ว"

"นิงไม่ทำแบบนั้นหรอก เพราะถ้านิงคิดว่าตัวเองถูกเล่นงานเป็นเพราะคนเชื่อถืออีกฝ่ายมากกว่า นิงก็คงไม่ใช่ความน่าเชื่อถือเป็นเครื่องมือทำลายใคร"

ภัทรยศบอกโดยมีตุลิตาฟังตาแป๋ว จากนั้นเธอก็หันไปพร้อมกับเหยียดริมฝีปาก

"อย่ามาหลอกให้เชื่อเลย นิงรู้นะที่จุ๊บบอกให้นิงแข่งกับตัวเอง เพราะ

อยากให้นั่งเล็กอยู่กับรุ่นน้องคนโปรด"

"แล้วแต่จะคิด"

รุ่นพี่แสดงอาการเหนื่อยใจ ทั้งยังรู้สึกเสียเวลา ภัทรยศมองออกนอกหน้าต่างรถประจำทางที่แล่นผ่านป่าหญ้า่านานเมืองใกล้กับมหาวิทยาลัย โดยไม่รู้ว่่าที่คิดว่าเสียเวลานั้น ความจริงไม่ใช่ เพราะดุสิตากำลังครุ่นคิดบางอย่าง กระทั่งรถจอดตรงป้ายรถเมล์หน้ามหาวิทยาลัย เธอก็รีบบางอย่างออก

"บ้านพี่อยู่ไหนคะ"

"เลยมาไกลแล้ว"

ดุสิตาหน้าเหลือ ถ้ามด้วยความแปลกใจ

"แล้วทำไมพี่ไม่ลง อีกสามป้ายจะสุดสายแล้วนะ" หญิงสาวเอ่ยถึงอุโมงค์ใกล้หอพักตนเอง ภัทรยศบอกเสียงเรียบ

"พี่มาส่งเรานะสิ แต่งตัวสวยอย่างนี้ เตี่ยวโดนใครจุดขึ้นมาจะทำไ้อีกอย่างพี่ส่งข้อความบอกรู้แล้วว่่าไม่ต้องห่วงเพราะจะไปส่งนั้งให้"

ฝ่ายรุ่นน้องนั่งเงียบ มองใบหน้าที่พี่อมองตึ้ง ก็ไม่ค่อยดูเท่าไร แถมพอแต่งตัวเข้าที่ก็ดูตึ้งอย่างท่สาว ในคณะหลายคนเคยชม จากนั้นได้เอ่ยลอยๆ กับคนที่มีดมเรียบแปล้

"พี่จู้ยก็แต่งตัวหล่อเหมือนกัน ระวังเถอะ ขากลับจะโดนใครจุดเข้า"

"ติลสิ พี่จะได้มีสามีสักที" ภัทรยศเอ่ยหน้าตายพลางเหลือบมองคนที่มองตนราวเป็นคนเพี้ยน ก่อนต่างฝ่ายจะหันไปทางหน้าต่างและต่างล้มผัสได้ถึงสายลมฤดูหนาวอันอบอุ่น

บทที่ 5

แทบทุกคนตรงบริเวณด้านหลังตึกคณะบริหารธุรกิจล้วนแสดงความ
ประหลาดใจเมื่อมองไปยังซุ้มที่นั่งของรุ่นพี่ปีสี่ ยิ่งพอได้ยินเสียงหัวเราะของ
ดุสิตากับภัทรยศดั่งขึ้นพร้อมกันแต่ละคนก็ทำหน้าตาราวเห็นต้นคุณออกดอก
ในฤดูหนาว มีหน้าซำยังออกดอกเป็นสีม่วงเสียด้วย

ชลอเธอยังคงเล่าเรื่องโดนลวนลามบนรถเมล์เมื่อเช้าด้วยความโมโห ขณะที่
อรอุมา ยุทธนา ภัทรยศ และดุสิตาขบขันชอบใจเรื่องที่เจ้าตัวประเคนหมัดใส่
คนจิตทราวมจนปากแตกวิ่งหนีลงจากรถแทบไม่ทัน

"เสียตายที่มันดันหนีไปได้ ไม่งั้นล่ะก็..." ชลอเธชูกำปั้นเล็กๆ ยุทธนา
ซึ่งนั่งฝั่งตรงข้ามคู่กับภัทรยศกระเซ้า

"ทำไม ถ้ามันไม่หนีไปก่อนจะยืนกันอีกข้างให้มันจับด้วยหรือไง"

"ไม่ตกลง"

คนโดนลวนลามทำหน้าที่ ยุทธนาที่ตั้งใจแหยให้เพื่อนหายโกรธแค้น
หุบปากนับ ฝ่ายอรอุมาส่งเสียงขะแซยง

"พวกโรคจิต น่ากลัวชะมัด แล้วหน้าตามันเป็นยังไง อายุประมาณ
เท่าไร"

คำตอบของชโลธรทำทุกคนแปลกใจ เพราะคนโรคจิตมีอายุราวสี่สิบปี หน้าตาสะอาดสะอ้าน แต่งตัวเรียบร้อยอย่างคนทำงานออฟฟิศ อรุมาจึงยังออกอาการหวาดกลัว

"ตายละ นี่ก็เหมือนคนปกติทั่วไปจนแยกไม่ออกเลยสิ...เสียต่ายที่ไปยไม่ได้ถ่ายรูปมัน จะได้เอาไปให้แม่น้องบัวจัดการ"

อรุมาคิดถึงบงกชที่มีแม่เป็นถึงโฆษกมูลนิธิช่วยเหลือสตรี ชโลธรซึ่งนั่งตรงกลางระหว่างเพื่อนกับรุ่นน้องขยับปากจะบอกอย่างฉุนเฉียวว่า เหตุการณ์เกิดรวดเร็วอย่างนั้นใครจะทันมีเวลาคิด ทว่าไม่ทันเอ่ย จู่ๆ อรุมากลับหรีดตามองยุทธนาพร้อมกับเปลี่ยนเรื่องสนทนา

"พูดถึงน้องบัว...รู้มั๊ยสัปดาห์ก่อนเราเห็นน้องบัวคุยกับผู้ชายคนหนึ่งที่หน้าคณะอักษรฯ หน้าตาหล่อ่นาคู"

"ใคร" ยุทธนาทำเสียงแข็ง

"จะไปรู้เหรอ แต่ให้เดาคงเป็นพวกเรียนปริญญาโท" คนเล่านึกถึงชายหนุ่มผิวขาวรูปร่างสูงโปร่ง อายุประมาณสามสิบต้นๆ "ไม่น่าใช่อาจารย์ เพราะถ้าเป็น หน้าตาดีขนาดนั้นเราต้องเคยเห็น"

อรุมามั่นใจ ยุทธนาดูสบายใจขึ้น จากนั้นเขาจึงบอกข้อมูลที่เลียบเคียงสอบถามจากบงกชมาเรียบร้อยแล้ว

"เราเคยเห็นแล้ว หน้าตางั้นๆ ไม่เห็นหล่อเท่าไร...หมอนั่นเรียนปริญญาโทเหมือนอย่างเอ๋บอกนั่นแหละ ไม่ได้เป็นอะไรกับน้องบัวด้วยแค่ทักทายกันเฉยๆ เพราะน้องบัวเคยรู้จักกับหมอนั่นตอนเค้าไปดูงานกิจกรรมที่มูลนิธิของแม่ น้องบัวตั้งแต่เมื่อสามสี่ปีที่แล้วโน่น"

ยุทธนารายงานถึงชายหนุ่มหน้าตาเข้าที่ที่น่าจะเป็นคนเดียวกับที่อรุมาเอ่ยถึงซึ่งตนเคยเห็นบงกชพูดคุยด้วยตรงลานจอดรถ โดยรถยนต์หรูของอีกฝ่ายเคยทำให้ยุทธนากระวนกระวายไม่น้อย กระทั่งรู้ว่าชายคนนั้นเป็นแค่คนรู้จักของรุ่นน้องก่อนหันหน้ากึ่งที่ที่บอญ่นอกก็กลายเป็นเพียงปุยนุ่น

ฝ่ายอรอุมาได้ยินดังนั้นดวงตาจึงแวววาว ยื่นหน้าถามด้วยความสนใจ
"ถามน้องบัวมาหรือเปล่าว่าพี่เค้าชื่ออะไร"

"ถาม แต่เราลืมชื่อไปแล้ว"

"ไอ้เต้ย ไอ้ความจำเสื่อม ที่ยังงี้ละไม่รู้จำจ้"

"จำทำไมให้เปลืองพื้นที่สมอง" ยุทธนาตอบกวนถึงคนที่ไม่มี
จำเป็นต้องจดจำเนื่องจากไม่ใช่ศัตรูหัวใจ จากนั้นทำตาลอยหวานยิ้ม
"อีกอย่างสมองเรามีไว้จำไว้คิดเรื่องของน้องบัวคนเดียว"

เกิดเสียง 'แหะ' ดังลั่นจากเพื่อน ยกเว้นภักทรยศคนเดียวที่ไม่ได้เอ่ยหรือ
แสดงสีหน้าใดนับตั้งแต่อรอุมาเล่าถึงบงกช ซึ่งจะว่าไปเขาเองแทบไม่ได้ฟัง
เรื่องของรุ่นน้องคนดังด้วยซ้ำเพราะมัวให้ความสนใจกับผู้ที่นั่งอยู่อีกข้างของ
ชโลธร

ดวงตาเข้มจับจ้องดวงหน้าคม ภักทรยศไม่รู้วาดูสิตาสามารถปล่อย
เรื่องราวของบงกชผ่านหูโดยไม่ซักสีหน้าได้อย่างไร เหมือนอย่างที่ไม่รู้ว่า
เหตุใดในระยะหลังหญิงสาวถึงกลายเป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ทำบึ้งตึงเย็นชา
กับรุ่นพี่และเพื่อนรุ่นเดียวกัน

อรอุมาเคยบอกว่าดูสิตาสร้างภาพ ภักทรยศไม่แน่ใจนักกับเหตุผล
ดังกล่าว เขาคิดว่าบางทีอาจเป็นเพราะความรักก็ได้ที่ทำให้หญิงสาวยอม
ปรับปรุงตัวเอง หากอย่างไรลงท้ายแล้วการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้จะเป็นเพียง
การสร้างภาพ หรือเกิดมาจากความรัก หรือเพราะอื่นๆ ภักทรยศไม่อาจรู้ได้
อยู่ดี

ชายหนุ่มรู้สึกตัวเมื่อดวงตาสวยคมแปลกตาเบนมาทางตน แววตานั้น
แสดงความจงนเหมือนอย่างเวลาเด็กหญิงตัวน้อยสงสัยการกระทำของผู้ใหญ่
ภักทรยศให้คำตอบด้วยการเลี้ยวหลบตาไปทางอื่นซึ่งนั่นทำให้เขาเห็นว่าชโลธร
กำลังขมวดคิ้วใส่ตนและด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม จู่ๆ ชโลธรจึงถาม

"รูปเธอยังมาไม่ถึงอีกหรอหนึ่ง"

"ถึงแล้วค่ะ" ดุสิตาเอ่ยถึงข้อความที่รุทธ์เพิ่งส่งมาว่ากำลังจอดรถ เธอมองไปยังทางเดิน ส่งยิ้มเมื่อเห็นคนที่รุ่นพี่ถามหา

รุทธ์เดินเร็วมายังซุ้มที่นั่ง เขานั่งลงข้างภรรยา บ่นถึงเรื่องการจรรยาจนโดนยุทธนาเตือนแคะว่าดีแค่ไหนที่มีรถขับไม่ต้องทนดมฝุ่นควันเหมือนคนอื่น

ฝ่ายถูกเห็บแหมมองอย่างไม่เข้าใจแต่ไม่พูดว่าอะไร จากนั้นรุทธ์จึงถามดุสิตา

"โทรหาป้าภาหรือยัง"

"โทรนัดเรียบร้อยแล้วค่ะ ป้าภาบอกอยากได้นม ขนม ผ่าอ้อม"

แม้เป็นการคุยกันสองคนแต่คนอื่นที่เหลือต่างสงสัยจนอรอุมาชะโงกหน้าเข้ามาถาม

"ป้าภาไหนหรือรุทธ์"

รุทธ์บอกให้ดุสิตาเป็นคนเล่า

"ป้าภาเป็นคนแถวบ้านนึ่งคะ แกร็บเลี้ยงเด็กที่พ่อแม่ยากจนไม่มีเวลาดูลูก" ดุสิตาเกริ่นถึงอาภาผู้อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกับตนและสนิทสนมกันดีราวเป็นญาติสนิท ชโลธรถาม

"เป็นมูลนิธิอะไรยังงี้หรือ"

"เปล่าค่ะ ป้าภาไม่ได้เปิดมูลนิธิ แกแค่ช่วยรับเลี้ยงเด็กๆ เวลาที่พ่อแม่ต้องไปทำงาน แล้วพ่อแม่เด็กเค้าจะมีค่าใช้จ่ายให้ แต่ไม่มากหรอกค่ะเพราะแต่ละคนฐานะไม่ดี นึ่งเลยชวนพี่รุทธ์ไปช่วยบริจาคของ"

"น่าสนใจแฮะ" ชโลธรบอก รุทธ์ชวน

"ไปด้วยกันมั้ยละ เรานัดกับนึ่งว่าจะไปวันรัฐธรรมนูญ"

คนชวนหมายถึงอีกสองวันข้างหน้า ทุกคนตอบตกลงพลางบอกว่าอยากชวนคนอื่นอีก รุทธ์ไม่ขัดข้องเพราะดุสิตาชวนเพื่อนต่างคณะคนหนึ่งไปด้วยเหมือนกัน จากนั้นรุทธ์นัดหมายเวลาและสถานที่นัดพบตรงร้านเบเกอรี่

หน้ามหาวิทยาลัย

"เรื่องเงินใครอยากช่วยเหลือใครก็ได้ ส่วนเรื่องไปซื้อของบริจาคนั้นเราจัดการเอง" รุทธ์เสนอตัวเพราะเป็นคนเดียวที่มีรถยนต์ส่วนตัวและขณะรวบรวมเงินพร้อมพูดคุยกับเพื่อนว่าจะซื้ออะไรเพิ่ม ก็มีเสียงใสๆ ทักทายขึ้นมา

"สวัสดิ์คะพี่ๆ เอ? กำลังทำอะไรอยู่หรอคะ"

บงกชซึ่งเดินมาจากโต๊ะของพี่รหัสก้าวมาหยุดยืนตรงหัวโต๊ะฝั่งอรอุมา กับยุทธนา เธอมองธนบัตรในมือรุทธ์อย่างสงสัยว่าไม่มีใครกล้าให้คำตอบยกเว้นยุทธนาที่รีบบอกเสียงดัง

"พวกพี่กำลังรวบรวมเงินบริจาคซื้อของให้เด็กครับน้องบัว"

"หรอคะ" บงกชแสดงความสนใจ "บริจาคที่ไหนคะ ถ้ายังไม่มีที่บริจาค บัวถามจากแม่ให้ได้นะคะ"

"มีแล้วครับ พวกพี่บริจาคกับคนรู้จักนะ จริงสิ น้องบัวไปด้วยกันมั๊ย ทำบุญด้วยกันชาตินี้ ชาติหน้าจะได้เจอกันอีกไง"

สิ้นเสียงยุทธนาดุสิตาก็ลุกพรวดจนทุกคนตกใจ หญิงสาวมองรุ่นพี่สี่หล้าจอมสาระแนด้วยความโกรธโมโห ทั้งกำลังจะฮ้างปากตวาดว่าไม่ต้องการทำบุญร่วมชาติกับบงกช แต่ไม่ทันมีเสียงตนลอดออกมา ฉบับปล้นกลับมีเสียงกระแอมแทรกขึ้นอย่างรวดเร็ว

เป็นเสียงกระแอมของภัทรยศ ดุสิตาจึงคนตัวโตตาขุ่นด้วยคิดว่าเขากำลังปราบเธอเพื่อช่วยรุ่นน้องคนโปรด แต่เมื่อนัยน์ตาเริ่มวสีเข้มจึงตอบกลับมาเธอกลับผิดคาดเนื่องจากแวตาคู่ นั้นไม่ดูดีอย่างทุกที ทั้งในแวตายังมีบางอย่าง...บางอย่างที่ทำให้เธอฉุกคิดถึงเรื่องที่เขาเคยเอ่ยบนรถประจำทาง

แล้วจู่ๆ ดุสิตาก็นั่งลง จากนั้นเธอต้องใช้ความพยายามอย่างมากทีเดียวกว่าจะเอ่ยคำแรกออกมาได้

"สนใจไปด้วยกันมั๊ยบัว"

คำพูดของดุสิตาทำเอาชลอธรกับอรอุมาอ้าปากค้าง รุทธิ์กับยุธนา ทำราวเห็นโลกหมุนกลับหัว ผิดกับภทฤษฎีที่กำลังทิ้ง ส่วนบงกชนั้นเลิกคิ้ว ในดวงตากลมโตแสดงความตกใจมากกว่าประหลาดใจ เธอพยักหน้า

"สนใจจะนั่ง แล้วจะไปทำบุญที่ไหนเหรอ"

"แถวบ้านเรา" ความกระตือรือร้นในน้ำเสียงลดลง ดุสิตาจ้องลึกเพื่อค้นหาความรู้สึกบนดวงหน้าใสสะอาด "...บ้านป้ามา ว่าไง ยังสนใจอยากไปอยู่มั๊ย"

บงกชยิ้มในหน้าที่หัวเราะ เธอบอกหลังตัดสินใจได้ว่าไม่ควรวางใจ คนที่เกลียดตนเข้าไส้ง่าย ๆ

"ไว้โอกาสหน้าแล้วกันจะนั่ง คราวนี้เดี๋ยวเราช่วยทำบุญ" บงกชหยิบ กระเป๋าสตางค์จากกระเป๋าสะพายแล้วยื่นธนบัตรหนึ่งพันบาทให้รุทธิ์

"ใจบุญจังน้องบัว ให้ตั้งพัน" ยุธนาชื่นชมแม่เสียดาบที่บงกชไม่ได้ไปด้วย ทว่ารุทธิ์กลับบอกอีกอย่าง

"ไม่ต้องให้มากขนาดนี้ก็ได้ครับ"

"ไม่มากหรอกค่ะพี่รุทธิ์ เดียวนี้ของแพงจะตาย อีกอย่างถือว่าช่วยเป็น ค่าน้ำมันรถก็ได้ละ รับไว้เถอะนะค่ะ พี่รุทธิ์อย่าปฏิเสธเหมือนคราวก่อนเลย บัวเกรงใจ"

คำว่า 'คราวก่อน' สะดุดหูก็จริง แต่อาการตกใจเหมือนคนเผลอหลุดปาก ทำทุกคนสะดุ้งใจยิ่งกว่า บงกชที่ยกมือปิดปากหน้าเสีย

"อ๊วย บัวขอตัวก่อนนะค่ะ"

บงกชสบตารุทธิ์แทนคำขอโทษแล้วรีบหันหลังเดิน ขณะดุสิตาหันขวับ หาคคนรัก

"คราวก่อนอะไรพี่รุทธิ์"

"ไม่มีอะไรหรอกน่า" รุทธิ์อีกอัก ไม่กล้าบอกความจริงเรื่องเคยไปส่งบงกช ถึงบ้านตอนวันเกิดตามคำสั่งของแม่ หลังจากคนขับรถของรุ่นน้องบอกว่า

รถเสียและวันนั้นบงกชแสดงน้ำใจมอบค่าน้ำมันให้ซึ่งเขาไม่รับ แต่ขอค่าตอบแทนเป็นอย่าให้ดูลีตาารู้เรื่องดังกล่าวแทน บงกชได้รับค่าเป็นมันเป็นเหมาะเพราะไม่อยากจะให้มีเรื่องผิดใจกับดูลีตาโดยมีเธอเป็นต้นเหตุที่ว่าเจ้าตัวกลับหลุดปากออกมาจนได้

"พี่รุทธ์"

เมื่อรุทธ์ไม่พูด ดูลีตาจึงยิ่งคาดหวังเสียงและสายตาต่อหน้ารุ่นพี่ที่ต่างเล็กเล็ก จนแน่ใจว่าคนรักไม่ยอมพูดหญิงสาวก็ยืนขึ้นและเอ่ยด้วยความโมโห

"ถ้าพี่ไม่ยอมพูด นี่ก็จะไปถามมันแทน!"

ดูลีตาหมดความอดทน เลิกใจเย็นเมื่อเห็นว่าไม่ได้ผล เธอพรวดพราดจากโต๊ะก้าวเร็วตั้งพายุไปยังคนที่กำลังจะพ้นจากด้านหลังตึกคณะ ภัทรยศกระซอกแซกอะไรไม่ถูกให้ลูกพร้อมตน

"ยังนั่งบื้อทำไมรุทธ์! รีบห้ามนี่สิ เดี่ยวได้เกิดเรื่องอีกหรอก"

นั่นล่ะรุทธ์ถึงได้กระวีกระวาดทำตามโดยมีภัทรยศก้าวคู่มาติดๆ เขาตะโกนเรียกชื่อคนรักที่ถึงตัวบงกชพอดี แล้วในจังหวะที่ดูลีตาคว่าไหลบอบบางได้บงกชก็หวัดร้องลั่นหางยหลังท่ามกลางความตกใจของทุกคนตรงบริเวณนั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6463->